KARA MURAT'ın yeni serüveni

KANLI AKIN

Bugün başladık

—Türkler geliyor!

Sağa sola, ileri geri, şaşkın şaşkın koşuşan Avrupalıların ağzından yalnız bir haykırış yükseliyordu:

—Türkler geliyor!

Yüzyıla yakın süredir Venediklilerin yönetiminde bulunan Arnavutluk'un en önemli kentlerinden biri olan İşkodra Türk tehlikesi karşısındaydı.

Venedik devleti, Antonyo De Leçe'nin komutasında çok güçlü bir orduyu kenti korumak için görevlendirmişti.

Türkler İşkodra'yı zaptederlerse, bütün Arnavutluk ve İtalya yolu onlara açılacaktı.

Venedikliler korkuyordu.

Papa korkuyordu...

Kendilerini Avrupa'nın hakimi sanan büyük devletler korkuyordu.

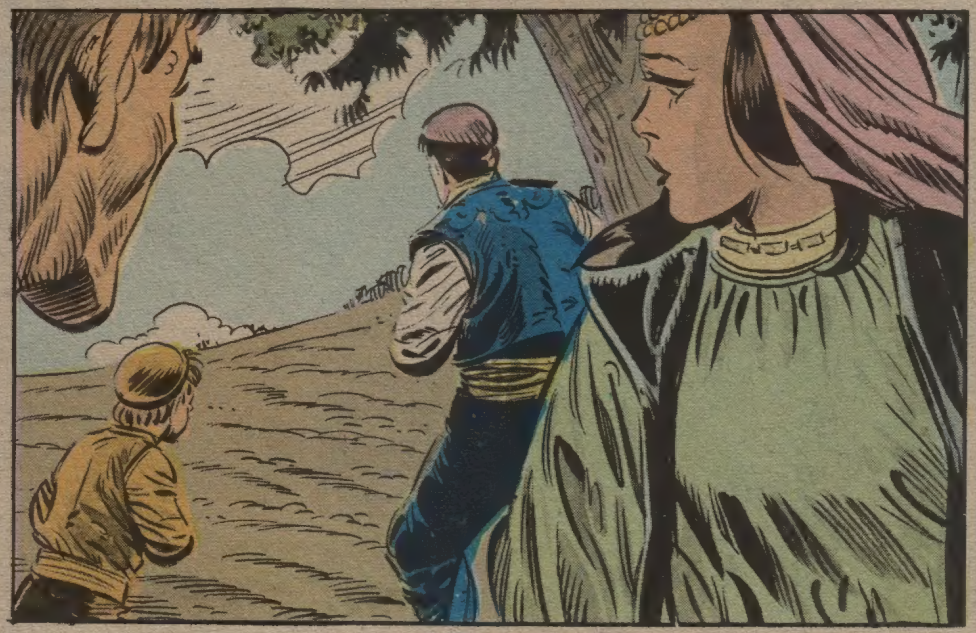

Bütün Avrupa, korku içindeydi. Kiliselerin çanları, Türklerin yaklaştığını ilan için durmadan acı acı inliyordu.

Korkudan kızarmış gözleri, kaçmaktan tabanları patlamış ayaklarıyla vücutlarını sürüklemeye çalışan Avrupalıların ağzından tek bir feryat yükseliyordu:

—Türkler geliyor!

★ ★ ★ ★

İşkodra surlarının dışında kalan bahçelerin çiçeklenmiş ağaçlarından gelen kokularla dolu berrak bir ilkbahar sabahıydı..

İşkodralılar, bu güzel günde hava almak için kırlara yayılmış, yemyeşil çimenlerin arasında biten gelincikleri toplamaya başlamıştı. Birden, İşkodra'dan Derivayto kentine giden yolun ucunda toz bulutu yükseldi.

Kalabalık bir kafilenin önünde, ağızlarından köpükler saçılan atlarını doludizgin süren iki süvari, kırbaçlarını havada şaklatarak haykırdı:

—Yol açın.. Yere eğilin.. Valimiz Antonyo De Leçe geliyor!...

Ortalıkta garip ve dehşet verici bir hava esti.

Süvariler, gök gürlemesini andıran sesle bağırıyorlardı:

—Diz çökün sersemler! Valimizi selamlayın!

Çevrede dolaşan ne kadar insan varsa İşkodra Valisi haşmetli Antonyo De Leçe'yi selamlamak için yerlere kadar eğildiler.

Vali, İşkodra şehrini Türklere karşı savunan Venedikli konttu. Zalim ve acımasız yönetimi halkı titretiyordu.

Atının üzerinde göğsünü gururla şişirerek burnu havada ilerleyen Kont'un yanında doru renkli bir ata binmiş, Prenses Leonore vardı.

Leonore, Venedikli senatör Bartelmi'nin kızıydı.

Kont Antonyo De Leçe, iki büklüm olarak yerlere kadar eğilen halkı kırbacının ucuyla göstererek şen bir kahkaha attı.

—Görüyorsunuz Prenses, benden hepsinin ödü kopuyor.

Leonore uzun kirpikli, güzel gözlerini Vali'ye çevirdi, ciddi mi olduğu, yoksa alay mı ettiği belli olmayan bir sesle:

—Siz müthiş bir insansınız, dedi.

Genç kız bahar kadar taze ve güzeldi. Küçük ve kalkık burnu, erkeklerin kalplerini titreten gözleri, yanaklarında gamzeleri vardı.

Atının üzerinde valiye dönerek:

—Halk sizi pek sevmiyor galiba? dedi.

Kont Antonyo De Leçe, hafif bir kahkaha attı. Halkın kendisinden korkmasından hoşlanıyordu. Sesini iyice yükseltti:

—Sevmek ne demek? Onların sevgisini isteyen kim? Benden korkuyorlar ya, bu yeter. Bak, herkes karşımda diz çöküyor...

—Yanılıyorsunuz Vali hazretleri.. Bakın,

ların arasında baca gibi dimdik duruyor..

Gerçekten, halkın arasında eğilmeyen, korkusuz, fakat merak dolu bakışlarla valiyi ve yanındaki genç kızı süzen bir delikanlı vardı. Genç kıza dikilen gözlerinde derin bir hayranlık okunuyordu.

Delikanlının üstü başı temiz, fakat elbiseleri soluktu. Başında Dalmaçya köylülerinin giydiği cinsten bir külah vardı.

diz çökmeyen biri var!

Prensesin yüzü kurnaz bir gülümsemeyle aydınlanmış, dudaklarında alay ediyormuş gibi bir kıvrıklık belirmişti.

Kont Antonyo De Leçe'nin bakışları kararadı, gözlerinde vahşi bir ışıltı yanıp söndü:

—Ne demek bu? Kimdir diz çökmeyen?

Genç kız,kırbacının ucuyla gösterdi:

—İşte, şurada duran genç. Eğilen insan-

Antonyo De Leçe, gözlerine inanamıyordu. Dudaklarını hırsla ısırdı, gözlerinde hain bir ışıltı yandı:

—Bu da ne demek oluyor? Benim karşımda ayakta kalmak cüretini kim gösteriyor?

Boğuk sesinde müthiş bir öfke kaynıyordu..

Atını hızla gence doğru sürdü...

Kaşları çatılmış, yüzü korkunçlaşmıştı.

—Pis köpek! Bana meydan mı okuyorsun? diye haykırdı.

Delikanlı sarardı, siyah gözlerinde beliren ani öfke ışıltısı çabuk kayboldu, sakin bir sesle:

—Hayır, meydan okuduğum filan yok.Sadece prensesin güzelliğini seyrediyordum, dedi....

Delikanlının bu cüretkâr sözleri, Kont'un arkasındaki iki şövalyeyi çileden çıkardı. İkisi de bu saygısız çapkına iyi bir ders vermek için ileri atılmak istedi...

Ama Antonyo De Leçe, kırbacıyla bir işaret yaparak onları durdurdu..

Önünde eğilen yüzlerce kişinin arasında eğilmeyen bu başı zorla eğdirmek onun ününü gölgeleyebilirdi.. Halk cesareti ve dikbaşlılığı severdi..

Nitekim konuşmayı merak ve heyecanla dinleyen kalabalık,bu yabancı genci alkışlamamak için kendisini güç tutuyordu.

Eğer Kont'un arkasındaki korkunç görünüşlü on muhafız olmasa bu genci omuzlar üzerinde taşıyabilirlerdi.

Fakat, tepeden tırnağa silahlı muhafızlar halkı korkutuyordu. İri yarı olan bu muhafızların hepsi de müthiş haydutlara benziyorlardı. Üzerlerindeki üniformalar bile görünüşlerindeki korkunçluğu azaltmıyordu.

Vali, öfkesini bastırdı, sesine sakin ve tatlı bir hava vermeye çalışarak:

—Demek Prensesin güzelliğini seyrediyordun? diye sordu.

Delikanlı içini çekti:

—Evet bayım...

—Çok mu beğendin?

—Evet ...

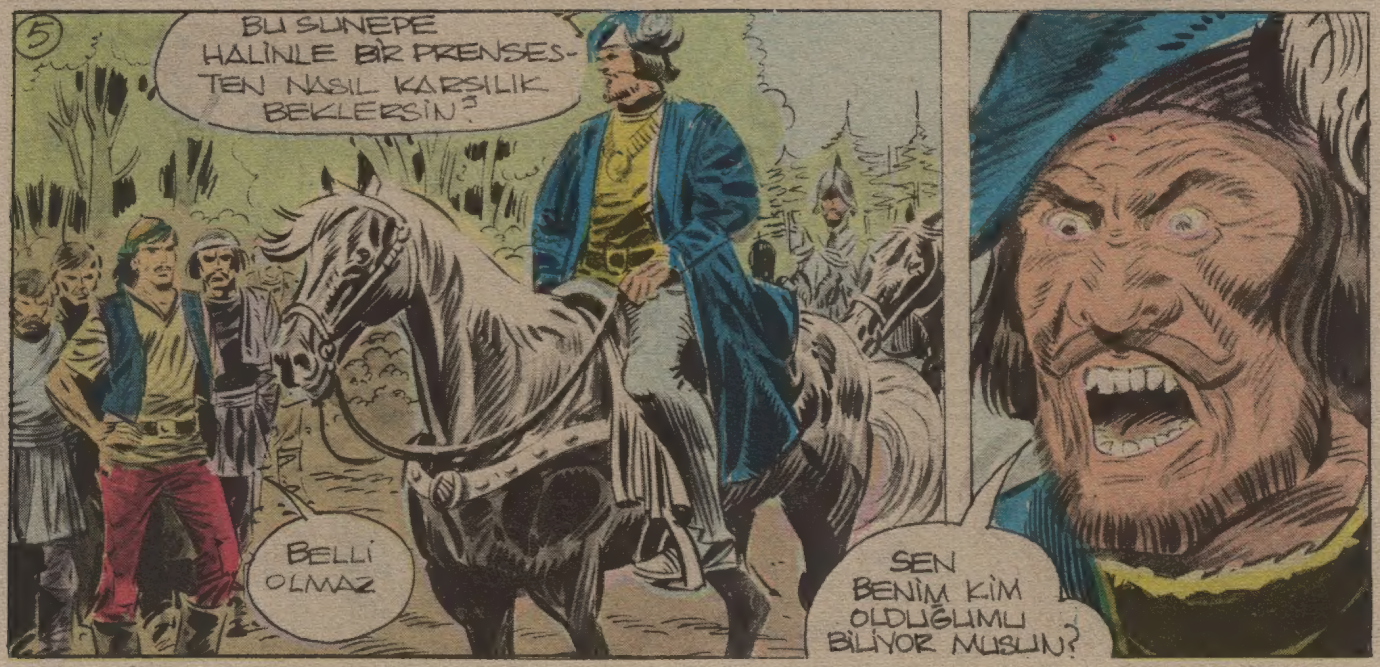

—O da seni beğendi mi dersin?

Delikanlı boynunu büktü:

—Gönül bu.. Belli olmaz...

Antonyo De Leçe, alaylı bir kahkaha attı:

—İyi ama, bu yamalı pantolonunla, bu sünepe halinle bir prensesten nasıl karşılık beklersin?

—Bugüne kadar gönlünü almayacağım kadına rastlamadım.

Vali, prensesin önünde gücünü göstermek zamanının geldiğini düşünerek kükredi:

—Rezil herif.. Terbiyesiz köpek! Sen benim kim olduğumu biliyor musun?

—Hayır! dedi,delikanlı sakin bir sesle...

Yanakları ve gözleri birkaç saniye alev alev yanan Antonyo De Leçe yeniden gürledi:

—Benim kim olduğumu bilmiyorsun demek? Şunu bil ki, bir emrim seni hemen dara-

ğacına götürebilir. Bir işaretim zindanlarda çürümene yeter. Bir sözümle işkenceler altında can verebilirsin. Anladın mı şimdi kim olduğumu?

Delikanlı, insanı şaşırtan bir soğukkanlılıkla duruyor, sakin ve güzel gözleri, valiyle genç kız arasında dolaşıyordu.

Adamın öfkesi , onu ne korkutmuş, ne de kızdırmıştı.

Bir an prensesle göz göze geldiler.

Delikanlının ısrarlı bakışları, genç kızı kızdırdı, ''Küstah'' diye mırıldandı.

Vali kırbacını hızla kaldırdı ve atını gencin üzerine doğru sürerek:

—Yere eğil, rezil herif! Eğil yoksa yemin ederim ki,alacağın nefes son nefesin olacaktır.

Havada ıslık çalan kırbaç, olanca hızıyla delikanlının başına indi, yüzüne dolandı. Acıdan gözlerinde şimşekler çaktı. Vuruşun şiddetiyle başındaki külah yere düştü.

Vali, haykırıyordu:

—Eğil köpek.. Eğil diyorum sana!..

Yüzü mosmor kesilen delikanlının gözlerinde delice bir ışıltı yandı. Eli bir an belindeki kılıcına gider gibi oldu. Fakat son anda kendisini tutarak düşündüğü çılgınca hareketten vazgeçti. Düşen külahını almak için yere eğilirken:

Prenses Leonore'ye dönen Vali, onun kahkahalarla güldüğünü gördü.

Genç kız,delikanlının haline bakarak katılırcasına gülüyordu.

Kendisini küçümseyen bu alaylı kahkahalar delikanlıya, yediği kırbaçtan daha çok dokunmuş gibiydi.. Dünyaya metelik vermez alaycı tavrı kayboldu, canı sıkılmış bir halde:

—Gülüyorsunuz! dedi.

—Bunun cevabını yakında alacaksın. Hem de iki misliyle, diye söylendi.

Kısık dudakları arasından boğuk bir mırıltı halinde çıkan bu sesi Vali Antonyo De Leçe duymadı...

Zafer kazanmış bir komutan edasıyla

Genç kız gülmesini kesmeden cevap verdi:

—Evet.. Halinize gülüyorum...

—Sizi güldürebildiğim için mutluyum. Hayat o kadar neşeli değil çünkü...

—Siz gerçekten çok geveze bir insansınız. Az önce kırbacı yediniz, rezil oldunuz hâlâ konuşuyorsunuz...

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

21 MART 1979 ÇARŞAMBA * HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ * SAYI: 269 FİYATI 250 KURUŞ

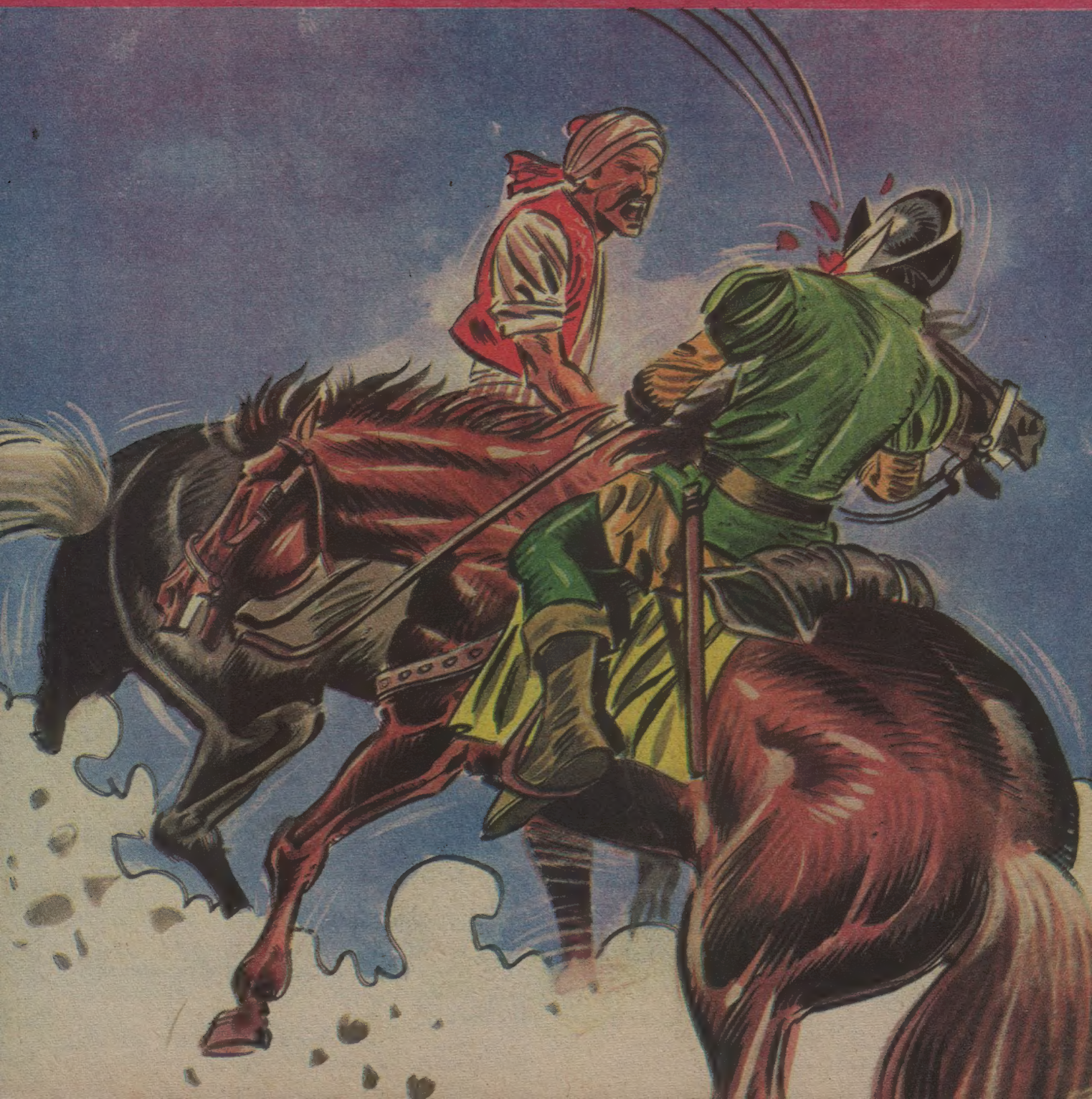

ÖZET: İşkodra kentinin Venedikli Valisi Antonyo De Leçe karşısında diz çökmeyen gence çok kızar. Halkın önünde ona bir ders vermek isteyerek genci kırbaçlar ..

—Sizinle tanışmak şerefi yeter.. Başka sefer yediğim kırbacı telafi ederim.

Prenses Leonore delikanlıya küçümser tavırla son bir kez baktıktan sonra valiye dönerek:

—Gidelim.. Artık sıkıldım! dedi.

Vali, yabancıya dersini verip genç kızın beğenisini kazandığını düşünerek güldü:

—Haklısın.. Böyle sersemlerle vakit kaybetmenin gereği yok.. Ne demişler? Kaplan ancak köpeklerin ağzını kapatabilir. Maymunların ise asla...

Delikanlı gözlerini kapadı ve sarardı. Onun böyle hakaretlere alışık olmadığı anlaşılıyordu. Kısık dişlerinin arasından:

—Bunun da cevabını yakında alacaksın Kont hazretleri! diye homurdandı.

Uzaklaşan atlıların arkasından bakarak

bir an dalgın kaldıktan sonra kaşlarını çatıp ekledi:

—Gülme sırası, bana da gelecek...

O anda sadece genç kızı düşünüyor, kendi kendine şöyle diyordu:

"Şımarık, fakat çok güzel bir kız.. Bu kız seninle alay etti. Sesinin titremesini gizlemeye, gülümsemeye çalışıyorsun ama boşuna. Kederin yüzünden belli. Kalbin de onunla beraber uzaklaşıyor sanki. Bu kız senin gururunu kırdı.."

Kara Murat'tan başkası olmayan bu genç adam, Venediklilerin egemen olduğu Arnavutluk'ta ne arıyordu? Neden Dalmaçya köylüsü kılığına girmişti? Niçin kimliğini gizliyordu? Belli değil...

Uzaklaşan atlıları, Kara Murat'tan başka öfke ve kinle izleyen bir çift göz daha vardı.

Yolun kenarında, ağaçlıklar arasında dört atlı bir araba durmuştu. Meşin perdeleri sımsıkı kapalıydı. Arkasında beş kişilik, tepeden tırnağa silahlı, bir süvari grubu vardı. Adamların hepsi de bakışlarını arabanın perdesine dikmiş, oradan hiç ayırmıyordu. Herhalde bu perdeden çıkacak emirleri bekliyorlardı.

Perdenin köşesi belli belirsiz aralandı, iki iri siyah göz, uzaklaşan atlılara keskin bir dikkatle bakmaya başladı.

Bu, genç ve güzel bir kadındı. Biçimli dudakları arasından kin ve nefret fışkırıyordu:

—Antonyo De Leçe.. Yaşın elliyi geçti. Hâlâ yirmi yaşındaki bir kıza kur yapmak için adam kırbaçlıyorsun. Ama ben de senden öcümü alacağım. Yemin ederim ki, pişman ola-

caksın...

Bu sözler, hiç bir şeyin sarsamayacağı bir inançla söylenmişti.

Güzel kadın, İşkodra Valisi Kont Antonyo De Leçe'nin genç karısı Kontes Alma idi..

İri, siyah gözlerinin vahşi bakışında sönmez bir ihtirasın alevleri vardı.

Derin bir iç çekişi, Kontes Alma'nın göğsünü şişirdi. Kırılan kadınlık gururunun yarattığı keder yüzünü gölgeliyordu.

Bu sırada, korkunç bir ses çevreye yıldırım gibi düştü:

—Türkler geliyor!

Kaleye doğru, telaşla koşuşmaya başlayan İşkodra halkının ağzından şimdi yalnız bir feryat yükseliyordu:

—Kaçın! Türkler geliyor...

Kontes Alma, şaşkın bir şekilde çevresine baktı.

Halk, kaleye doğru kaçıyordu.

Muhafızlara dönüp:

—Türkler uzaklarda değil miydi? diye sordu.

—Adamların korkudan renkleri sararmıştı. Kaçmak için kontesin emrini bekliyorlardı:

—Türk akıncılarının ne zaman, nerede olacağı bilinmez Kontes. Bunlar ilerleyen Türk ordusunun öncüleri herhalde. Bir an önce buradan gitsek iyi olur.

Genç kadın, arabanın meşin perdesini kapatarak emretti:

—Peki, gidelim öyleyse...

Fakat, geç kalmışlardı.

Kontes Alma, daha birkaç yüz metre git-

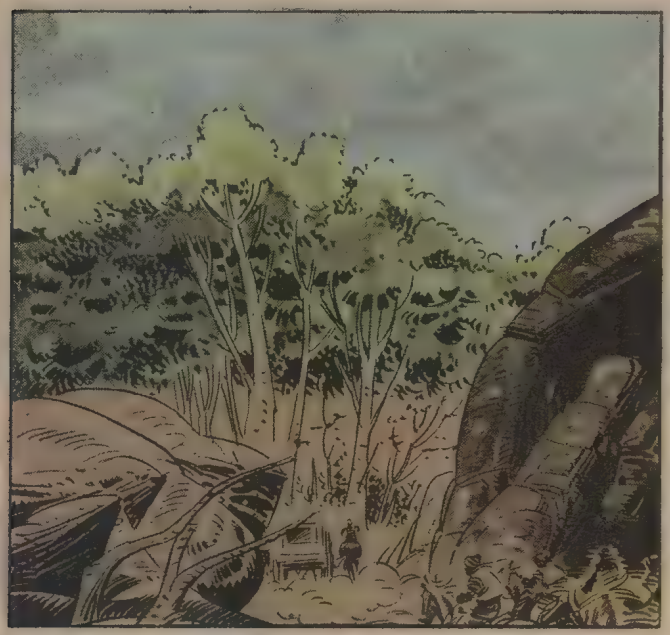

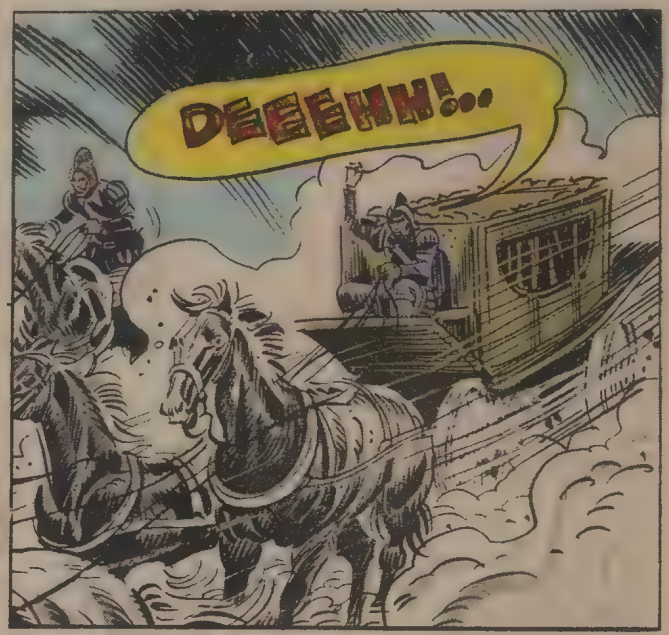

memişti ki, ağaçlıklar arasından yıldırım gibi çıkan Türk akıncıları, arabanın yolunu kestiler.

Arabacı, yönünü değiştirip İşkodra gölünün kıyılarındaki ormana doğru kaçmaya çalıştı.

Şimdi, yaman bir kovalamaca başlamıştı.

Taşlara çarpan nallardan kıvılcımlar saçılıyor, atların toprağı döven ayakları boğuk ve tok sesler çıkarıyordu.

Arabacı, hayvanları telaşla kırbaçlıyor, dar yoldaki ölüm yarışı inatla devam ediyordu.

Arabanın çevresindeki muhafızların üçü kaçıp gitmiş, kontesi koruyan sadece iki sadık muhafızı kalmıştı.

Arabacı, başını sık sık arkaya çevirerek yaklaşan akıncılara endişe dolu bakışlar fırlatıyordu.

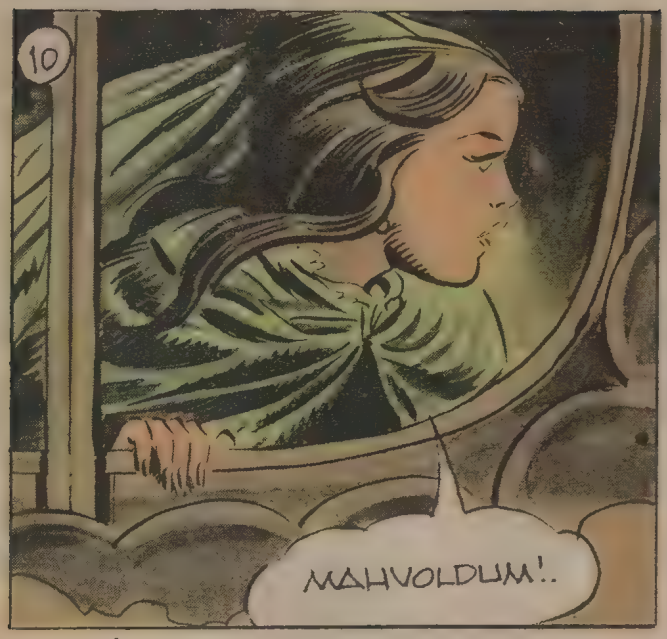

Sürücünün öldüresiye kırbaçladığı hayvanlar, ağızlarından köpükler saçarak ilerliyor, ama bozuk yolda fazla hızlı gidemiyordu.

Kontes Alma, pencereden sapsarı bir yüzle ve dehşet dolu gözlerle akıncılara bakıyor:

—Mahvoldum, diye inliyordu.

Akıncılardan bir kısmı, kaçan muhafızların peşine düşmüştü. Arabayı izleyen beş kişiydi...

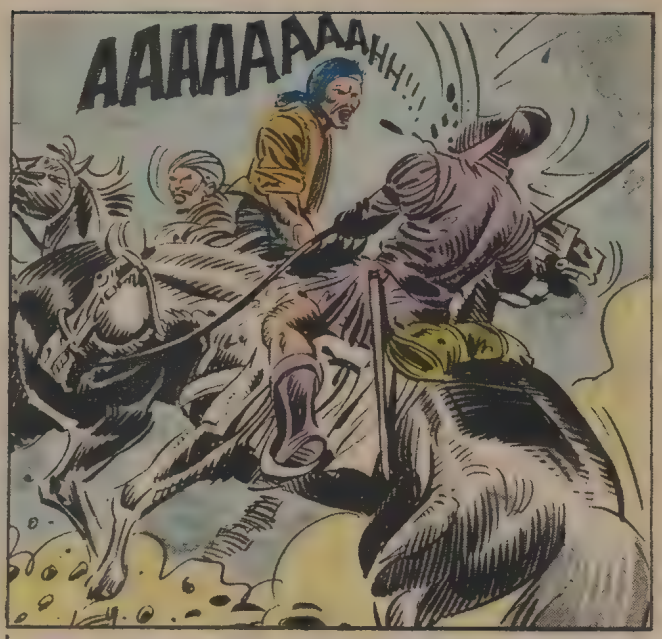

Kısa, fakat çetin bir takipten sonra beş Türk akıncısı, kontesin arabasını çevirdi.

İki gözüpek muhafız, hanımlarını korumak için yiğitçe direndi, çarpışan kılıçlardan kıvılcımlar fışkırdı ama birkaç dakika sonra ikisi de kanlar içinde yere serildi.

Akıncılar, korkunç bir şekilde haykırarak pala sallıyor, kılıçlarının ucundan kan damlıyordu...

Muhafızların öldürülüşünü gören arabacı dizginleri bıraktı, ellerini korku içinde havaya kaldırarak inledi:

—Öldürmeyin beni... Teslim oluyorum. Yalvarırım çoluğuma çocuğuma bağışlayın...

En öndeki iri yarı akıncı kılıcının tersiyle arabacının başına bir darbe indirerek adamın yüzünü bir anda kan içinde bıraktı.

Adam, yalvarıyordu:

—Ne olur soylu efendim bize kıymayın. Hanımım ve ben emrinizdeyiz. Neyimiz varsa sizindir. Yeter ki canımızı bağışlayın...

Kontes, arabanın meşin perdesini aralayarak Türk akıncılarına baktı.

Güzel gözleri, tarifsiz bir korku doluydu. Pembe dudakları titriyor, kalbi çılgınca çarpıyordu.

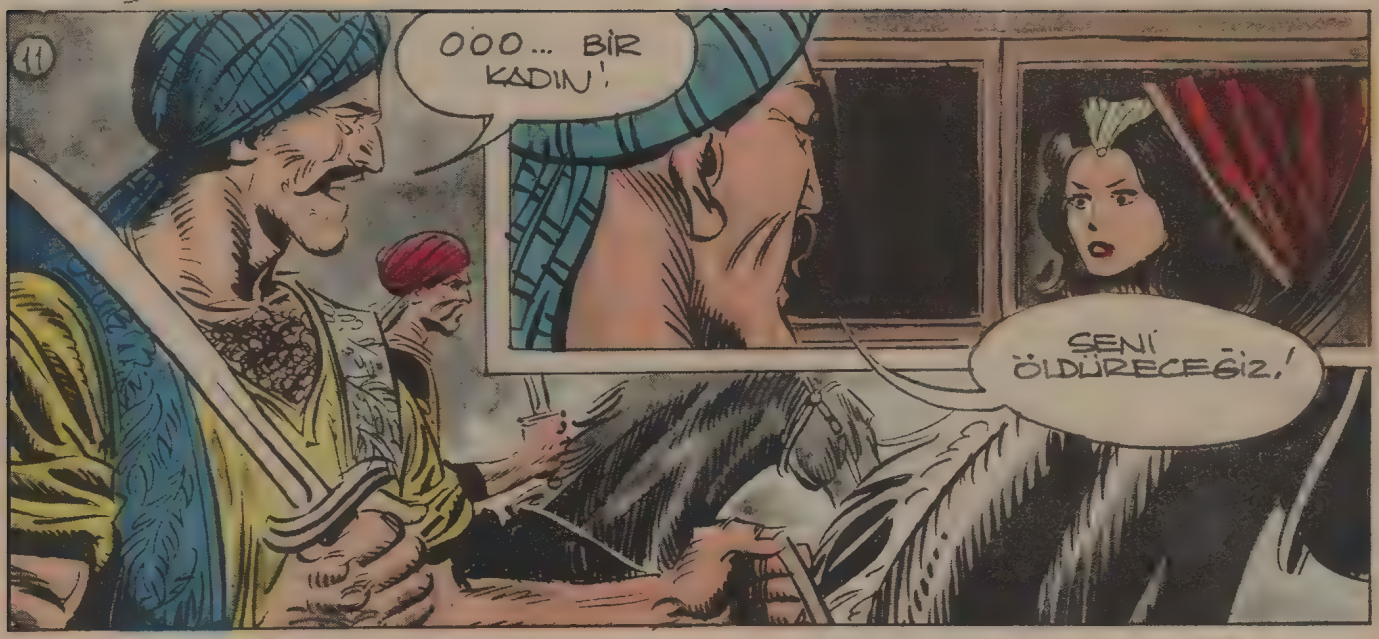

—Tanrım! Bu canavarlardan nasıl kurtulacağım?

İri yarı akıncı, atını sürüp arabanın önünde durdu. Cepkeni sırmalarla süslenmişti. Elindeki kalın ve ağır pala, görünüşünü daha da korkunçlaştırıyordu:

—Ooo.. Bir kadın.. Hem de dünya güzeli bir kadın.. diye vahşi bir şekilde gülümsedi. Bakışlarında ürkütücü bir ışıltı vardı.

Kontes titredi:

—Bana dokunmayın.. Size ne isterseniz veririm...

—Ne istersek mi?

—Evet...

—Akıncının gözleri parladı.

—Biz seni istiyoruz kontes. Seni öldüreceğiz....

Genç kadının yüzü birden sapsarı kesildi,

güzel dudaklarının arasından umutsuz bir feryat yükseldi:

—Beni öldürecek misiniz? Niçin?

—Öyle emir aldık...

Kontes dehşet içinde:

—Kimden? diye haykırırken garip bir şey oldu.

Sert ve emredici bir ses, bütün sesleri bastırdı:

—Hey sersemler! Böyle tabanı yanmış iter gibi neden koşuşuyorsunuz?

Yanıbaşlarında top gibi patlayan bu ses karşısında akıncılar şaşırdılar.

Ortalıkta, soğuk bir rüzgar esti...

Bir ad vermek gerekse, ''Ölüm rüzgârı'' denebilirdi buna...

Kimdi eceline susayan sersem?

Hangi cesaretle kendilerine böyle sesleniyordu.

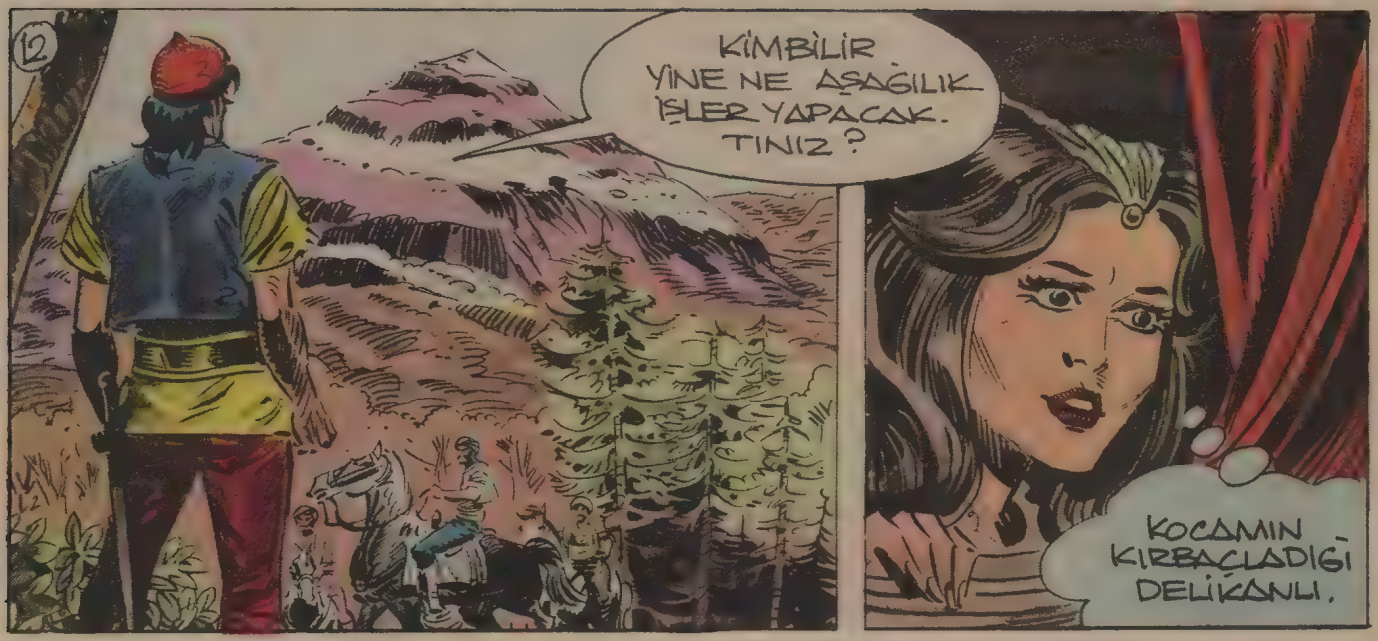

Aynı sert ses devam etti:

—Kimbilir, yine ne aşağılık işler yapacaktınız? Allahtan tam zamanında yetiştim...

Akıncılar, öfkelerinden barut kesilmiş bir halde sesin geldiği yana döndüler.

Karşılarında uzun boylu, alaylı bakışlı bir genç duruyordu.

Başında Dalmaçya köylülerinin giydiği cinsten bir külah vardı.

Pencereden titreyerek bakmakta olan Kontes, onu görünce yüzünü hoşnutsuzlukla buruşturdu, boş yere umuda kapıldığını anlayarak acı bir sesle mırıldandı:

—Bu genç.. Bir saat önce kocamın kırbaçladığı delikanlı.. Deli mi ne? Türkler şimdi onu paramparça eder!

Ağaçlar arasından çıkan Dalmaçya köylüsü kılığındaki Kara Murat sert adımlarla ilerle-

di, arabanın önüne gelip durdu. Şimdi Kontes Alma'nın yanındaydı. Yumuşak bir sesle:

—Rahat olunuz kontes, dedi. Bu adamlar size bir şey yapamazlar...

Kontes, dehşet içinde fısıldadı:

—Delirdiniz mi siz? Onlarla kavga edilmez. Kim olduklarını unutuyorsunuz galiba?

—Hiç bir şeyi unutmuyorum kontes. Ama onlar gibi serserilere burada yer yok. Hey, size söylüyorum sersemler.. Defolun buradan.

İlk şaşkınlıkları geçen akıncılar, kendilerine engel olmak isteyen kişinin tek başına olduğunu görünce, kahkahalarla güldüler:

—Ne diyor bu delikanlı?

—Bizi buradan kovuyor...

—Vallahi yaman adam...

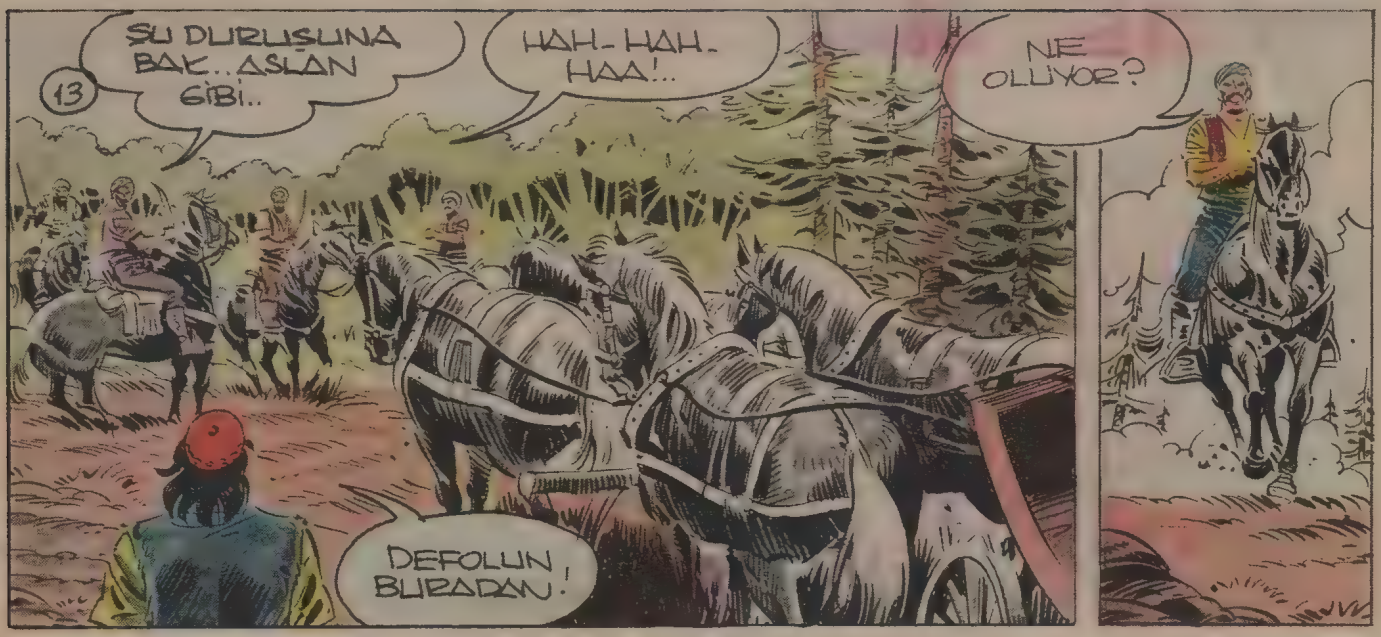

—Şu duruşuna bak.. Aslan gibi...

—Hah hah ha... Pek kabadayı birine benziyor...

Akıncılar gülüşürlerken delikanlı ayaklarını gererek yeniden haykırdı:

—Sağır mısınız? Size söyledim. Defolun buradan.. Haydi basın...

Bu sırada arabadan biraz uzaklaşmış olan akıncıların reisi geri dönmüştü.Öfkeyle bağırdı:

—Ne oluyor? Bu ne gürültü be?

Akıncılar:

—Bu adam bize kafa tutuyor,dediler.

Reisin, gözleri döndü:

—Neee? Kafa mı tutuyor? Bize kafa tutuyor demek? Ben şimdi onun kafasını koparayım da görsün...

Konuşmayı korku içinde dinleyen kontes

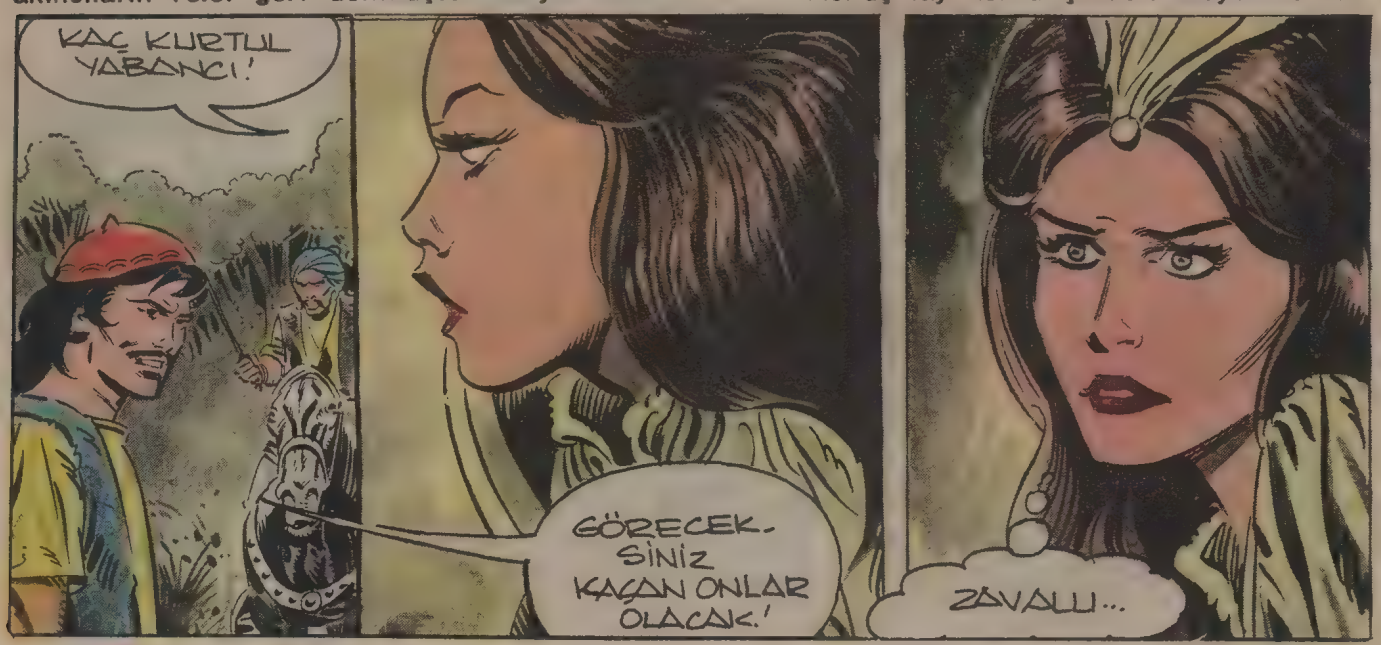

inledi:

—Şimdi yabancı mahvoldu.. Kaç, kaç kurtul yabancı...

Kara Murat kontese bakarak gülümsedi:

—Korkmayın.. Göreceksiniz kaçan onlar olacak...

Kontes şaşırdı:

—Onlar mı kaçacak? Neden?

—Korkularından tabii ...

Kontes, delikanlıya acıyan gözlerle baktı. "Zavallı.. Aklından zoru var galiba. Oysa çok yakışıklı bir adam" diye düşündü.

Artık ok yaydan çıkmıştı. Kavgayı önlemek olanaksızdı.

Bu genç, neyine güvenip beş akıncıya birden kafa tutuyordu?

Ölmek mi istiyordu?

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

28 MART 1979 ÇARŞAMBA ✱ HAFTALIK ÇOCUK DERGİSİ ✱ SAYI 270 FİYATI 250 KURUŞ

ÖZET: İşkodra yakınlarında beş akıncı, Kontes Alma'nın arabasını kovalar, muhafızları öldürür. Bu sırada olaya Kara Murat karışır. Akıncılar kendilerine kafa tutan gence çok kızarlar. Aralarında kavga başlar

Kontes, artık içinde bulunduğu tehlikeli durumu unutmuş, delikanlı için korkmaya başlamıştı.

Akıncılar, onu şimdi bir vuruşta parçalayacaklardı.

Artık, çok ileri gitmişti çünkü...

Adamlardan biri palasını kaldırdı.

Kontes, korkusundan acı bir çığlık kopardı.

Pala, şimşek gibi parladı ve indi...

Fakat, herkesin şaşlatan sandığı genç inanılmaz bir çeviklikle sıçrayıp, korkunç darbeden kurtuldu.

Aynı anda, akıncının iki bacağının arasına doğru salladığı müthiş tekme, koca adamı danalar gibi böğürterek yere yıktı.

İş çığırından çıkmıştı.

Kılıçlar çekildi ,beş akıncıyla, Kara Mu-

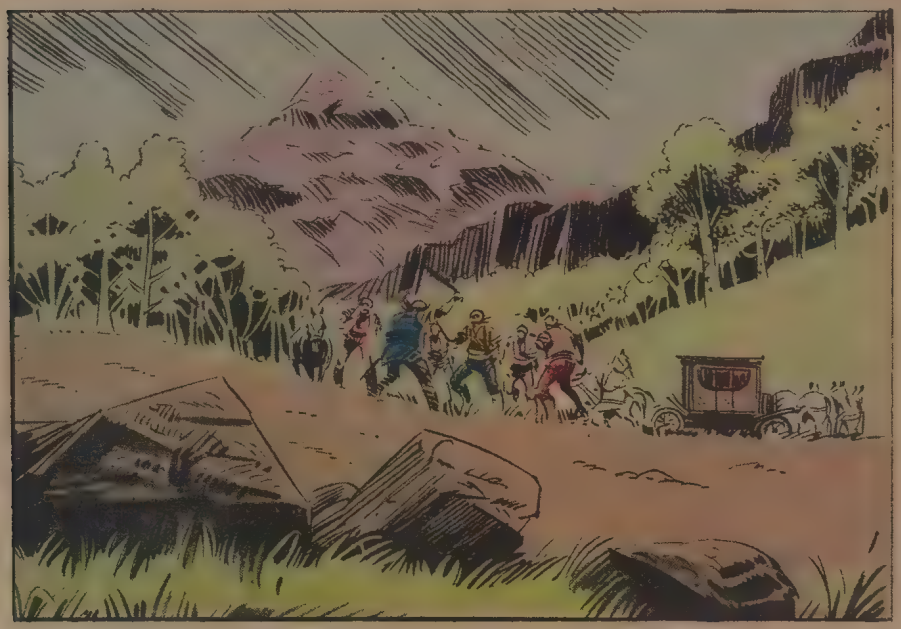

rat arasında benzeri görülmemiş bir dövüş başladı.

Delikanlı, beş palanın arasında çekirge gibi sıçrıyor, eğilip kalkıyor, uzanıp bükülüyor, her an her kılıca yetişiyor, akıl almaz bir ustalıkla kendisini savunuyordu.

Kontes, şimdi ağzı açık bir halde onun vuruşmasını seyrediyordu.

Beş Türk akıncısına boyun eğmeyen bu genç kimdi?

Kılıcını nasıl bu kadar ustalıkla kullanabiliyordu. Akıncılar da şaşırıp kalmışlardı.

O güne dek nice şövalyeleri dize getirmişler, nice silahşörlere dayak atmışlardı.

Ama karşılarında kendilerine soluk aldırmayan şu köylü genç kadar zorlusuna, dövüşün tüm inceliklerini bilen böyle yaman bir silahşöre rastlamamışlardı.

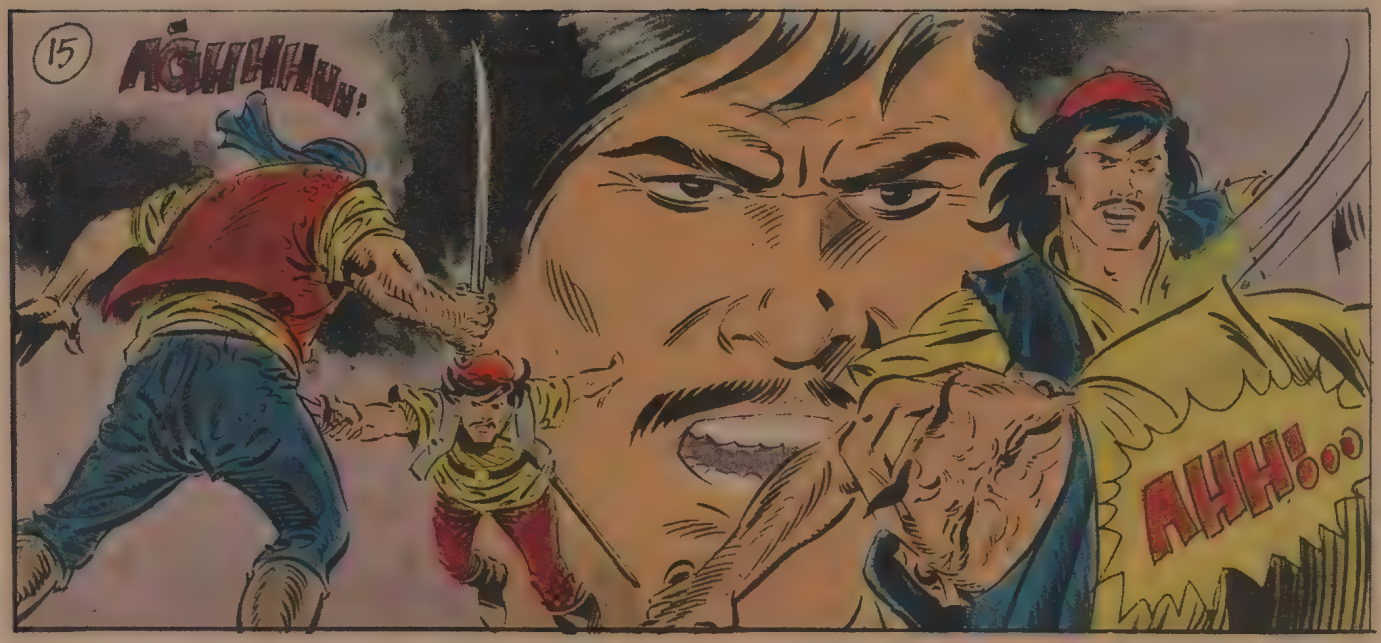

Delikanlı, ince uzun kılıcıyla zaman zaman akıncıların oralarında, buralarında ufak delikler açıyor, onlarla adeta alay ediyordu.

Sonunda:

—Bu kadar eğlence yeter! diyerek şimşek gibi saldırıya geçti...

Göz açıp kapanıncaya kadar iki akıncı kanlar içinde yere serildi.

Kara Murat'ın kılıcından kan damlıyordu.

Görünüşü vahşi ve korkunç bir hal almıştı...

Az önceki sakin, güleryüzlü sevimli genç o değildi sanki...

—Maskara herifler... Defolup gitmezseniz hepinizi birer birer şişleyeceğim, diye gürledi.

Akıncılar, dişlerini gıcırdata gıcırdata delikanlıya baktılar.

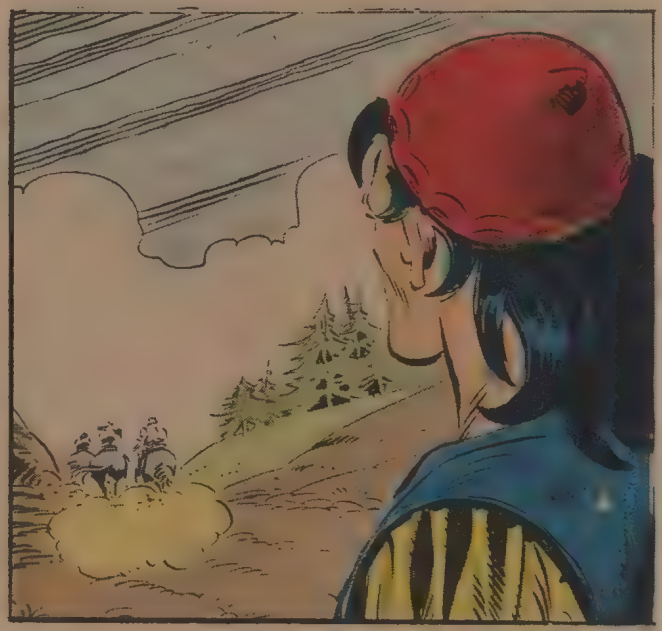

Kimdi? Neyin nesiydi bu adam? Gökten inmiş bir şeytan mıydı?

Kara Murat, iki kişiyi yere serdikten sonra kılıcına dayanmış, "Başka ölmek isteyen var mı?" der gibi meydan okurcasına karşısındakilere bakmaya başlamıştı.

Kaçmak mı, kalmak mı daha iyiydi? Akıncılar buna bir türlü karar veremiyorlardı...

Sonunda, kaçmanın daha akıllıca bir iş olduğunu düşünerek atlarına binip, dörtnala uzaklaştılar.

Kontes Alma, gözlerine inanamıyordu.

Akıllara durgunluk veren, inanılmaz bir mucizeydi bu:.

Arabanın kapısını açıp, sevinçle haykırarak delikanlıya doğru koştu:

—Siz bir kahramansınız!..

Kara Murat'ın yüzünü yorgun bir gülümseme kapladı:

—Şu birkaç serseriyi kaçırdığım için mi? Önemli bir şey değil ki bu.. Hem kaçacaklarını daha önce söylemiştim size...

Yüzü iyice sararan delikanlının ayakta güç durduğu belli oluyordu.

Kontes, derin bir heyecan içinde:

—Siz.. Siz yaralısınız galiba? diye hay-

kırdı.

Kara Murat, halsiz bir tavırla cevap verdi:

—Önemi yok.. Ben alışığım..

Omuzundaki yaradan kanlar fışkırıyordu. Gömleği kıpkırmızı olmuştu.

Kontes sevgi ve hayranlık dolu bir bakışla onu süzdü...

—Çok cesur bir gençmişsiniz.. Beni ba-

ğışlayınız lütfen...

—Bağışlamak mı? Neden o? Ne yaptınız ki?

—Sizi küçümsedim... İnanmadım.. İçimden alay ettim. Oysa siz tarihe geçecek bir kahramanlık örneği verdiniz...

—Allah Allah.. Ne yaptım ki!..

—Tek başınıza iki Türk'ü öldürüp, üç Türk'ü kaçırmanız tarihe yazılacak bir olay de-

ğil mi?

Kara Murat, kaşlarını hayretle kaldırdı:

—Türk mü? Nereden çıkardınız Türk olduklarını? Onlar Türk değildi ki...

Kontes, delikanlıya şaşkın şaşkın baktı:

—Kimlerdi öyleyse?

—Türk akıncıları kılığına girmiş serseriler.. İşleyecekleri cinayeti Türklerin üzerine atmak istiyorlardı herhalde...

Kontes'in güzel gözlerinde düşünceli bir ifade belirdi, büsbütün alıklaşmış bir halde delikanlıya bakarak mırıldandı:

—Tanrım! İnanılmaz bir şey bu.. Beni neden öldürmek istesinler?

Konuşacak hali kalmayan Kara Murat:

—Bunu bilemem! diye hafifçe gülümsedi. İyice halsizleşmişti. Her geçen an zayıf düşüyor, gözleri kararıyordu...

Kontes, arabacıya öfkeyle seslendi:

—Aptal aptal bakacağına gel de yardım et.. Bizi kurtaran bu kahramanı arabaya taşıyalım...

Az sonra, dört atlı araba, İşkodra kalesine doğru yol alırken, ağaçlıklar arasında gizlenen bir adam ortaya çıktı, yerdeki cesetlere bakarak uzun bir hayret ıslığı çaldıktan sonra:

—Vay canına, dedi. Ne yaman dövüşü-

yordu. Yanılmadığıma eminim. Köylü kılığına giren bu genç Kara Murat'ın ta kendisi...

Adamın gözlerinde vahşi bir kinin parıltıları yanıyordu. Yumruğunu uzaklaşan arabanın arkasından öfkeyle sallayarak haykırdı:

—Nihayet izini buldum Kara Murat. Buraya yine kimbilir ne hınzırlıklar çevirmeye geldin.. Ama bu kez elimden kurtulamayacaksın...

Bakışları intikam alevleriyle tutuşan bu adam Venedikli şövalye Giovanni idi...

Üç ay Türk kadırgalarında esir olarak kürek çektikten sonra serbest bırakılan Şövalye Giovanni, Venedik'e döndükten sonra İşkodra'ya yollanmıştı.

Yaklaşan Türk tehlikesine karşı şehri savunmaya hazırlanan Venediklilerin Şövalye Giovanni gibi usta savaşçılara çok ihtiyacı vardı.

İşkodra Valisi Antonyo De Leçe'nin maiyetinde bulunan Şövalye Giovanni, Vali'nin kırbaçladığı köylü genci tanımış, yanılmadığına emin olmak için kafileden ayrılarak onu izlemişti.

Şimdi yüzü, vahşi bir sevinçle ışıldıyordu. Parlak, beyaz dişlerini göstererek kendi kendine sırıttı:

—Kara Murat... Yaman adamsın... Ama ben senden daha yamanım. Seninle yarım kalan düellomuzu nihayet tamamlayabileceğiz. Prenses Tamara'yı, yeryüzünde sevdiğim tek varlık olan o kutsal kadını elimden almanın cezasını hayatınla ödeyeceksin..Tanrı adına yemin ederim ki, seni kılıcımın ucuna geçirmekten büyük bir zevk duyacağım...

Şövalye ile Kara Murat, daha önce Ege'deki bir deniz yolculuğu sırasında kılıç kılıca

gelmişlerdi ama dövüşlerini tamamlayamamışlardı...

Şövalye Giovanni, Venedik'in yetiştirdiği en ünlü silahşörlerden biri olmasına rağmen kendisine defalarca hakaret eden Kara Murat'ın kanını dökememiş olmanın hırsı içindeydi.

İleride, ormanın içinde bir ağaca bağladığı atına doğru yürüdü, çevik bir hareketle hayvanın üzerine sıçrayıp, İşkodra'nın yolunu tuttu. Kara Murat'tan nefret ediyor, "Ya ben onun vücudunu dünyadan kaldıracağım ya o benimkini" diye söyleniyordu.

★ ★ ★

Vali Kont Antonyo De Leçe, şatodaki çalışma odasında sinirli adımlarla dolaşıyordu...

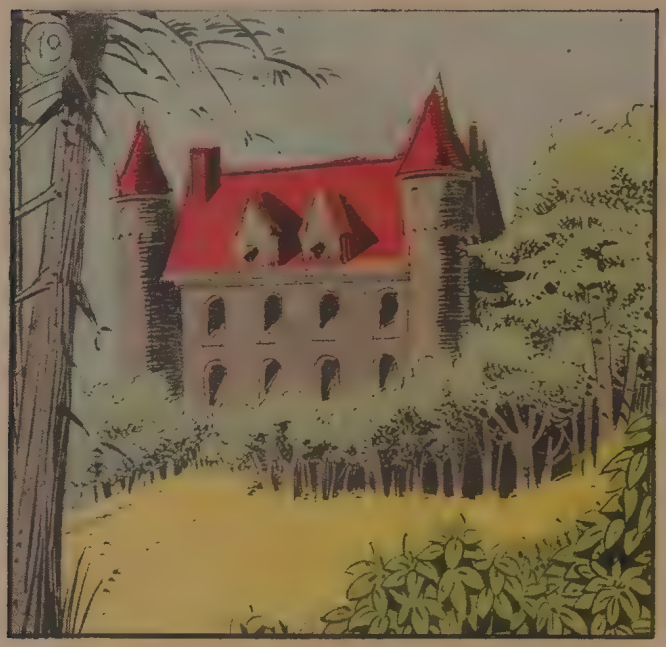

Burası İtalyan ve Fransız ressamlarının en güzel tablolarıyla süslenmiş, mermer ve tunç heykellerle döşenmiş büyük bir salondu.

Kontun yüzünde, tehlikeli serüvenlere her an atılmaya hazır adamların cüretli ve sinirli çizgileri vardı.

Karşısında iki büklüm olarak kendisini dikkatle dinleyen sinsi bakışlı biriyle konuşuyordu.

Rikardo, aşırı bir saygıyla yerlere kadar eğildi:

—Anlıyorum efendimiz. Karınız şu dakikalarda uzun ve dönüşü olmayan bir yolculuğa çıkmak üzere.. Emin olunuz, Türk akıncıları kılığına giren adamlarım onu çoktan cennete göndermiştir...

Kont, vahşi bir şekilde sırıttı:

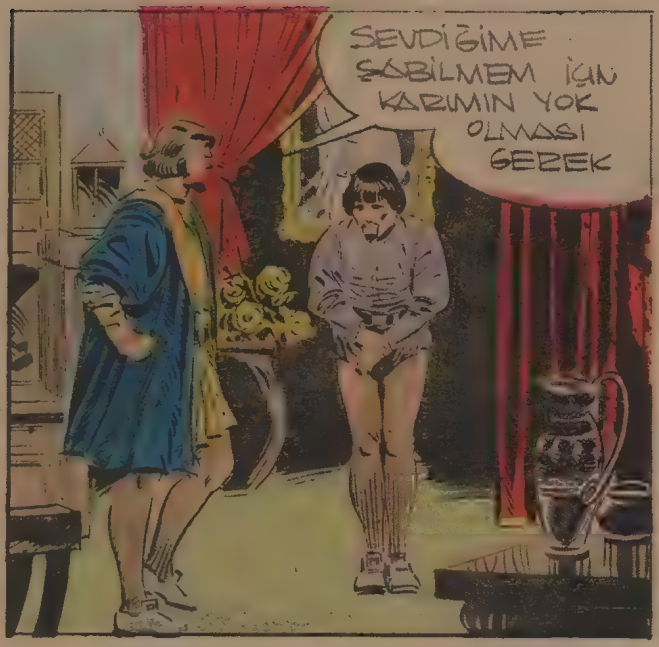

Ona eğilerek birtakım emirler veriyor ve diyordu ki...

—Evet Rikardo.. Karım mutlaka ölmeli. Kin ve nefretin, aşk ve sevginin insan hayatındaki önemini kim inkâr edebilir? Şu anda kalbim bu duygularla dolu. Karımdan nefret ediyorum. Çünkü başkasını seviyorum. Sevdiğime ulaşabilmem için karımın yok olması gerek. Anlıyor musun?

—Güzel.. Umarım öyle olmuştur. Bu durumda hiç kimse bizden kuşkulanmaz. Yalnız, olayı gören ve cinayeti Türk akıncılarının işlediğine tanık olan arabacı, mutlaka sağ kalmalı.

—Elbette efendimiz. Her şey buyurduğunuz gibi düzenlendi..

Kont, memnun bir şekilde ellerini ovuşturdu:

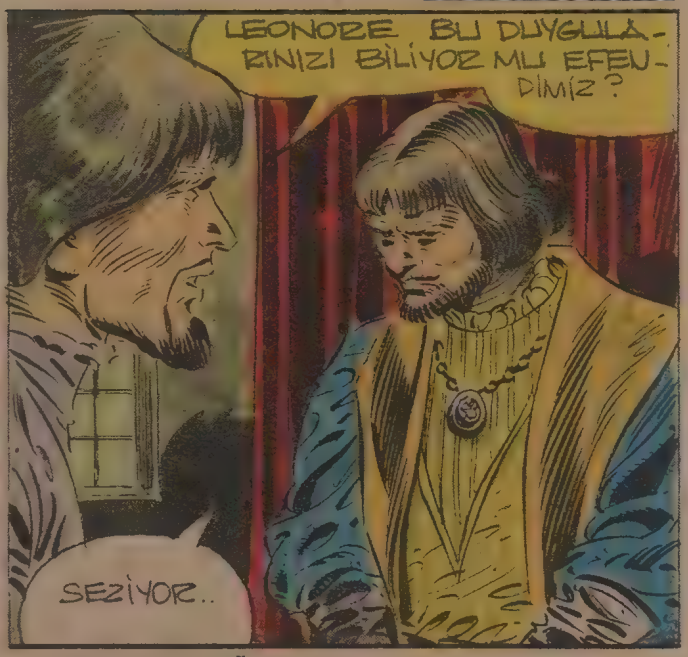

—Aslında karım kötü bir insan değil. Üstelik çok güzel. Ama ne çare ki gönlüm bir başkasının tutsağı oldu. Leonore ile evlenebilmem için onun ölmesi şart..İçim şu anda taze bir aşkla yanıyor.. Ah o kız.. Leonore..İlle de ona kavuşmak,onu göğsümde sıkmak istiyorum. Leonore'yi düşündükçe, dünyadaki her şeyi, serveti, şöhreti, kudret ve hakimiyeti unutuyorum. Eğer onu elde edemezsem emin ol ki, yaşayamayacağım...

—Leonore bu duygularınızı biliyor mu efendimiz?

—Hayır.. Fakat seziyor. Kadınca bir duyguyla anlıyor...

Kont Antonyo De Leçe, sararak elini kalbine götürdü. Titriyordu. Bu bir aşk titremesiydi...

Rikardo odadan çıkarken:

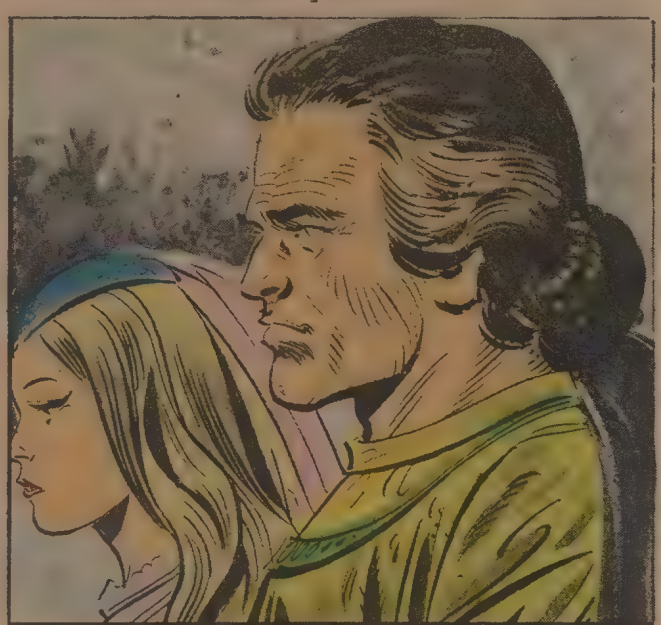

—Adamlar da nerede kaldı? Konta bir an önce mutlu haberi ulaştırırsam büyük bir ödül alırım! diye söylendi.

★ ★ ★

Kont Antonyo De Leçe, aşk hülyaları için de yanıp tutuşurken, Prenses Leonore ile babası Senatör Bartelmi konağın bahçesinde dolaşıyorlardı.

Senatörün yüzünde bir yorgunluk sezili-yordu. Rengi uçmuş gibiydi. Şakaklarında beyaz saçlar göze çarpıyordu.

Genç kız, çok güzeldi. Bahar gibi taze bir yüzü vardı. Vücudunun endamı, gözlerde ve gönüllerde ihtiraslar tutuşturacak kadar çekiciydi.

Gözlerinde soylu ve şiir dolu bir ışık yanıyor, uzun kirpikleri bu ateşli gözleri, tatlı gölgeler içinde bırakıyordu...

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

4 NİSAN 1979 ÇARŞAMBA ✱ HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ ✱ SAYI: 271 FİYATI 250 KURUŞ

ÖZET: **İşkodra yakınlarında beş akıncı,Kontes Alma'nın arabasını kovalar,muhafızları öldürür.Bu sırada olaya Kara Murat karışır. Akıncılar kendilerine kafa tutan gence çok kızarlar. Aralarında kavga başlar**

Senatör Bartelmi heyecanlı bir sesle:

—Şansım iyi giderse önümüzdeki yıl Venedik Cumhurbaşkanı olabilirim kızım!dedi.

Prenses Leonore saf bir şekilde sordu:

—Nasıl babacığım?

—Türklere karşı İşkodra'yı başarıyla savunacak olan Kont Antonyo De Leçe beni desteklerse...

—Destekler mi dersin?

—Yakında gizli bir toplantımız var.Orada bazı şeyler konuşulup,önemli kararlar verilecek.Belki tasarılarım gerçek olacak,belki de umutlarım yıkılacak bu toplantıda.Venedik asilzadeleri iki kişiden birini saltanata seçecekler Bu iki kişiden biri benim..Öteki de Senatör Roland..Biliyor musun yavrum,cumhurbaşkanı olmak ne büyük şereftir? Beni seçmezler de o hilekar ve terbiyesiz Roland'ı,o aptallığın timsali

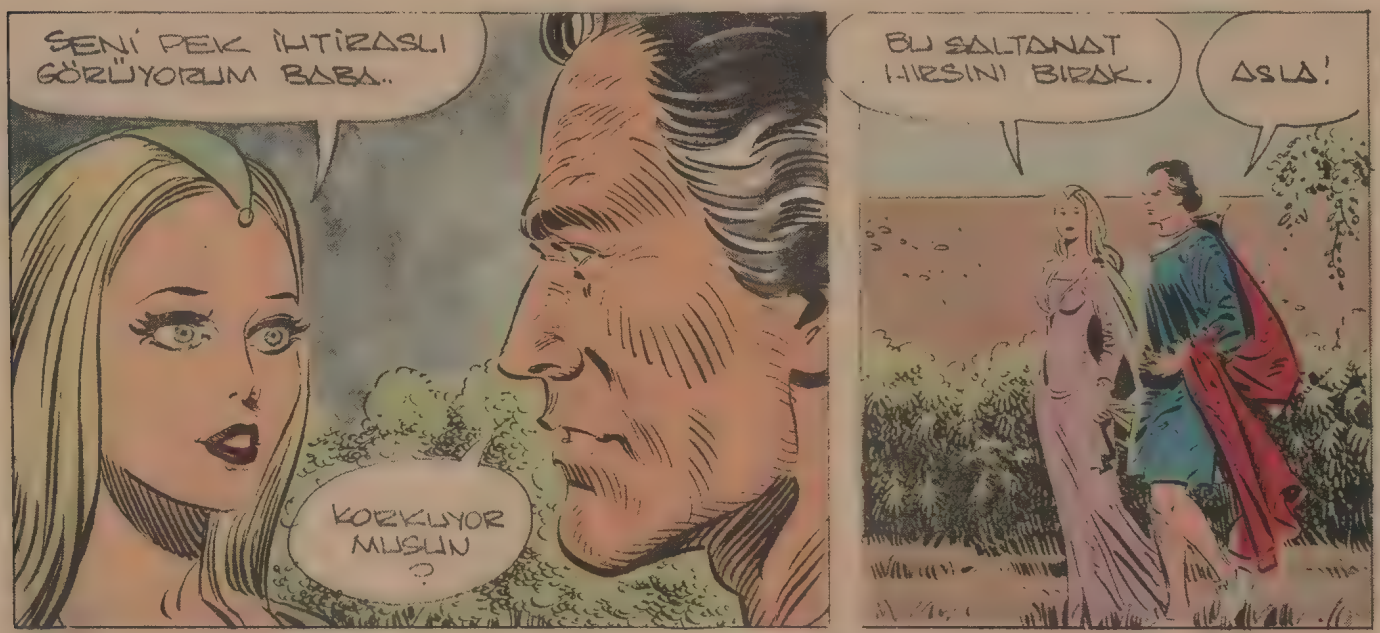

olan sersemi seçerlerse utancımdan ölürüm...

Leonore'nin gözleri yaşardı..Neredeyse ağlayacaktı. Babasının saltanat hırsı onu korkutmuştu. Üzgün bir sesle:

—Seni pek ihtiraslı görüyorum baba,dedi. Bu işin sonunda insanı tehlikeye götürecek şeyler de olabilir. Bundan vaz geçsen daha iyi olur gibi geliyor bana...

—Korkuyor musun?

—Evet..Senin için korkuyorum.Başına bir felâket gelmesinden korkuyorum..Bu saltanat hırsını bırak baba!

—Asla!

—O halde daha dikkatli olalım..Çünkü Venedik'te seni cezbeden muhteşem bir başkanlık sarayı var. Seni bütün büyüsüyle sihriyle kendine çekiyor...

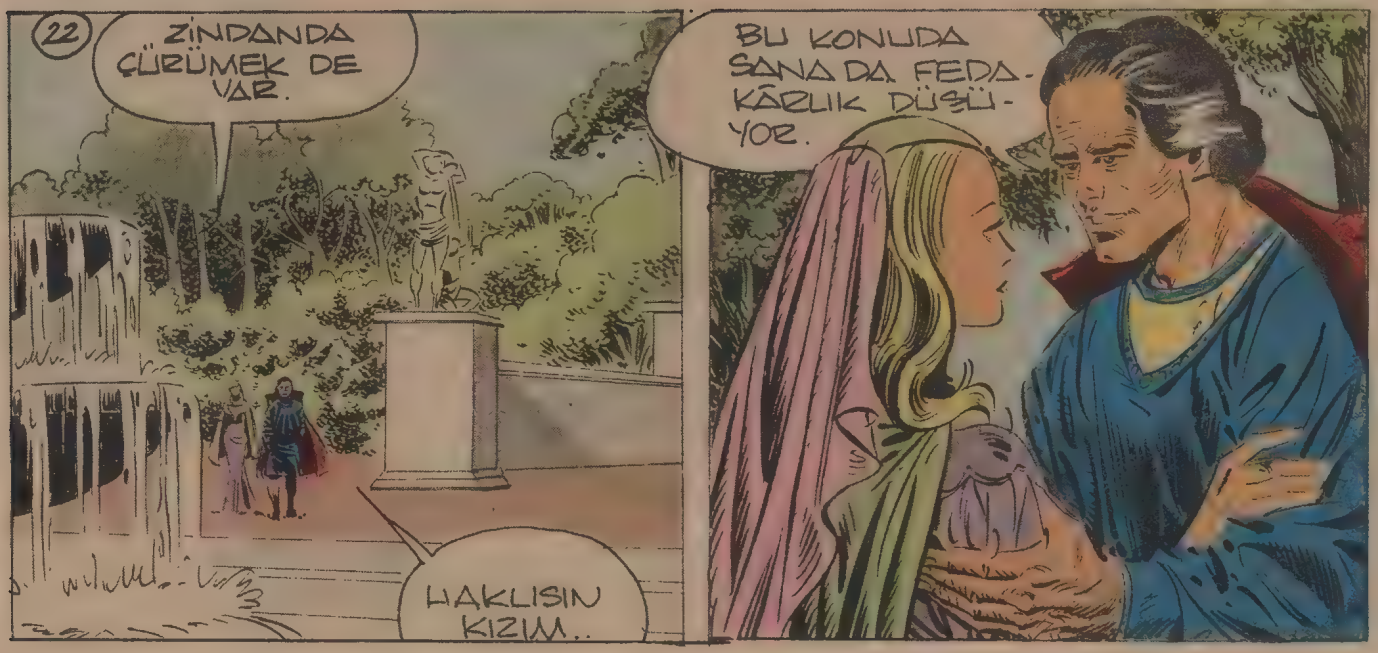

...Ama orada "Ecel Köprüsü"de var..Ecel Köprüsü'nden geçip müthiş ve uğursuz zindanda çürümek de var...

Kızının sözleri senatörün üzerinde soğuk duş etkisi yaptı..Titredi,tüyleri ürperdi. Dudakları acı bir gülüşle kıvrıldı:

—Haklısın kızım..Venedik'te korkunç bir de hapishane var.Ancak oraya adımımı atmaya cağıma eminim.Çünkü İşkodra kahramanı Kont Antonyo De Leçe beni destekleyecek...

—Bundan neden bu kadar eminsin baba?

—Beni dinle kızım..Bu konuda sana da fedakârlık düşüyor..Benim soylu ve kahraman yavrum.Baban için bir fedakârlık yapmaz mısın? Senin fedakârlığın babana kesin zaferi kazandıracak...

—Anlayamıyorum...

Senatörün yüzü bir kat daha ciddileşti,dudakları morardı.

Söyleyeceği sözler ağzını yakıyor gibiydi. Bakışlarındaki alevler daha da belirgin bir hal aldı:

—Kont Antonyo De Leçe ile evleneceksin kızım,dedi.

Leonore'nin ayaklarının dibine o an bir yıldırım düşse bundan daha çok şaşırmazdı.Yanakları kızardı titrek bir sesle:

—Ama o evli,diyebildi...

Senatör vahşi bir şekilde gülümsedi:

—Evli idi..Ama birkaç saat önce Türk akıncıları bir baskın yaparak kontesi kaçırdı.Canavarlar onu mutlaka öldürmüşlerdir...

Leonore,yüzü sapsarı olarak:

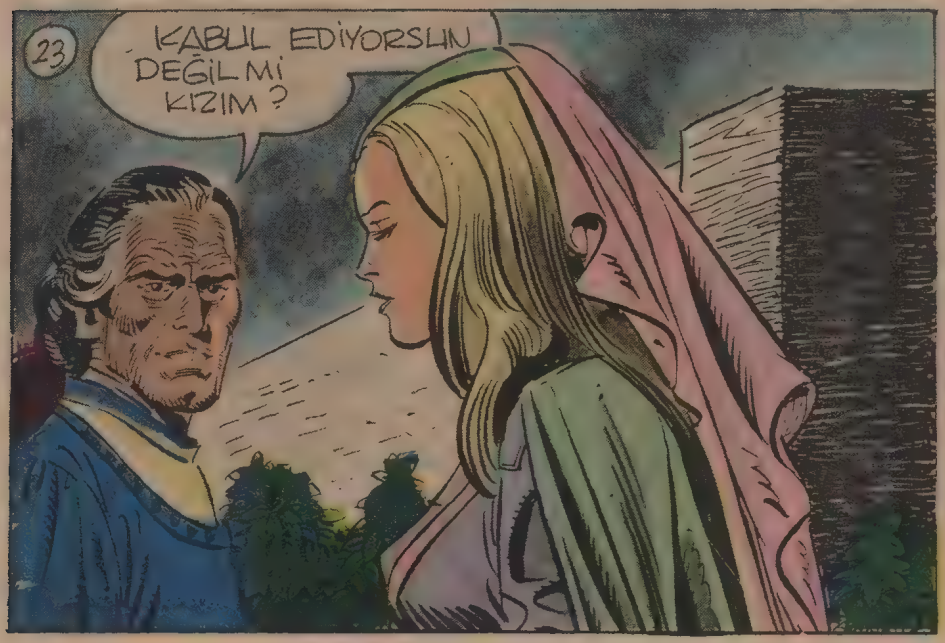

—Yazık!..diye mırıldandı.Ama gerçekte Antonyo De Leçe gibi ünlü bir komutanın karısı olmak düşüncesi genç kızı heyecanlandırmıştı. Kalbi hafif hafif atıyordu.

Senatör,kızındaki değişikliği fark etti yüreği umutla doldu:

—Kabul ediyorsun değil mi kızım?

Leonore utanarak önüne baktı.O şimdiye kadar babasının hiç bir isteğine karşı gelmemişti...

Türklere karşı İşkodra'da kazanılacak bir zaferden sonra,cumhurbaşkanını düşürmek ve bir hükümet darbesi yapmak için hazırlanan Senatör Bartelmi, sevinç içinde kızından ayrılıp konağa döndü...

★ ★ ★

Şövalye Giovanni atını şehre doğru dolu dizgin sürüyordu.

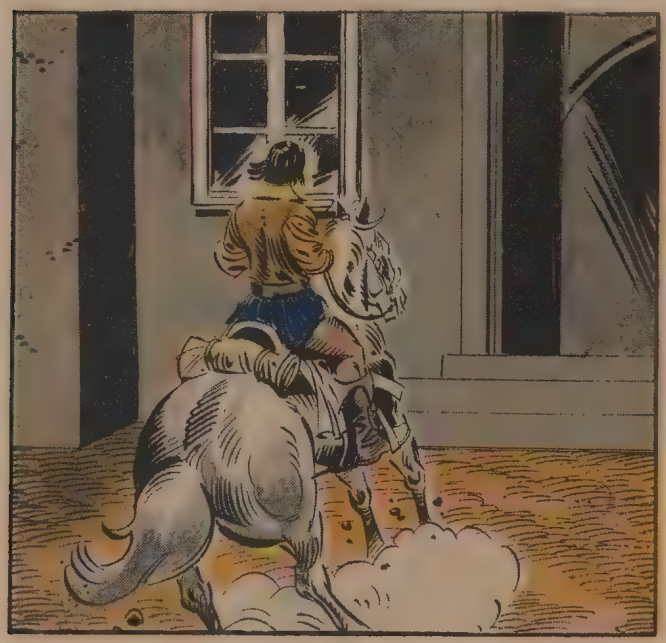

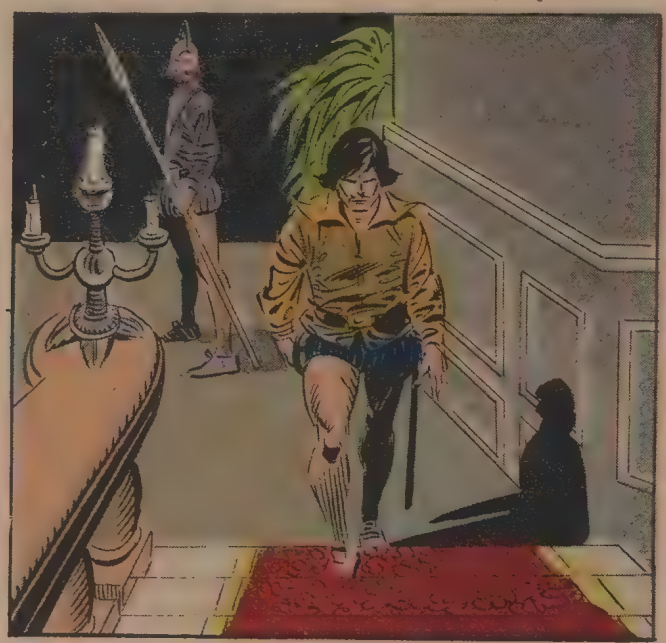

İşkodra gölünün kenarından dolaşarak tam öğle zamanı şehre girdi.Caddelerden dört nala geçti,Vali Kont Antonyo De Leçe'nin oturduğu konağın önünde durdu.

Şövalye Giovanni atı kapıda bırakarak hızla merdivenlere doğru koştu.

Yolda önüne çıkan yaverlere, subaylara, şuna buna önem vermiyor,aldırış bile etmiyordu. Yalnız onlar Giovanni'ye hayretle bakıyorlar,Vali'ye önemli bir haber ulaştıracağını anlayarak yol açıyorlardı.

Şövalye soluk soluğa merdivenleri çıktı, koridorları salonları geçti. Nihayet Vali'nin çalıştığı odanın önüne geldi ve kapıyı vurarak içeri girdi...

Kapının açıldığını duyunca Rikardo'nun geldiğini sanan Vali başını kaldırmadan,fakat heyecanlı bir sesle sordu:

—Getirdiğin haber iyi mi kötü mü? Geveleme çabuk söyle...

—Pek iyi değil efendimiz...

Vali öfkeden yerinden sıçradı:

—İyi değil mi? Ne demek bu?

Birden karşısındakinin Rikardo değil de Şövalye Giovanni olduğunu görünce yüzünü şaşkın bir ifade kapladı:

—Oooo..Sen misin şövalye? Ben sanmıştım ki...

—Anlıyorum efendim.Beni Rikardo sanmıştınız...

—Peki sen ne haber getirdin?

—Beklediğiniz haberi...

Vali öfkeyle haykırdı:

—Ağzında geveleme..Konuş ne duruyorsun?

Şövalye Giovanni'nin yüzünü alaylı bir ifade kapladı..Onda Vali'den korkacak göz yoktu:

—Karınız Kontes Alma bugün orman yolunda saldırıya uğradı efendimiz, dedi.

Vali yapmacık bir eda ile haykırdı:

—Tanrım..Yoksa ona bir şey mi oldu? Kimler saldırdı?Hangi alçaklar buna cesaret etti? Nasıl öldürdüler?

—Öldürmediler efendimiz..Daha doğrusu öldüremediler..Türk akıncısı kılığına girmiş beş haydut, Kontes Alma'nın arabasını çevirdi, muhafızları öldürdü, tam kontesi de öldüreceklerdi ki yabancı bir genç yetişip haydutları yere serdi, karınızı kurtardı efendimiz...

Vali kaşlarını çattı..Karısının kurtulduğu haberi onu sarsmıştı. Bu haber bütün planlarını alt üst ediyordu...

Yüzü sapsarı, dudakları mosmor oldu. Bir şeyler söylemek istiyor fakat kelimeler ağzından çıkmıyordu.

Karısını hangi sersem kurtarmıştı acaba? Dişlerini gıcırdatarak: "Ah onu bir elime geçirsem" diye düşündü.

Şövalye Giovanni, Vali'nin aklından geçenleri okuyormuş gibi hemen cevabını verdi:

—Karınızı kurtaran genci tanıyorsunuz...

Vali ne yerinden kımıldayabiliyor, ne de bir söz söyleyebiliyordu. Bir yıldırım onu yerine mıhlamış, bir kılıç dilini kesmiş gibiydi. Sonunda güçlükle konuştu:

—Söyle bakalım, kimmiş karımı kurtaran?

—Bu sabah kırbaçladığınız genç...

Vali'nin gözleri dehşetle açıldı:

—Nee? O mu? Beş kişiyi tek başına o ser-

sem köylü mü yere serdi?

—Evet efendim...

—Olur şey değil.. İnanmam...

—İnanmalısınız efendim... Gerçek bu.. Adam göründüğü kadar sersem değilmiş...

Şövalye vali ile konuşurken içinden:

"Karısını kurtaran gencin Kara Murat adında bir Türk olduğunu söylersem Kont onu hemen casus diye astırır, ben de intikamımın tadını çıkaramam. Kara Murat'ı elimden kaçırmamak için tedbirli davranmalıyım" diye düşünüyordu..

Vali öfkeyle titriyor, başından sıcak sular boşaltılıyormuş gibi buram buram terliyordu. Bir yandan da şöyle düşünmekteydi:

"Karım ölmedi ha? Bu benim için felâket. Çünkü Leonore ile evlenemem. Bilmem ki ne yapmalı, ne etmeli? Karımı yok etmem için şu şövalye bana yardım eder mi acaba?..

... Becerikli bir insana benziyor ama aşk nedir biliyor mu? Seven bir yüreğin nasıl çarptığından haberi var mı?''

Antonyo De Leçe o anda iki şeye birden karar verdi...

Karısını kurtaran ve planlarının alt üst olmasına sebep olan gence müthiş bir ceza vermek ve herhangi bir skandala yol açmadan kontesi sessizce ortadan kaldırmak için Şövalye Giovanni'yi görevlendirmek...

Valinin teklifi o kadar alçakça bir şeydi ki, hayatında cinayetten bile çekinmemiş olan Şövalye Giovanni buna fena halde içerlemekle kalmadı, kılıcını çekip onu öldürmeyi bile düşündü...

Öfkesinden kıpkırmızı kesilerek kendisine böyle bir teklifte bulunan adama vahşi vahşi baktı...

Emrinde koskoca bir ordu bulunan İşkodra valisine bu şekilde meydan okumak aslında çılgınca bir hareketti.

Ama vali kızmadı. Sakin ve soğukkanlı bir şekilde konuşmasını sürdürdü..Kont Antonya De Leçe,söyleyeceği sözü bilen ve karşısındakinin nabzına göre şerbet veren biriydi. Çünkü başlangıçta çok öflekenen Şövalye Giovanni,sonunda yatıştı.İki adam içtenlikle el sıkışarak anlaşmış bir halde ayrıldılar.

Şövalye Giovanni salondan çıkarken, ''Bu işi ben yapmasam,nasıl olsa başka biri yapacak..Şu halde kontesi öldürtmemde bir sakınca olmasa gerek.. Kara Murat köpeğinden dilediğim gibi öç alabilmem için bu görevi kabul etmem şarttı''diye mırıldandı.

★ ★ ★

Kara Murat bir yatakta yatıyordu...

Ormandaki boğuşmadan sonra kendini kaybetmişti.

Kontes Alma ile arabacı onu buraya getirip karyolaya yatırmışlardı.

Delikanlı gözlerini açtı, başını kaldırmak istedi.

Başı uğulduyor, tüm mafsalları ağrıyordu.

Düşünmeye, başından geçenleri anımsamaya çalıştı...

Ilık ve yumuşak ellerin şefkatle yüzüne dokunuşunu rüyada gibi hatırlıyordu.

Nerede olduğunu anlamak için çevresine bakındı...

Birden irkildi...

Gözleri, kendisine bakan bir çift iri siyah gözle karşılaşmıştı.

Bir kadındı bu...

Uzun saçlı güzel bir kadın...

Kontes Alma...

Genç kadının Kara Murat'a dikilen bakışlarında derin bir hayranlık vardı. Ona bakarken heyecanlandığı, güzel göğsünün hızlı hızlı kalkıp inişinden anlaşılıyordu.

Kontes'in erkeklere karşı sert ve haşin olan kalbi şimdi çırpınan ürkek bir kuş gibiydi.

Kara Murat'ın erkeklik taşan görünüşü, mertlik okunan yüzü, tertemiz bakışları onu etkilemişti...

Genç kadın "Acaba bana birdenbire ne oldu? Beni ölümden kurtaran bu gence karşı duyduğum duygu, minnet mi yoksa aşk mı?" diye düşünüyordu.

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

11 NİSAN 1979 ÇARŞAMBA * HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ * SAYI: 272 FİYATI 250 KURUŞ

ÖZET: **İşkodra Valisi, karısı Kontes Alma'yı öldürmek ister ama Kara Murat bir rastlantı sonucu genç kadını kiralık katillerin elinden kurtarır. Kontes yaralanan Kara Murat'ı İşkodra kalesine götürür.**

Kara Murat, Kontes Alma'yı bulanık görüyordu. Kafası fırtınalı bir gün gibi uğuldamaktaydı.

Neredeydi?

Buraya nasıl gelmişti?

Birden o güzel kadını ve ormandaki müthiş kavgayı hatırladı.

Türk akıncısı kılığına giren haydutlar.. Çarpışan kılıçlar..Akan kanlar..Yaman bir dövüş olmuştu..

Acaba o adamlar neden Türk akıncısı kılığına girmişlerdi?

Gözlerinin önündeki sis perdesi yavaş yavaş dağılınca üzerine doğru eğilmiş olan kadını tanıdı, dudaklarında mutlu bir gülümseme belirdi:

—Burası cennet olmalı..Siz de bir melek..

Kontesin dudakları tatlı bir gülümsemeyle kıvrıldı:

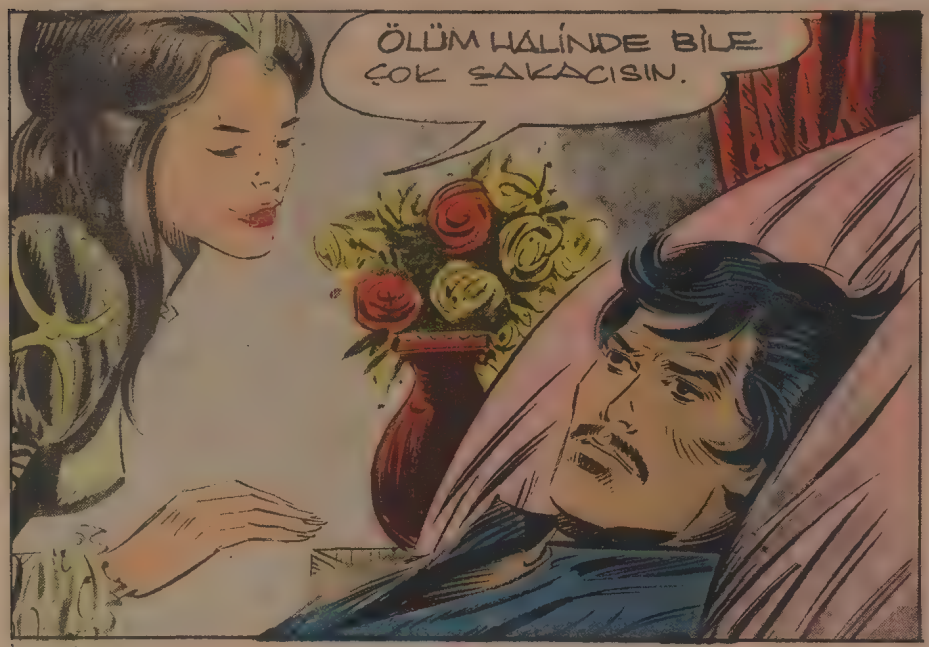

—Ölüm halinde bile çok şakacısın yabancı...

—Sağlığımla bu kadar ilgilendiğiniz için teşekkür ederim...

—İyileştiğine sevindim..Beni kurtarmak için kendini tehlikeye attın.Ölseydin üzülürdüm...

—Sağolun..Arkamdan gözyaşı dökecek bir kadının bulunması bana mutluluk verdi:

Kontes sevgi dolu bir hayranlıkla ona baktı:

—Seni seven yolunu bekleyen bir kadın yok mu? Hiç sevgilin olmadı mı?

Kara Murat'ın yüzünde garip bir gülümseme dolaştı:

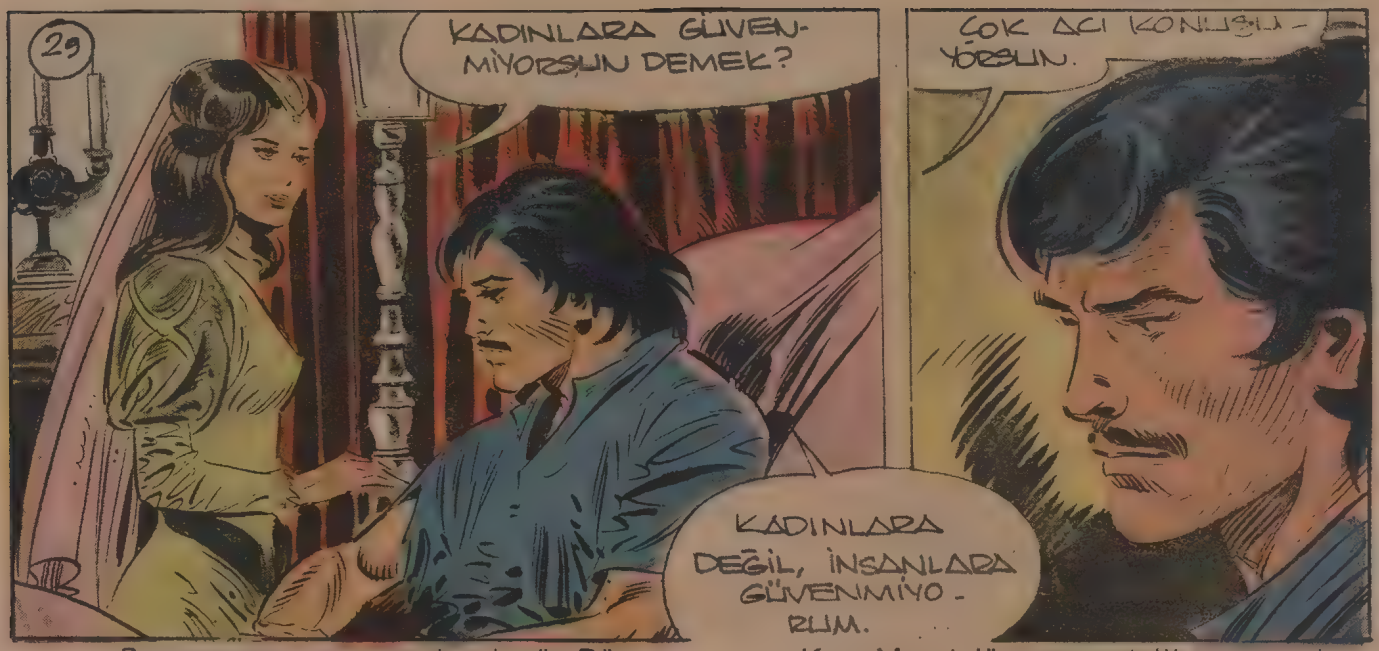

—Bu soruya cevap vermek çok güç.Dünyada gerçek anlamda sevildiğinden kim emin olabilir ki?Çoğu insanların kalplerindeki sevgi de yüzlerindeki gülümseme gibi sahte...

—Çok acı çekmiş gibi konuşuyorsun.Kadınlara güvenmiyorsun demek...

—Kadınlara değil insanlara güvenmiyorum...

—İyi ama neden?

Kara Murat dünyaya metelik vermez alaycı tavrıyla omuz silkti:

—Dünyanın neresine baktımsa pislik ve rezillikten başka bir şey görmedim. Uzaktan parlak ve büyük görünen birçok kişiyi yakından tanıyınca onların gerçekte ne aşağılık kimseler olduğunu anladım..

—Çok acı konuşuyorsun..

—Evet..Belki acı ama doğru..Siz niye

bu kadar iyimsersiniz? Daha birkaç saat önce sizi öldürmeye kalkışmadılar mı?

—Onlar hayduttu...

—Hayır..Sizi öldürüp cinayeti Türklerin üzerine atmak istiyorlardı.Şu halde sizi tanıyan,vücudunuzun yeryüzünden kalkmasından çıkar uman kimselerdi.Ya da o kimselerin tuttuğu kiralık katiller..

Kontes Alma birden sapsarı kesildi,sonra

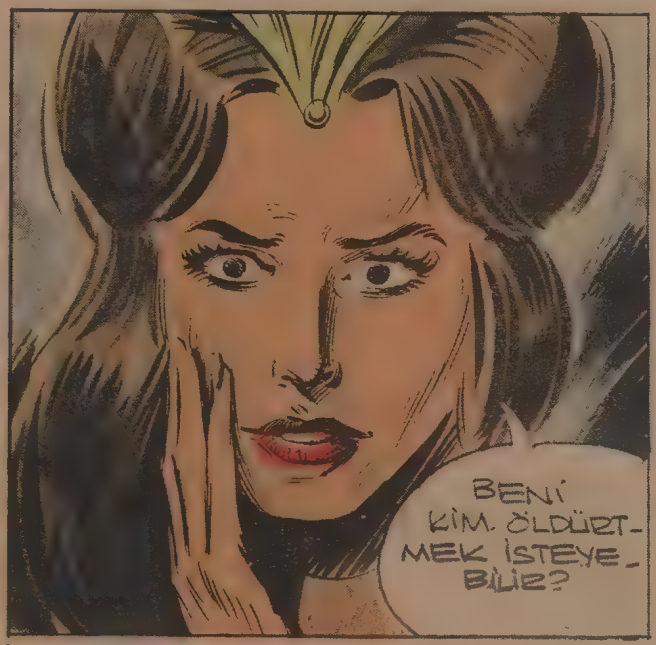

kızardı, yanakları ve gözleri birkaç saniye alev alev yandı:

—Kiralık katiller mi? Kiralık katiller demek? Tanrım bu doğru olabilir mi?Beni kim öldürtmek isteyebilir?

Kontes Alma son günlerdeki tatsız olayları ve çevresinde dönen tehlikeleri acı acı düşündü.Gerçekten garip şeyler oluyordu.

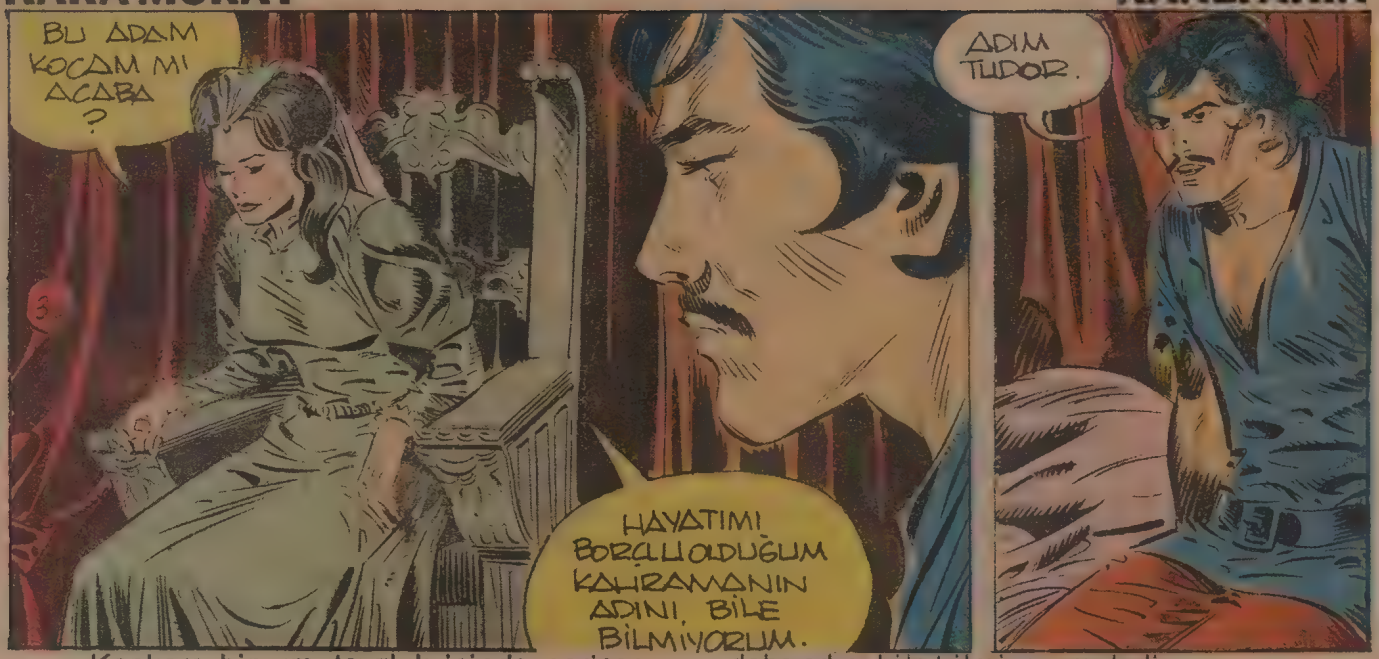

Kapkara bir umutsuzluk içinde perişan, koltuğuna yığıldı, sayıklar gibi mırıldandı:

—Belki haklısın..Beni öldürtmek isteyen biri var..Bu adam kocam mı acaba? Leonore'-ye olan aşkından gözü hiç bir şey görmeyen kocam beni yok etmek isteyebilir mi?

Kontes bir hıçkırığı zor bastırdığı belli o-lan acılı bir sesle:

—Hayatımı borçlu olduğum kahramanın daha adını bile bilmiyorum,dedi.

Kara Murat, kadının kendisinden bir is-tekte bulunaçağını sezdi.Yumuşak bir sesle:

—Adım Tudor,diye cevap verdi. Roman-yalıyım.Türklerin elinde uzun süre esir kaldı-ğım için onları iyi tanırım.Bu yüzden size saldı-ranların Türk olmadığına eminim. Zaten Türk-ler böyle kirli işlere girişmezler..

Kontes Alma sordu:

—İşkodra'ya çalışmak için mi geldin?

—Evet..Umduğum gibi iyi bir iş bulur-sam çalışırım..

—Görünüşünden belli olmuyor ama gözü-pek bir silahşorsun..Benim hizmetime girer misin?

Kara Murat kibar bir tavırla eğildi,doğru bulduğu konularda herkese yardımcı olabile-ceğini anlatmak için:

—Sağolun, dedi. Kılıcım daima hak ve adaletin yanındadır. Doğru bildiğim insanlar uğrunda gerekirse canımı bile veririm...

Kontes karşısındaki gence bakarken ne-den kalp çarpıntıları içinde titrediğini düşünü-yordu.

Vücudunun her organının onu istedi-ğini, aşka susayan ruhunun sınırsız bir ihtiras-la tutuştuğunu seziyordu.

Duygularını bastırmaya çalışarak:

—Beni korumanı istiyorum Tudor, diye fısıldadı. Çevremde ölüm dolaşıyor. Bilmediğim düşmanlarım beni yok etmek istiyor...

Kara Murat güven dolu bir sesle:

—Burada kaldığım sürece kılıcım emrinizdedir, dedi..Bu uğurda ölecek bile olsam bu bana ancak zevk verir...

Kontes, dilini dudaklarının üzerinde dolaştırarak yutkundu:

''Gerçekten güçlü ve yakışıklı bir erkek'' diye mırıldandı.

O anda Kara Murat kendisini kollarının arasına alsa, olanca gücüyle sıksa, Kontes Alma bundan büyük bir haz duyardı.. Derin derin içini çekerek onun geniş göğsünde zevkle kıvrandığını düşündü.

Ama duygularını saklamasını iyi bilirdi.

Hem bu genci yeteri kadar tanımıyordu.

Sesinin titreyişini belli etmemeye çalışarak:

—Şimdi dinlen, dedi. Akşama dinç ve sağlıklı olmalısın..Çünkü beni koruma görevine hemen başlıyorsun. Bu gece davet var. Sen de toplantıya benimle beraber geleceksin...

Kontes sesine alaylı bir hava vererek ekledi:

—Toplantıda birçok güzel kadın da bulunacak. Onlara kur yapmak için böyle bir fırsatı kaçırmaman gerek..

Kara Murat kendine özgü kibarlığıyla gülümsedi:

—Gözlerimin sizden daha güzel bir kadın göreceğini sanmıyorum..

Kontes Alma, bu sözleri duymamış gibi davrandı. Ama kalbinin o ana dek duymadığı bir heyecanla çarptığını hissetti.

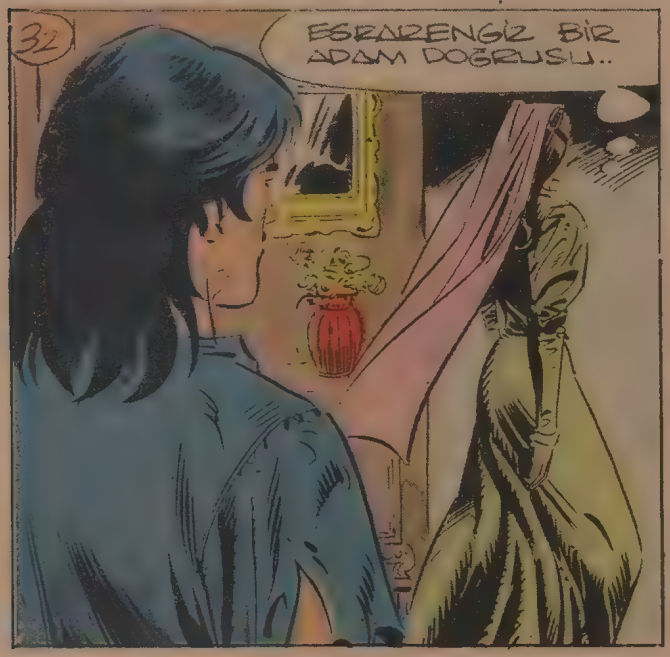

Biraz daha dursa duygularına yenileceğini sezerek hızlı adımlarla yürüyüp odadan çıktı. Bir yandan da:

"Dili de kılıcı kadar keskin olan bu genç kim? Kılığına bakılırsa alelade bir köylü, kılıcına bakılırsa usta bir silahşör, diline bakılırsa yaman bir çapkın..Esrarengiz bir adam doğrusu. Ama madem hayatımı ona borçluyum, madem beni korumayı kabul etti, ona güvenmem gerek" diye düşünüyordu.

★ ★ ★

Kara Murat'ın ikinci defa uyanışında akşam oluyordu.

Zengin döşenmiş bir odadaydı.

Kalktı, elbiselerini değiştirdi..Artık Dalmaçya köylüsü kılığında gezmenin yararı yoktu.

Bu kılıkta İşkodra kalesine sokulmaktaki önemli işi aklına geldi.

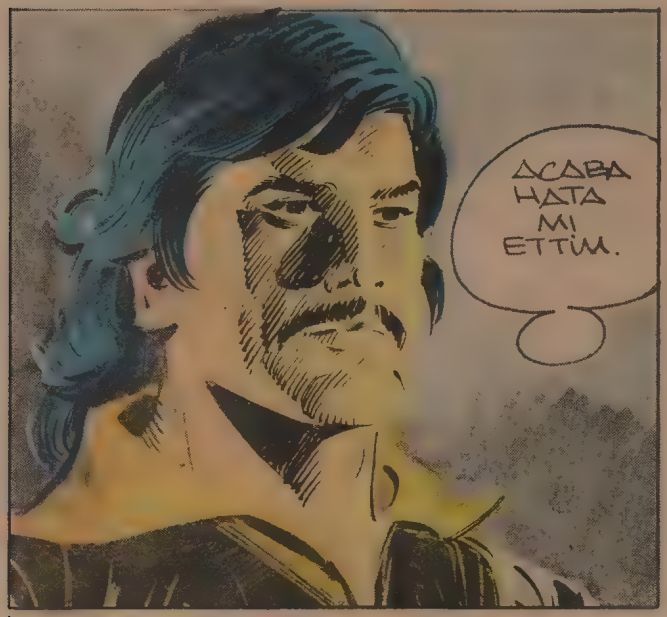

Acaba ödevini unutup genç kadına yardım ederek başına bu işleri açmakla hata mı etmişti ?

Bunu düşünmek, içine derin bir sıkıntı verdi...

Türk ordusu Arnavutluk'a doğru ilerliyordu.

Bu ülkenin sonunu gösterecek olan kanlı ve çetin bir savaş başlamak üzereydi.

Türk akıncıları, zaman zaman at koparak köyleri, kentleri basıyor, yolları kesiyor, ordunun kolayca ilerlemesini sağlıyordu.

Kara Murat'ın görevi İşkodra'daki Venedik ordusunun gücü hakkında bilgi toplamaktı..

Ateşli silahları ne kadardı? Bir Türk kuşatmasına kaç hafta dayanabilirlerdi? Erzak durumları neydi? Yerli halk,Venedikliler destekliyor muydu?

Bunları öğreneceği yerde bir kadın için dövüşmüş,yaralanmış,çok zaman kaybetmişti.

Kara Murat acı acı bunları düşünürken, kurtardığı kadının Vali'nin karısı Kontes Alma olduğunu ve şu anda İşkodra şatosunda bulunduğunu bilmiyordu.

Şatoda derin bir sessizlik vardı. Dışarıda taş duvarlara vuran sert akşam rüzgârının ıslığı andıran sesi duyuluyordu.

Kara Murat:

—Neredeyim acaba? Kadınla o kadar konuştum ama bunu sormadım, diye mırıldandı.

Kılıcı bir kanepenin üzerinde duruyordu. Aldı,beline taktı,kapıyı açıp dışarı çıktı.

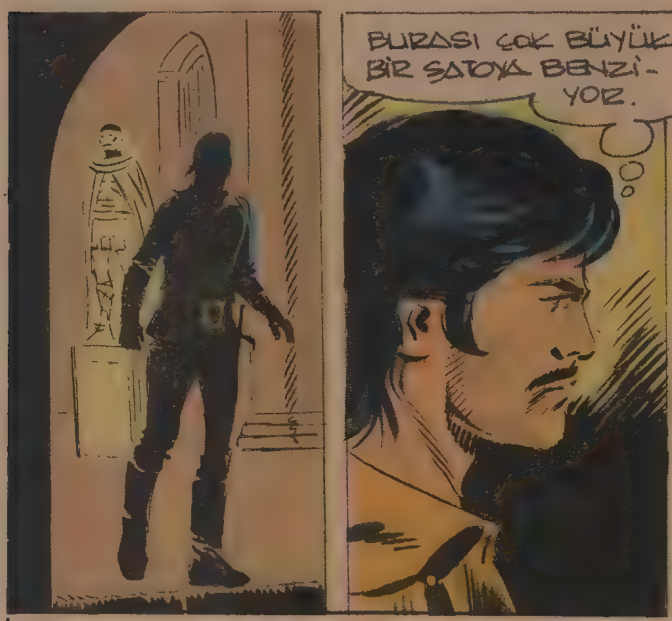

Uzun bir koridor...

Koridorun iki yanında heykeller, duvarlarda yağlıboya tablolar vardı...

—Burası çok büyük bir şatoya benziyor, diye söylendi.

Rasgele yürümeye başladı..

Çevrede hiç kimse yoktu.Issızlık insanı ürkütüyordu.

Büyük bir salona girdi..Burası zengin eşyalarla döşenmişti..Mermer direklerin üzerine yerleştirilmiş şamdanlar salonun içini aydınlatıyordu.

Kara Murat duvarda büyük bir yağlıboya tablo gördü..Yaklaşıp dikkatle baktığı vakit tablodaki üniformalı komutanın,sabah kendisini kırbaçlayan adam olduğunu görerek irkildi..

—Allah Allah..Yanlış mı görüyorum yoksa?

Onu şaşırtan adamın yanındaki kadın olmuştu. Bu,ormanda saldırıdan kurtardığı genç kadındı..

—Vay canına diye söylendi..Bu adam Vali Antonyo De Leçe,yanındaki de karısı Kontes Alma olmalı..İkisiyle de bugün tanışmak şerefine nail oldum...Bilmeden düşmanın ta

Bulunduğu odaya bitişik olan salondan birtakım sesler geliyordu.Ayaklarının ucuna basarak o yöne ilerledi..

Hafifçe kapıyı araladı.

Birden zınk diye durdu,elinde olmayarak titredi.

Yüreği dayanılmaz bir heyecanla çarpmaya başlamıştı...

İçerisi çok kalabalıktı..

kalbine kadar sokulmuşum..Durumu anlarlarsa buradan sağ çıkamam..

Kara Murat yürüdü,salonu boydan boya geçti, kapıyı açarak bir başka salona girdi..

Her geçen an şaşkınlığı artıyor,kendi kendine:

—Burası İşkodra kalesi..Günlerdir çevresinde dolaşıp da giremediğim yer,diye söyleniyordu.

Savaş giysileri içinde olan Venedikli şövalyeler hararetle konuşuyorlardı..

Başlarında o gün kendisini kırbaçlatan Vali Antonyo De Leçe vardı...

Kara Murat derin derin soluk alarak heyecanını yatıştırmaya çalıştı..

Salonda çok önemli bir toplantı olduğu belliydi..

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

18 NİSAN 1979 ÇARŞAMBA ✱ HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ ✱ SAYI: 273 FİYATI 250 KURUŞ

ÖZET: Türk Ordusu Sultan Mehmet'in komutasında Arnavutluk'a doğru ilerlerken Kara Murat, ülkeyi işgal altında tutan Venedik birliklerinin gücü hakkında bilgi toplamak için İşkodra kalesine girer...

Kara Murat kendi kendine:

—Başlarındaki adamın kim olduğunu biliyorum..Ya ötekiler kim? Heriflerin yüzü hiç gülmüyor..Ne somurtkan şeyler,diye söylendi.

Bu sırada şovalyelerden biri ayağa kalkarak haykırdı:

—Türkleri Avrupa'da yalnız Venedik orduları dize getirebilir!..Yaşasın Venedik...

Salonda coşkun bir gürültü koptu:

—Yaşasın Venedik!

—Türklere ölüm!..

Kara Murat mırıldandı:

—Vay canına!..Büyük adamların içine düşmüşüm..Rüya mı görüyorum? Bakalım bu işin sonu nereye varacak?

Vali Antonyo De Leçe ayağa kalktı. Rengi sararmıştı. Dudakları heyecandan titriyor,gözlerinde garip ışıklar alevleniyordu. Kin ve nef-

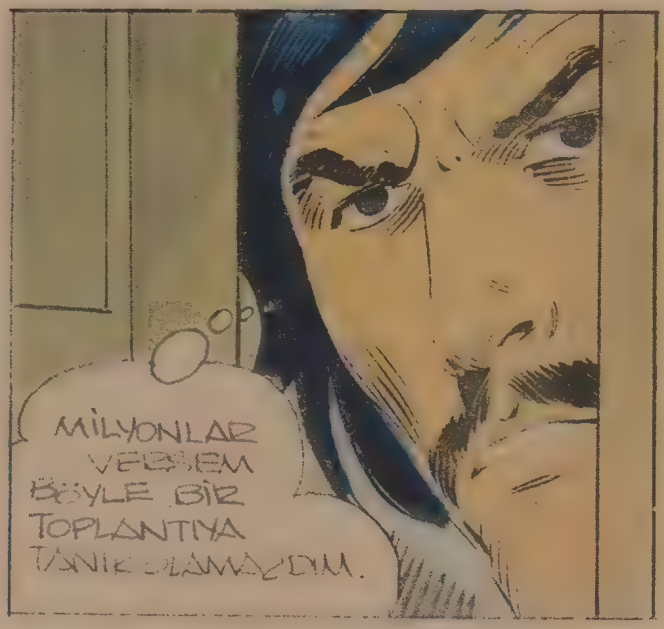

ret ışıltılarıydı bunlar...

—Dükler kontlar,sayın asilzadeler, diye söze başladı. Bir iki kere yutkunduktan sonra devam etti:

—Burada,Avrupa'nın kalbine doğru ilerleyen Türkleri nasıl durduracağımızı konuşmak için toplanmış bulunuyoruz. Bugün vereceğimiz karar yalnız Venedik'in değil Avrupa'nın kaderini de etkileyecektir.

Kara Murat'ın hayreti bir kat daha arttı. Şimdi heyecandan tüm vücudu tir tir titriyordu:

—Tanrım!..Kulaklarıma inanamıyorum! Milyonlar versem böyle bir toplantıya tanık olamazdım.. Beni yakalarlarsa halim nice olur? Şunların tasarılarını öğrenip hayırlısıyla buradan çıkabilsem başka bir şey istemem...

Vali Antonyo De Leçe hırçın sesiyle devam etti:

— Türkleri mahvedeceğiz arkadaşlar... Onları hiç ummadıkları anda vuracağız.İşkodra'ya doğru akan Türk ordularının mezarı Derivayto vadisi olacaktır...

Şövalyelerden biri sordu:

—Bunu nasıl yapacağız?

Valinin yüzünde zehirli bir gülümseme belirdi:

—Kolay olacak..Türkler bizim sadece savunmada kalacağımızı sanarak rahat rahat ilerliyorlar.. Kendilerini burada surların arkasında bekleyeceğimizi sanıyorlar...

—Öyle yapmayacak mıyız?

—Hayır Sultan Mehmet'i ordusuyla birlikte Derivayto'da karşılayacağız..Vadide pusu kurup Türk ordusunu ansızın bastıracağız.Sultan Mehmet'i tüm askerleriyle birlikte kılıçtan geçirmek zor olmayacak...

Salonda derin bir sessizlik oldu..Bu çılgınca, fakat iyi uygulanırsa zafer yaratacak bir plandı...

Antonyo De Leçe devam etti:

—Evet dostlarım..Üstünlük bizde kalacak. Burada bulunan sizler Avrupa'nın en gözde silahşörlerisiniz..Hep birden Osmanlı Padişahının çadırına saldıracağız..Onun yeniçerileri, sipahileri bizleri durduramayacak.Hepsini çığ gibi ezeceğiz. Yemin edin dostlarım. Sultan Mehmet'i öldüreceğinize yemin edin...

Korkunç bir gürültüyle yemin edildi.

Kükreyen sesler salonda gökgürültüsü gibi yankılandı:

—Kahrolsun Türkler!..

—Sultan Mehmet'e ölüm...

Kara Murat'ın yüzünde şimdi buruk bir gülümseme dalgalanıyordu.

Öğrendiği sır çok müthişti...

Venedik asilzadelerinin kıyafetlerinden yakında yola çıkacakları anlaşılıyordu:

—Onlardan önce davranıp bu haberi padişaha iletmeliyim, diye düşündü.

Zamanında haber veremezse bu yeminli

—Kımıldamayınız!.. dedi.

Kara Murat titredi, tüylerinin diken diken olduğunu hissetti. Rengi hafifçe sararmıştı.

En ufak bir hareketin sivri çeliğin iki kürek kemiğinin arasına gömüleceği muhakkaktı. Bıçak şimdiden canını acıtmaya başlamıştı.

Kımıldamadan durarak bekledi. Soğuk soğuk terler döküyordu.

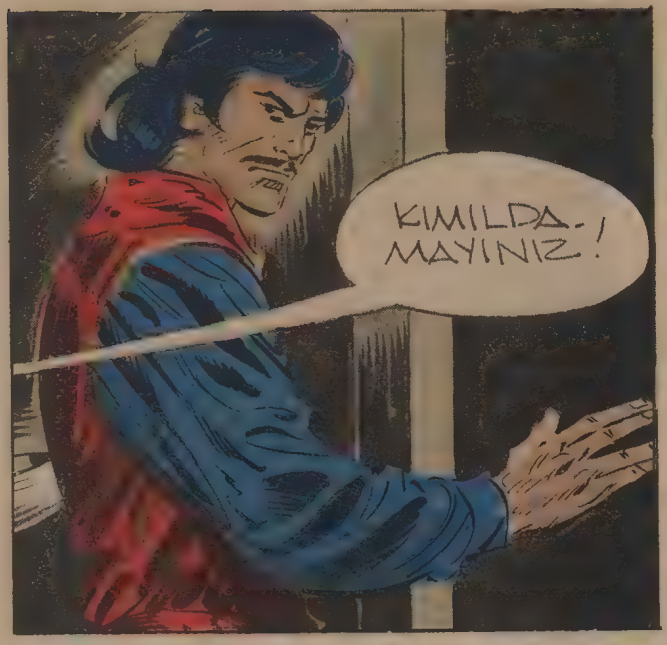

asilzadelerin çok tehlikeli olabileceklerini düşünerek ürperdi..

Dudaklarının arasından kısık bir sesle: mırıldandı:

—Katiller! Sultan Mehmet'i öldürecekler ha?..

Aynı anda sırtına soğuk bir çeliğin değdiğini duydu. Sert ve emredici bir ses:

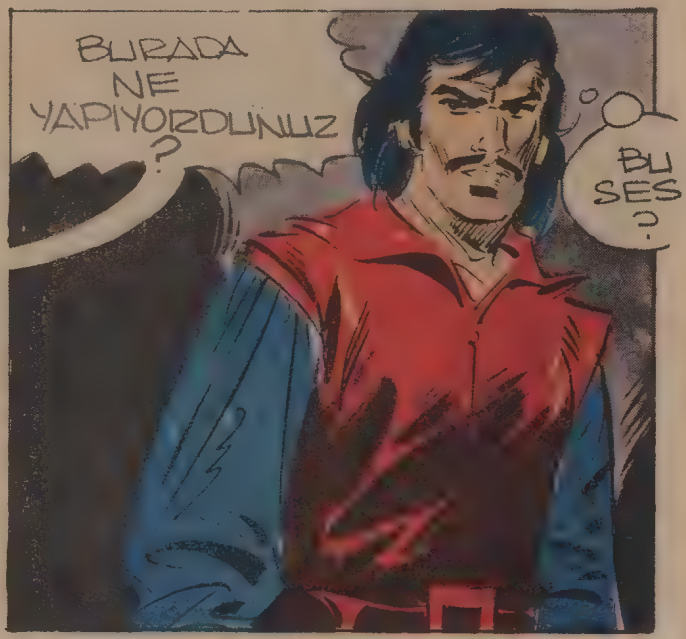

Aynı sert ses sordu:

—Kimsiniz? Burada ne yapıyordunuz?

Bir kadın sesiydi bu..Kara Murat birden sesin kendisine yabancı gelmediğini fark etti.. Kısa bir an düşündü..

Bu ses...

Evet bu ses sabah kendisiyle alay eden genç kızın sesiydi...

Kara Murat'ın gerilen dudakları arasından bir isim fırladı:

—Prenses Leonore!..

Genç kızın bıçaklı eli titredi. Sesi heyecandan düğümlenerek sordu:

—Beni sesimden tanıdınız!

—Böyle güzel bir sesi unutmak mümkün mü?

—Kimsiniz siz?

—Adım Tudor... Romanyalıyım..Sabah sizinle tanışmak mutluluğuna ermiştim...

—Ah...Siz o soytarı gençsiniz demek?

—Soytarı olup olmadığımı bilmem ama, ben o gencim...

—Burada ne yapıyorsunuz?

—Ne yaptığımı görüyorsunuz...

—Demek gizli toplantıda konuşulanları dinliyordunuz?

—Kızacağınızı bilseydim dinlemezdim. Hem, çok rica ederim şu hançeri sırtımdan çekiniz, fena oluyorum...

—Hayır! Siz bir casus olabilirsiniz... Yürüyün, Vali'ye hesap verin...Bakalım o size inanacak mı?

Prenses Leonore'nin sesinde kararlı bir ifade vardı. Kara Murat'a dikilen bakışlarında şüphe kıvılcımları uçuşuyordu.

Kara Murat önde, Prenses Leonore arkada salona girdikleri vakit bütün başlar şaşkınlıkla onlara doğru döndü.. Mırıltı halinde başlayan sesler, kısa zamanda bir uğultu halini aldı.

Vali Antonyo De Leçe, sevdiği kızı birden karşısında bulunca ürperdi...Onu her görüşünde böyle heyecanlanırdı.

Titreyen kalbinin gürültüsünü yanındakilerin duymasından korkuyormuş gibi, endişeyle çevresine bakındı, sonra sesine sakin bir hava vermeye çalışarak sordu:

—Bu da ne demek oluyor Prenses?

Leonore hafifçe gülümsedi:

—Size bir esir getirdim asaletmeap.. Kapıda gizlice konuşmaları dinliyordu...

Vali birden buz gibi donup kaldı...

Salondaki tüm asilzadeler sapsarı kesildi.

Derin bir sessizlik çevreyi sardı...

Havayı, idam kararının okunacağı mahkeme salonlarında görülen ürpertici bir ağırlık kaplamıştı...

Antonyo De Leçe ayakta donmuş gibiydi.

Onun üç adım gerisinde duran Şövalye Giovanni gözlerini Kara Murat'a dikmiş, sapsarı bir yüzle "Eyvah...Şövalyeler onu şimdi

parça parça edecekler...Oysa Kara Murat'ı kendi ellerimle öldürmezsem rahat edemem" diye düşünüyordu.

Vali, şimşekler çakan gözlerini Kara Murat'a dikerek kükredi:

—Sefil!...Alçak herif.Demek sen bir casussun? Burada da karşıma çıktın öyle mi?Yakalayın şunu!

Şövalyeler kılıçlarını çekerek öfkeyle saldırdılar:

—Casus! Hain!..

—Gebertin...

—Öldürün...

Vali haykırdı:

—Öldürmeyin sakın...Önce sorguya çekelim, sonra öldürürüz...

Kara Murat'ın üzerine on kişi birden çullandı.

Delikanlı, kılıçların yaklaştığını gördü ve kımıldamadı.

Arkasında, sırtına dayalı keskin bir hançer, önünde ise parlayan on kılıç vardı.

Buna rağmen gözünü bile kırpmadı...

Erkekçe, mertçe, kabadayıca ölmek istedi.

Kudurmuşcasına atılan şövalyeler belki de onu öldüreceklerdi...

Ansızın keskin bir kadın çığlığı salonu inletti...

Kontes Alma rüzgâr gibi içeri girmiş ve bir bakışta durumu kavramıştı...

Derhal kararını verdi ve Kara Murat'a doğru uzanan kılıçların önüne geçti...Kılıçlardan birinin ucu genç kadının kolunu çizdi.

Kontes Alma kanayan yaraya aldırış etmeden kocasına döndü.

Güzel gözlerinde vahşi bir ifade vardı:

—Ne yapıyorsunuz? Beni beş Türk akıncısının elinden kurtaran adamı öldürtüyorsunuz! diye haykırdı.

Vali alaylı bir kahkaha attı:

—Beş Türk akıncısı mı? Bire karşı beş kişi öyle mi? Bu dövüşü görmek isterdim doğrusu...

Asilzadelerden biri söze karıştı:

—Bunun doğruluğuna inanabilmek için ben de orada bulunmak isterdim...

Kara Murat, karşısındaki bütün asilzadeleri küçümseyen bir bakışla süzdü, zehir gibi alaylı bir sesle:

—İnanmayan varsa buyursun, göstereyim! dedi.

Kalabalıktan öfkeli homurtular yükseldi. Küfür ve tehdit sesleri birbirine karıştı:

—Küstah...

—Hepimize birden meydan okuyor...

—Şuna dersini vermeli...

—Gebertmeli namussuzu!..

Kara Murat sakin bir tavırla kılıcını çekti, ucunu döşemeye dayadı, ileriye doğru eğilerek korkunç bir çehre ve boğuk bir sesle:

—Evet, dedi, gebertmeli! Şimdi kim öldürecek bakayım?

Vali, bir yılanınki kadar soğuk bakışlarını Kara Murat'a dikmiş, kalbi öfkeden köpüre köpüre şöyle düşünüyordu:

—Demek karımı bu sersem kurtardı.Oysa şimdi ne güzel her şey bitmiş olacaktı.Şu budalayı dünyaya geldiğine pişman etmezsem rahat edemem...

Vali Antonyo De Leçe, iki adım gerisinde duran dev yapılı bir silahşöre işaret etti. Adam saygıyla ona yaklaştı:

—Buyurun asaletmeap...

Valinin yüzünde alaylı, fakat zalim bir ifade belirmişti:

—Şu sersemi gözüne kestirebiliyor musun Garkonyo?

Valinin "Garkonyo" adıyla çağırdığı silahşör, görülmemiş derecede iri yapılı, bir adamdı. Kalın kolları, geniş omuzları, korkunç bakışlarıyla insanı ürperten bir görünüşü vardı...

Adam, kendisine gösterilen Kara Murat'a kısa bir bakış fırlattı, sonra küçümser bir halde:

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

25 NİSAN 1979 ÇARŞAMBA * HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ * SAYI 274 FİYATI 250 KURUŞ

ÖZET: Türk Ordusu Sultan Mehmet'in komutasında Arnavutluk'a doğru ilerlerken Kara Murat, ülkeyi işgal altında tutan Venedik birliklerinin gücü hakkında bilgi toplamak için İşkodra kalesine girer...

—Efendimiz,benimle alay ediyor galiba? Bu adamın kafasını tuttuğum gibi, iki parmağımın arasında ceviz gibi kırarım, dedi.

—Öyleyse şuna adamakıllı bir ders ver. Onu gülünç duruma sok.Ama öldüreyim deme.Çünkü buraya ne maksatla geldiğini öğrenmemiz gerek...

Garkonyo kendinden emin bir tavırla:

—Emredersiniz diyerek Kara Murat'a doğru yürüdü.Bir yandan da canı sıkılmış bir halde söyleniyordu:

—Vali hazretlerinin düşündüğü şeye bak. Herifi gırtlağından tutup tavuk gibi boğmak varken onu gülünç duruma düşürmemi istiyor.Acaba gülünç düşürmek için ne yapmalı?

Bu sırada kendisini Kara Murat'a göstermemek için muhafızları siper alan Şövalye Giovanni, valinin yanına yaklaşarak,usulca fısıldadı:

—Ne yapmak istiyorsunuz asaletmeap?

—Kendisine iyi bir koruyucu bulduğunu sanan karıma ders vermek istiyorum...

Şövalye Giovanni kaşlarını çatarak:

—Bakın Vali hazretleri, dedi.Ben, bu yabancının can düşmanıyım.Fakat inanın bana sizin şu aptal deviniz ona bir şey yapamaz...

—Yaa!..Nedenmiş o?

—Ormanda beş kişiyle nasıl dövüştüğünü gözlerimle gördüm.Çok yaman bir adam...

Vali sinirli bir kahkaha attı:

—Sen Garkonyo'yu tanımıyorsun galiba? O on kişiye bedel bir silahşördür...

Şövalye Giovanni acı acı gülümsedi:

—Az sonra yanıldığınızı anlayacaksınız. Yeryüzünde bu yabancıyı yenecek sadece bir kişi vardır...

Vali,şövalyenin sözünü kesti:

—Şimdi bırakın bu boş lafları da eğlenceyi seyredelim dostum...

Şövalye Giovanni fazla ısrar etmedi, canı sıkılmış bir halde:

—Nasıl isterseniz öyle olsun, dedi.

Bu sırada Garkonyo, kendinden emin bir tavırla Kara Murat'a doğru yürüyor, salondakiler heyecanla bu sahneyi izliyordu.

Prenses Leonore'nin bakışlarında, alaylı bir ifade vardı.Ama bu alaylı bakışlara rağmen gözleri öyle güzel, öyle büyüleyiciydi ki, Kara Murat dayanamadı, kimsenin duyamayacağı bir sesle fısıldadı:

—Bu yabani insanların arasında,, dikenlerle dolu bir tarlada açmış gelincik gibisiniz Prenses!

Leonore azarlarcasına söylendi:

—Küstah!

Kara Murat gülümsedi:

—Bana kızdığınızı anlıyorum...Acaba şu aptal devden dayak yemem hoşunuza gider mi?

—Hem de çok...

—Yazık! Sizi bu zevkten mahrum edeceğim...

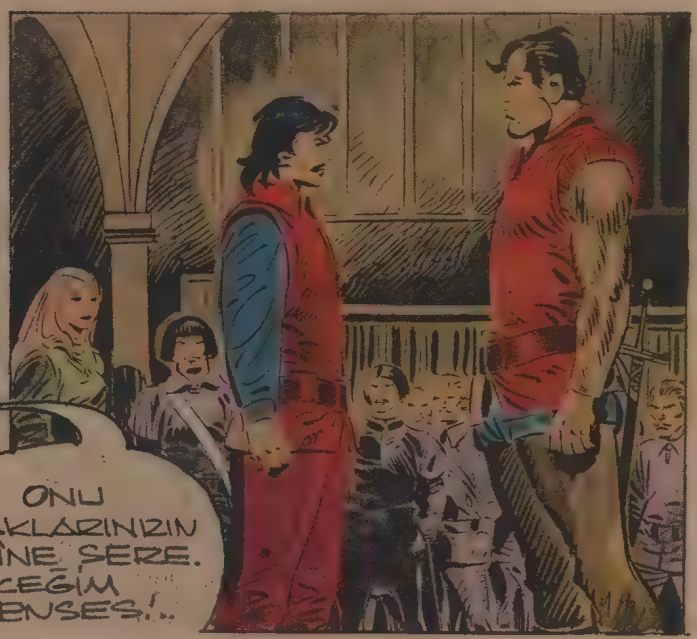

—Bu imkânsız işte...

—Bahse girer misiniz?

Prenses Leonore kendinden emin bir kahkaha attı.Yanaklarında sevgimli gamzeler oluştu:

—Siz gerçekten ya aptalsınız, ya da soytarı! Eğer Garkonyo'nun elinden bir yeriniz kırılmadan kurtulursanız her türlü bahsi kaybetmeye hazırım...

Kara Murat'ın yüzü pırıl pırıl bir gülümsemeyle aydınlandı:

—Onu ayaklarınızın dibine sereceğim Prenses! Sonra da ne istediğimi söyleyeceğim...

Leonore küçümser bir ifadeyle, dudaklarını büktü:

—Zavallı,acıyorum size...

Bu sırada Vali'nin fedaisi Garkonyo gelip, Kara Murat'ın karşısına dikilmişti..Boyu ondan bir baş daha uzundu..

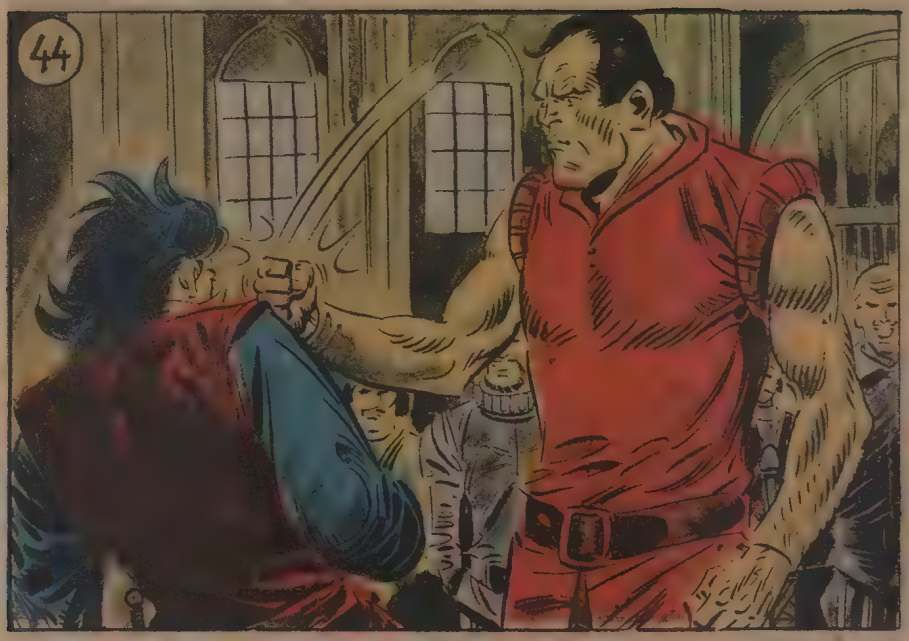

Delikanlıya tepeden bakarak elini onun omuzuna koydu...

Ama öyle bir ağırlıkta koymuştu ki, Kara Murat hafifçe sendeledi...

Salondakiler kahkahalarla güldüler..

Kalabalığın gülüşleri Garkonyo'nun hoşuna gitti, yumruğunu yeniden delikanlının omuzuna indirdi...

Kara Murat yine sendeledi, yıkılır gibi

na atabilirim..Ama önce biraz eğleneyim diye mırıldandı...

Yıllardır kendisiyle boy ölçüşebilecek bir rakip bulamadığı için herkese küçümseyen bir tavırla bakıyordu.

Garkonyo elini omuzundan çekince, Kara Murat yeniden sendeledi, ayakta sallandı.

Artık salondaki gülüşmeler kahkaha halini almıştı.

oldu...

Dev adam da gülmeye başladı...

Ama Kara Murat'ı daha önceden tanısaydı onun bu kadar dayanıksız olmayacağını anlar, kuşkulanırdı...

Oysa delikanlıyı tanımıyordu...Onun sarsıldığını görünce, konkunç kuvvetine olan güveni bir kat daha arttı.İçinden:

—Onu kağıt gibi buruşturup çöp kutusu-

Prenses Leonore herkesten çok gülüyordu.

Kontes Alma'nın yüzü ise sapsarı kesilmişti.Gözleri kederle doluydu.. Yalvaran bakışlarını kocasına dikerek bu oyuna son vermesini rica etti.

Kont vahşi vahşi sırıttı:

—İşte...Senin kahramanın halini görüyorsun...

...Merak etme Garkonyo onu öldürmeyecek.Sadece birkaç yerini kıracak o kadar..Şimdilik ölmemesi gerek, çünkü...

Salonda yarattığı hava Garkonyo'nun da çok hoşuna gitmişti. Kara Murat'ı birkaç kez daha silkeledi..

Şövalyeler onu alkışlıyorlardı.

Kara Murat canı çok acımış gibi yüzünü buruşturup omuzunu ovuşturarak:

—Sizi kutlarım bayım, dedi.Demir gibi pençeleriniz var..

Gerkonyo gururla göğsünü şişirdi.Dudaklarında şeytanca bir gülümseme belirmişti:

—Bana bak ahbap...Kolunu bacağını kırıp seni sakat bırakmamı istemezsin değil mi?

—İstemem tabii...

—Öyleyse dediklerimi yap...

Garkonyo gitti, köşede duran bir iskemleyi alarak Kara Murat'ın önüne koydu.

Haydi, hemen yere yat ve bu iskemlenin altından geç...

—Neden?

—Ben senin bu iskemlenin altından geçeceğine bahse girdim de ondan...

Kara Murat şaşırmış gibi kaşlarını kaldırdı:

—Bu iskemlenin altından geçeceğim öyle mi?

—Evet...Bu kadar basit bir iş için benim bahsi kaybetmemi istemezsin herhalde...

Kara Murat büsbütün şaşırmış bir halde mırıldandı:

—Öyle ya...Gerçekten basit bir iş...Çok basit hem de...

Delikanlılın görünüşü o kadar acıklıydı ki, salondaki gülüşmeler artmış, şövalyeler aralarında tartışmaya başlamıştı:

—Geçecek...

—Hayır, geçmeyecek...

—Yüz altın bahse girerim..

—Girdim gitti..

Kara Murat'ın sandalyenin altından geçmeyeceğini savunan tek kişi Şövalye Giovanni idi..Hemen keseler dolusu paralar ortaya çıktı..Herkesle iddiaya tutuşan Şövalye, Vali'ye sordu:

—Siz de bahse girmez misiniz asaletmeap?

—Vali uğursuz bir kahkaha attı:

Çok inatçısın şövalye...Yabancının ne halde olduğunu görmüyor musun? Korkudan dizleri titriyor..Ödü kopuyor zavallının..

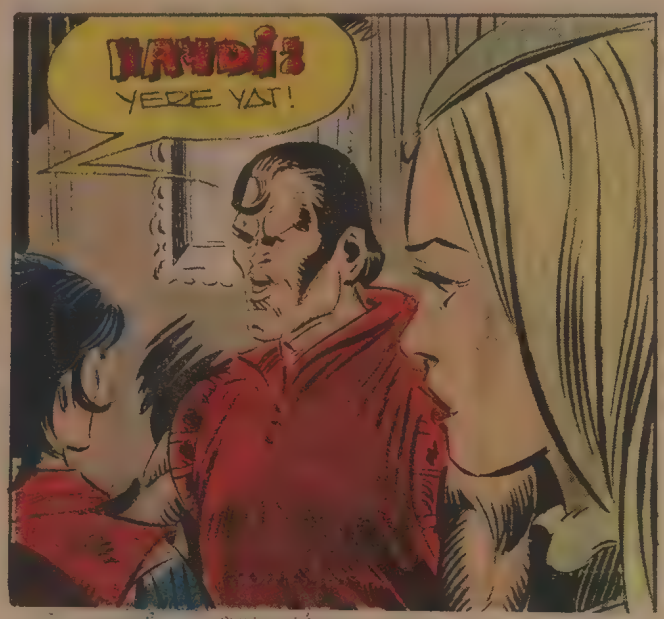

—Olsun..Ben yine de iddiamda ısrar ediyorum...

—Peki, kabul ettim...

Şövalyenin gözlerinde alaylı bir ışık parladı.

—Hatta, yabancının Garkonyo'yu yeri öptüreceğine de bahse girerim...

—Sen delisin...

—Görürüz...

Bu sırada Garkonyo boğuk ve vahşi bir sesle Kara Murat'a emretti:

—Haydi! Yere yat ve sürünerek bu iskemlenin altından geç...

Delikanlının görünüşü gerçekten acıklıydı.

Prenses Leonore şeytanca gülümsedi. Kara Murat'ın ezik, yıkık, perişan hali, kalbinde anlam veremediği bir sevinç rüzgârı yaratmıştı.Nedense ona karşı içyüzünü bilmediği bir kızgınlık duyuyordu...

Konteş Alma'nın düşünceleri ise bunun tam tersiydi.Genç kadının boğazı ve göğsü sıkışıyor, Kara Murat'a dikilen bakışları tarif edilmez bir acıma duygusuyla doluyordu.

Garkonyo sert bir sesle tekrarladı:

—Haydi bayım...Yere yat ye dediğimi yap...

Kara Murat ürkek tavrını sürdürerek mırıldandı.

—Ya yapmazsam?

Dev adamın göğsünde sevinçli bir hırıltı çıktı:

—O zaman günah benden gider..O beyinsiz kafanı bir yumrukta çürük yumurta gibi ezerim...

O an garip bir şey oldu.Delikanlı gururla dikildi ve gürledi:

—Dene bakalım, gücün yetecek mi?

Garkonyo kulaklarına inanamadı..

Gözleri şaşkınlıktan faltaşı gibi açılarak karşısındakine baktı...Bir daha baktı..Yanlış mı duyuyordu yoksa?

—Ne dedin, ne dedin?

Kara Murat sakin bir sesle tekrarladı:

—Dene bakalım dedim...

Garkonyo boğulurcasına haykırdı:

— Demek sen benim gücümden şüphe

ediyorsun?

—Hayır, şüphe etmiyorum..Allah sana boy vermiş ama,akıldan yana fakir bırakmış.. Seni kaçtığın kafese kapatmak gerek...

Bu son hakaret dev adamda, yanaklarında peş peşe şaklamış iki tokat etkisi yarattı.

Şimdi gözlerinden şimşekler çakıyordu. Yüzü korkunçtu...

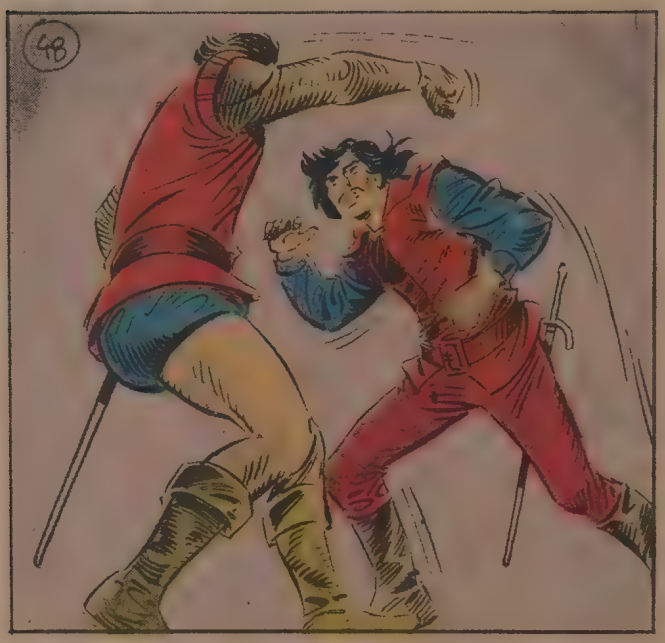

—Geberr! diye haykırarak iri yumruğunu kaldırdı ve olanca hızıyla Kara Murat'ın yüzüne doğru savurdu...

Kara Murat dudaklarında düğümlenen soluk bir gülümsemeyle hiç kımıldamadan bekliyordu...

Ansızın eğildi, yumruk başının üzerinden geçerken dev adamın bileğini kıskıvrak yakaladı...

Şimdi akıllara durgunluk veren bir kuvvet gösterisi başlamıştı..

Kara Murat, Garkonyo'nun bileğini dudaklarındaki korkunç gülümsemeyi hiç eksik etmeden sıktı,sıktı...

Adam, bu çelik pençeden kurtulmak için tüm gücünü harcıyor, çırpınıyor, inliyordu.

Salondakiler dehşet içinde donup kalmışlardı.

Büzülen ağızlardan şaşkınlık dolu mırıltılar yükseldi, birkaç şövalye rüya görüp görmediğini anlamak için gözlerini ovuşturdu..İnanılması güç bir manzaraydı bu...

Kara Murat, yakaladığı bileği sıkmaya devam ediyordu..Garkonyo'nun yüzünde boncuk boncuk terler birikmişti..Bileğine yapışan müthiş kıskaçtan bir türlü kurtulamıyordu...

Bir süre sonra, salona çöken ölüm sessizliği içinde acı acı inledi..Kolu kırılmak üzereydi..Dayanma gücünün sonuna gelince direnmeyi bıraktı..Kara Murat onun kolunu arkasına büktü ve öne doğru itti..

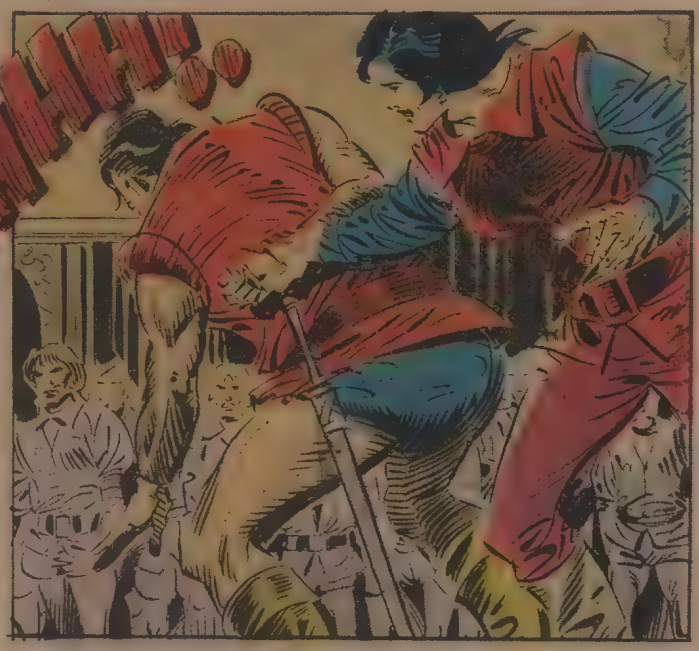

Hayatında o ana kadar rastlamadığı bu inanılmaz kuvvet karşısında kemiklerinin çatırdadığını hisseden Garkonyo önce iki büklüm oldu, sonra yüzükoyun yere yatmak zorunda kaldı...

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

2 MAYIS 1979 ÇARŞAMBA * HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ * SAYI 775 FİYATI 250 KURUŞ

Uzun Kılıçlı Kahraman

TOLGA'nın yeni serüvenine bugün 14'üncü sayfada başladık

ÖZET: Türk Ordusu Sultan Mehmet'in komutasında Arnavutluk'a doğru ilerlerken Kara Murat, ülkeyi işgal altında tutan Venedik birliklerinin gücü hakkında bilgi toplamak için İşkodra kalesine girer...

Kara Murat, soğuk bir tavırla emretti:

—Haydi..Sürünerek iskemlenin altından geç...

—Yapamam...Yapamam...

Garkonyo son bir çabayla silkinip kalkmak istedi ama Kara Murat'ın şakası yoktu:

—Kemiklerini kırmamı istemiyorsan dediğimi yap...İri gövdene rağmen senin ne küçük insan olduğunu herkes görsün...

Dev adam acı acı inledi..Kendisini rezil eden Kara Murat'a beddualar yağdırıyordu..

Yüzü utancından kıpkırmızı kesilmişti. Şaşkın ve perişan bir halde sürünerek iskemlenin altından geçti...

Bir yandan da:

—Rezil oldum..Mahvoldum..Artık kimsenin yüzüne bakamam, diye inliyordu.

Gösteri bittikten sonra Kara Murat a-

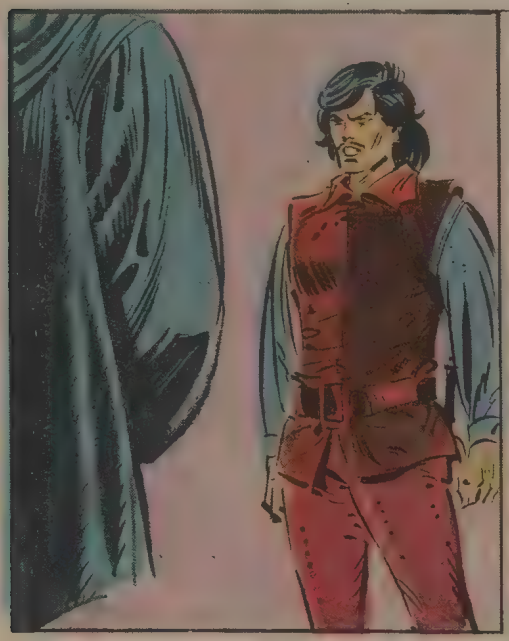

damcağızı bıraktı..Göğsünü gururla gererek Vali'ye döndü..O anda eğilmez bir kuvvet ve kudretin örneği gibiydi..Alaylı bir sesle:

—Başka adamınız var mı Vali hazretleri? diye sordu..

Salona yıldırım düşse kimse bu kadar şaşırmazdı..

Prenses Leonore, sabahtan beri alay ederek küçümsediği gencin inanılmaz gücü karşısında büyülenmiş gibiydi...

Bir ara Kara Murat'la göz göze geldiler..

Delikanlının bakışlarında kin yoktu, kızgınlık yoktu, nefret ve kırgınlık yoktu..Sadece gözlerinde "Nasıl?" der gibi belli belirsiz bir zafer gülümsemesi vardı..

Prenses Leonore yavaş yavaş garip bir alevin içini sardığını hissederek ürperdi..

Aynı anda Kontes Alma da zor zaptedebildiği bir sevinç içinde "Tanrıya şükürler olsun" diye mırıldanıyordu..Kara Murat'ın başına bir şey gelecek diye çok korkmuştu...

Şövalye Giovanni, şaşkınlıktan donakalan Vali'nin yanına yaklaşarak usulca fısıldadı:

—Şimdi dediklerime inandınız mı efendim?

Vali dişlerini gıcırdattı:

—Hakkın varmış...Çok müthiş bir adam bu..Zavallı Garkonyo'yu pestile çevirdi..

—Onu dünyada yenebilecek tek kişi vardır asaletmeap?

—Kim?

—Ben....

Vali önce şaşırdı,sonra gözleri kinle parladı:

—O halde şövalye, derhal kılıcını çek ve

ona gereken dersi ver...Öldür onu...Çünkü en güçlü adamımı pestile çevirerek beni küçük düşürdü.

Şövalye Giovanni, Kara Murat'a karşı büyük bir nefret duyuyordu ama, onun hemen ölmesini istemiyordu...Öcünün tadını çıkartmak,intikamının zevkini almak istiyordu...

Şeytanca gülümseyerek:

—Acele etmeyiniz asaletmeap, dedi.

Hem onu, hem karınızı mahvedeceğim..

—Karımı mı ?Nasıl?

—Onu yok etmemi istemiyor muydunuz?

—Evet..

—Onu zindanda çürütmenizi,hatta idam ettirmenizi sağlayacak sağlam bir sebep bulacağım...Bu hareketinizi herkes onaylayacak.. Yalnız..

—Evet,devam et..

—Yalnız daha önce bana söz veriniz.Bu serseriyi benden başka kimsenin öldürmesine izin vermeyeceksiniz..Onun başı bana ait...

Vali sözün uzamasından sıkılmıştı. Boğulurcasına:

—Tamam,tamam! diye homurdandı.Nasıl istersen öyle olsun.... Dediklerini yaparsan seni terfi ettiririm, büyük ödüller veririm..

Şövalye acı acı gülümseyerek başını salladı:

—İstemem asaletmeap..Sadece bu adamın kellesi bana yeter...

—Kabul...Haydi göster kendini...

Şövalye Giovanni belindeki kılıcı düzelterek salonun ortasına doğru yürürken sevincinden deli gibi olmuştu...İçinden:

—Beni karşısında görünce Kara Murat'-

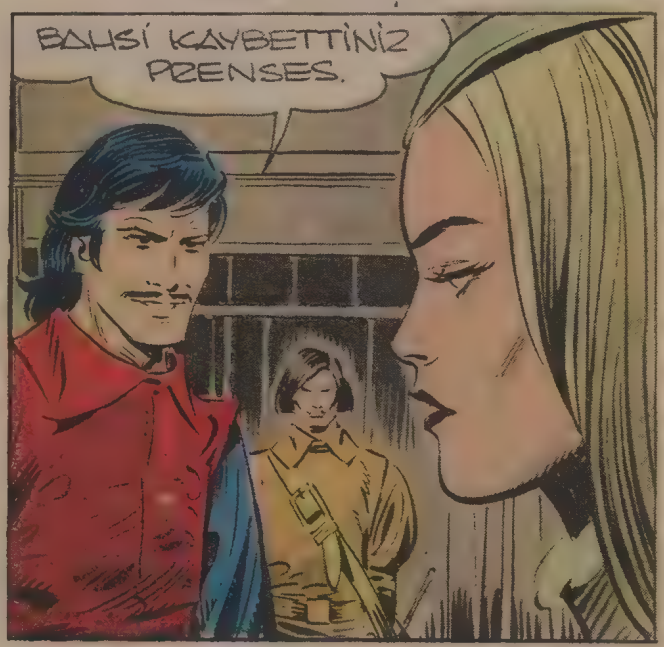

ın ödü kopacak...İntikam saati geldi, diye düşünüyordu...

Şövalyenin sert adımlarla yürüdüğünü görenler, salonda yeni bir fırtınanın kopacağını anlamışladı..

Kara Murat bu sırada prensese dönmüş, alçak gönüllü bir gülümseyişle ona şöyle diyordu:

—Bahsi kaybettiniz prenses..Bana borçlusunuz...

Prenses Leonore, cüretkâr yabancıyı hayranlıkla süzdü.İlk gördüğü andan beri onu neden küçümsediğini, ona karşı neden alaylı, sert ve haşin davrandığını şimdi daha iyi anlıyordu...

Kendisini beğenen ve son derece gururlu bir kadın olan Prenses Leonore ilk defa gördüğü bir erkeğe yenilmekten korkmuştu...

Bu karayağız gencin gözlerinden önce ılık ılık, sonra sıcak sıcak, daha sonra kaynayan, yakan, kavuran bir alevin içine baktığını hissetmiş,bu gözler önünde kaçmamak, direnmek istemişti...

Ama işte sonunda dayanamamış, yenilmişti..Gözlerini kapadı, başını öne eğdi.Yüzüne bir pembelik yayılmıştı. Zayıf bir sesle:

—Haklısınız, kaybettim, diye mırıldandı.

Bu sırada Şövalye Giovanni'nin sesi salonda gök gürültüsü gibi patladı:

—Nihayet yakaladım seni...

Herkeste bir şaşkınlık oldu...

Kara Murat dondu kaldı...Yerinde çakılmış gibi kımıldamadan durdu.Dehşet dolu, şaşkın bakışlarını sesin geldiği yana çevirdi.Yüzü bir an içinde altüst olmuştu.

İşkodra sarayında kendisini tanıyan kim

olabilirdi?

Böyle tatsız bir rastlantıyı hiç düşünmemiş, fena kapana kısılmıştı:

—İşte şimdi mahvoldum, diye mırıldandı.

Şövalye Giovanni, Kara Murat'ın şaşkınlığı karşısında iyice keyiflendi.Onu alaylı bir bakışla baştan aşağıya süzerek sordu:

—Ne o? Beni tanıyamadın mı dostum?

Kara Murat kısa sürede kendini toparladı..Heyecanını yatıştırmaya çalışarak:

—Oooo...Şövalye Giovanni.. Bu ne mutlu rastlantı, diye gülümsedi...

Giovanni'nin duruşunda çok korkunç, çok vahşi bir hal vardı:

—Seni kutlarım...Hafızan kuvvetli..Beni hatırlamana sevindim doğrusu...

Kara Murat, büsbütün alaylı bir hal alan sesiyle:

—Nasıl hatırlamam? dedi.Osmanlı amiral gemisinde Hamza Paşa'nın tokadını yiyince yeri öpen kahraman şövalyemizi unutmama imkân var mı?

Şövalye birden mosmor kesildi..Yumruklarını sıktı, gözleri karardı...O tatsız olayı hatırlamak Giovanni'ye derin bir acı vermişti.

Istırabını yatıştırmaya çalışarak bir mahkeme salonundaymış gibi sesini yükseltip:

yıldı.

Asilzadeler korkunç bir öfkeyle haykırdılar...

—Casus!...Türk casusu!..Öldürelim onu!..

Kara Murat yıldırım gibi bir hareketle uzun kılıcını çekti, korkunç bir sesle:

—Bu kolay olmayacak, diye bağırdı.

Az önce Kara Murat'ın yere serdiği Gar-

—Şövalyeler, asil senyörler! dedi.Burada söylenen sözleri duydunuz.Bir süre Türklerin elinde esir kaldım.Bu adamı işte o zaman tanıdım..Bu adamın adı Kara Murat'tır ve Türkler'in Padişahı Sultan Mehmet'in casusudur...

Şövalye Giovanni'nin sözleri, patlayan bir bomba etkisi yarattı. Kara Murat'ın adı salonda,dinamit fitili gibi hızla ağızdan ağıza ya-

konyo ayağa kalkmıştı...Dev adam,öcünü alma fırsatının doğduğunu görerek kükredi:

—Hadyi! Gebertelim haini...

Hep beraber Kara Murat'ın üzerine atıldılar...

Delikanlının kılıcı havada ıslık çaldı.

Salonda parlayan çeliklerden şimşekler fışkırdı. Haykırışlar, küfürler, saldıranlara cesaret verdi.

Kara Murat ölecekti...

Kontes Alma ile Prenses Leonore salonun bir köşesinde ayakta donmuşlardı sanki.. İkisi de feryat etmemek için dudaklarını ısırıyordu...

Kara Murat'a saldıranların hepsi de Venedik asilzadeleriydi...

Başka zaman olsaydı, böyle on kişi birden bir adamın üzerine saldırmaz, bunu şövalyelik şerefine aykırı sayarlardı...

Ama şimdi durum böyle değildi..

Çünkü bu adam Türk casusuydu ve bütün sırları biliyordu.

Onun Türk ordusuna ulaştıracağı haber hepsinin ölümüne sebep olabilirdi.

O korkunç bir adamdı, bir casustu.Ondan kurtulmak gerekiyordu...

Homurtular ve küfürler salonu çınlatmaya devam ediyordu:

—Türk casusu!..

—Gebertin:

—Öldürün!

—Alçak herif...

—Fırsat vermeyelim...

Hepsi birden saldırıyor, kılıç sallıyor,onu parçalamaya çalışıyordu.

Kara Murat tümüne karşı koyuyordu.İnanılmaz derecede soğukkanlıydı.Sırtını duvara vererek arkasını sağlama almış,ön tarafını da sağa sola şimşek hızıyla salladığı kılıcıyla korumaya koyulmuştu.

Solumalar, inlemeler,ahlar, oflar, feryatlar birbirini izliyor, saldıranların gözlerinden ateşler fışkırıyordu.

Kara Murat bütün kılıçlara cevap veriyor, saldırıları önlüyordu...

Akıllara durgunluk veren bir dövüştü bu, fakat...Kara Murat birden elindeki kılıcın hafifl ediğini hissetti..Eline baktı, kılıcının yalnız sapı kalmıştı.Kırık kılıçla ne yapabilirdi?

Kara Murat, kılıçların uçlarının göğsüne doğru yaklaştığını gördü, hazin bir sesle:

—Görevimi yapamadan ölüyorum...İşte

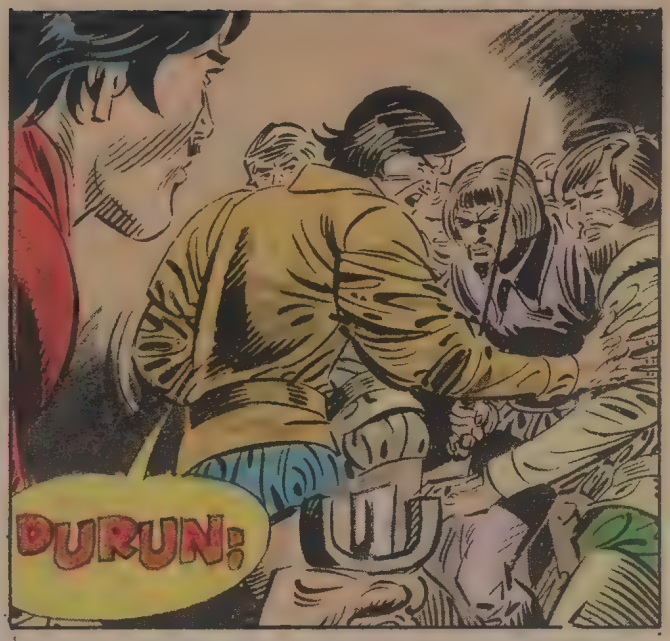

bu çok acı...diye mırıldandı.

Hızlı yaşamıştı, hızlı ölüyordu.Yüzünde erkekçe bir gurur vardı...

Bu sırada beklenmedik bir şey oldu.

Şövalye Giovanni hızla atılarak Kara Murat'la asilzadelerin arasına girdi ve haykırdı:

—Durun!...Burada emir vermek yalnız Vali Antonyo De Leçe'nin hakkıdır.Vali, casu-

sun öldürülmesini şimdilik istemiyor...

Bütün hücum edenler oldukları yerde durdular.Garkonyo kaba bir küfür savurarak kükredi:

—Fakat o çok tehlikeli bir adam...Her şeyi öğrendi...

Şövalye Giovanni, cevap istemeyen sert ve kesin bir sesle:

—Kara Murat benim esirimdir ona kim-

se dokunamaz.Bütün sorumluluğu üzerime alıyorum, dedi...

Sonra, gürültüyü duyup salona koşmuş olan muhafızlara dönerek emretti:

—Bu adamı zindana atın!...Elinizden kaçırırsanız kelleniz gider...

Kara Murat, direnmenin faydasız olduğunu görünce kırık kılıcını elinden attı.Muhafızlar onu kıskıvrak yakaladılar...

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

9 MAYIS 1979 ÇARŞAMBA * HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ * SAYI 276 FIYATI 250 KURUŞ

ÖZET: **Türk Ordusu Sultan Mehmet'in komutasında Arnavutluk'a doğru ilerlerken Kara Murat, ülkeyi işgal altında tutan Venedik birliklerinin gücü hakkında bilgi toplamak için İşkodra kalesine girer...**

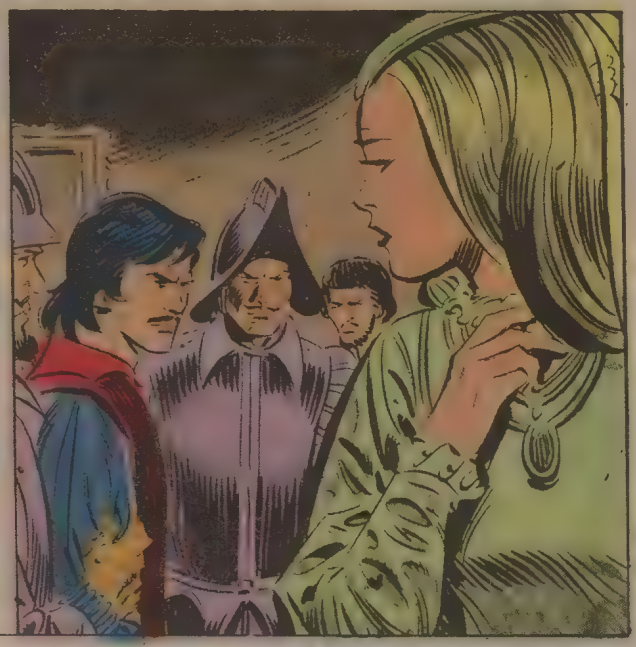

Kara Murat bakışlarını şövalyeye dikerek canı sıkılmış bir halde sordu:

—Beni neden kurtardın?

Şövalye vahşi ve küstah bir tavırla onu süzdü:

—Sebebi çok açık.. Çünkü biz birbirimizin düşmanıyız.. Seni öldürmek zevkini kimseye bırakmam. Göğsünü benim kılıcım delecek. Seni zevkle öldüreceğim...

Muhafızlar, Kara Murat'ı alıp götürdüler. Delikanlı kapıdan çıkarken başını çevirdi, gözleri Kontes Alma'ya takıldı. Kadın ağlayacak hale gelmişti.. Titriyordu...

Kara Murat'ın bakışları kontesten Prenses Leonore'ye kaydı. Bir an böyle göz göze kaldılar. Sonra muhafızlar onu sürükleyerek götürdü.

Salonda, şimdi bir ölüm sessizliği vardı.

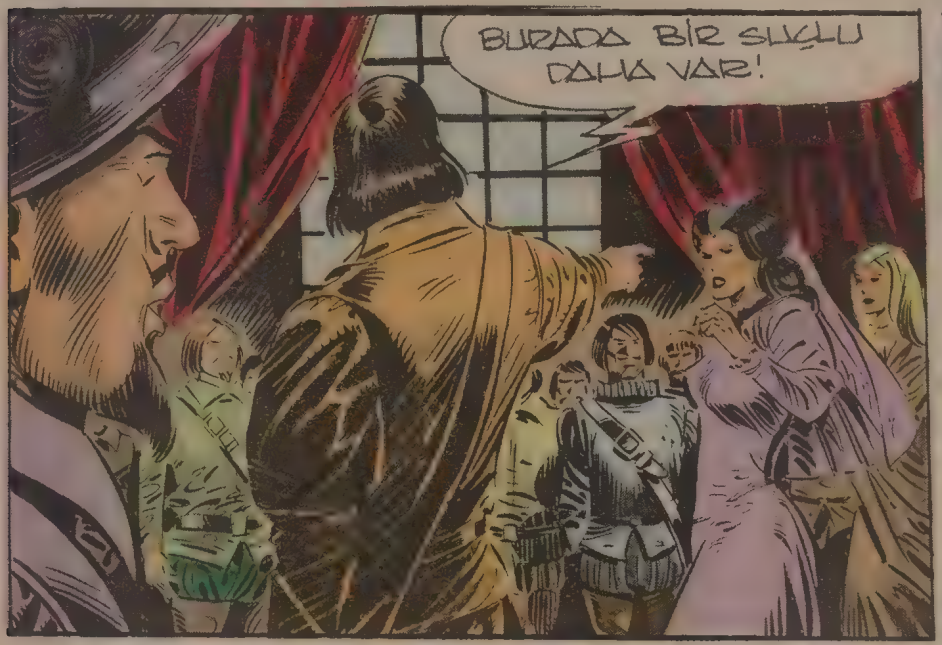

Şövalye Giovanni ağır ve kahredici bir sesle tane tane konuştu. Bir mahkûmu suçlayan acımasız savcı gibiydi:

—Şövalyeler, asil senyörler. Burada bir suçlu daha var.. Bu suçlu, Türk casusunu İşkodra kalesine sokan Kontes Alma'dır...

Salonda büyük bir uğultu koptu. Yer yerinden oynadı.

Mücrim suçlama karşısında Kontes Alma'nın rengi, sapsarı olmuştu. Genç kadın alnından terler boşandığını hissetti.

Şövalyenin ustaca manevrasını anlayan Vali Antonyo De Leçe ise kalbinde sonsuz bir sevinç duydu. İşte karısından kurtulmak için karşısına eşsiz bir fırsat çıkmıştı.

Şövalye Giovanni devam etti:

—Evet asil senyörler! Bir casusa yardım ederek, ülkemizi tehlikeye sokan Kontes Alma'dır. Ben, çok saygı duyduğumuz valimizin eşi olmasına rağmen Kontes'in cezalandırılması gerektiği düşüncesindeyim. Siz ne dersiniz arkadaşlar?

Salondakiler, hep bir ağızdan haykırdılar:

—Biz de böyle düşünüyoruz. Kim olursa olsun, suçlu cezalandırılmalıdır. Yasalar böyle emrediyor.

Şövalye Giovanni tekrar haykırdı:

—Böyle bir suçun cezası nedir?

—Ölüm.. Böyle bir suçun cezası ancak ölümdür...

Kontes kendini toparlamıştı. Şimdi dimdik duruyordu. Kocasının ihtirasına kurban gittiğini anlar gibi olmuştu. Günlerdir çevresinde dolaşan tehlikenin nedeni artık bütün açık-

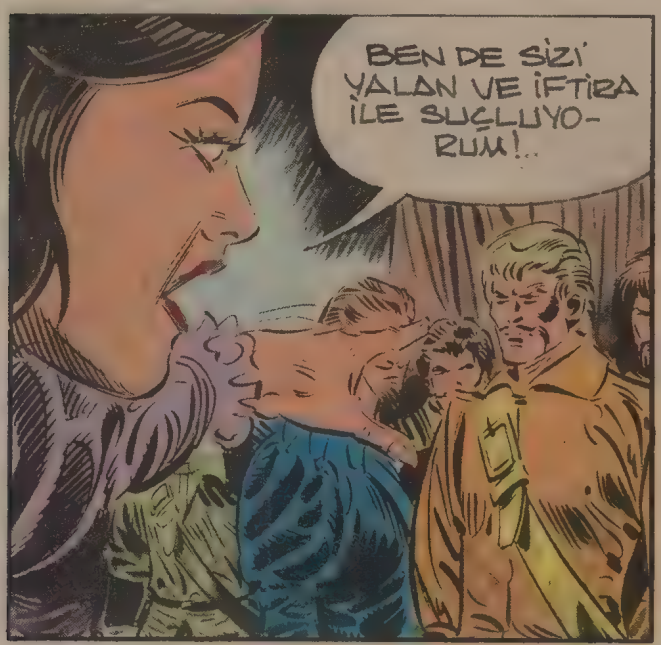

lığıyla gözler önüne seriliyordu. Kalabalığın suratına tükürürcesine bağırdı:

—Sizler... Her söze inanan soysuz kişiler. Elinizde hiç bir delil yokken beni ölüme mahkûm eden sahte asilzadeler.. Ben de sizi yalan ve iftira ile suçluyorum...

Genç kadın başını kocasına çevirdi. Yalvaran bakışlarında hâlâ bir umut vardı. Titre-

yen sesiyle şöyle dedi:

—Suçsuzluğumu sen de biliyorsun. O gencin Türk olduğunu bilmiyordum. Beni ölümden kurtarmıştı. Yaralıydı. Türk olduğunu bilsem bile hayatımı kurtaran bir insanı ölüme terkedemezdim. İnsanlık dışı bir şey olurdu bu..

Salonda genç kadına hak verenler çıktı. Onun haksız olduğunu haykıranlar da görüldü.

Vali Antonyo De Leçe, ellerini kaldırarak gürültüleri susturdu, salona tüyler ürpertici bir sessizlik çöktü.

Şimdi herkes heyecanla valinin vereceği kararı bekliyordu. Son söz onundu. Antonyo De Leçe, sert bir tavırla şöyle konuştu:

—Karım çok ağır bir suçlamayla karşı karşıya.. Bu yüzden mutlaka yargılanması gerekir. Suçlu ise cezalandırılacaktır.. Derhal Şövalye Giovanni'nin başkanlığında bir mahkeme kurulmasını istiyorum. Mahkemenin kararını saygı ile karşılayacağım. Sonuç alınıncaya kadar Kontes odasında hapis kalacaktır..

Kontes Alma, artık düşürüldüğü tuzağı iyice anlamıştı. Gözleri yaşlarla doldu ve kendini kaybederek:

—Alçak! diye haykırıp, baygın bir halde yere düştü.

★ ★ ★

Yarım saat sonra, Şövalye Giovanni ile Vali Antonyo De Leçe salonda yalnız kalmışlardı..

Şövalye:

—Asaletmeap, dedi. Türkler Derivayto vadisine doğru yaklaşıyorlarmış. Onlardan önce vadiye ulaşıp, tasarladığımız tuzağı hazırlamak için derhal yola çıkmamız gerekiyor...

Vali, düşünceli ve kararsızdı:

—Haklısın.. Ama daha önce yakaladığımız şu Türk'ü öldürmemiz gerek. Bütün planlarımızı biliyor...

—Gönlünüz rahat etsin. Onu şatonun en güvenilir zindanına kapattırdım. Dönüşte kendi ellerimle öldüreceğim. Herkesin önünde kılıç kılıca dürüst bir düello yapacağız ve kılıcım o serserinin kalbini delecek...

—Onu yeneceğinden bu kadar eminsin demek....

—Evet.. Kara Murat'ı yenecek tek insan benim. Aramızda eski bir düşmanlık var. Bu düşmanlık ancak ikimizden birinin ölümüyle bitecek..

—Pekalâ... Kaçmaması için her tedbiri alıp, derhal yola çıkalım. İşkodra seferi, Sultan Mehmet'in sonu olacak..

Şövalye Giovanni'nin gözlerinde zalim bir ışıltı parladı:

—Evet asaletmeap! Türklere ölüm yağdıracağız! Adımız tarihe geçecek...

★ ★ ★

Kara Murat, kalenin bodrum katındaki bir hücreye atılmıştı.

Muhafızlar demir kapıyı üzerine kapatıp gittiler.

Uzaklaşan ayak sesleri, yavaş yavaş kayboldu.

Sonra derin ve ürpertici bir sessizlik başladı..Kara Murat başını ellerinin arasına alarak acı acı düşündü. Büyük bir ıstırap içinde olduğu belliydi.

Karmakarışık düşüncelerini mırıldanır gibi söylediği şu sözler özetliyordu:

''—Çok beceriksizce davrandım.. Buna hiç şüphe yok. Belki de bu yüzden savaşı kaybedeceğiz. Kadınlara hoş görünmek için dövüşmenin gereği var mıydı? Tanrım.. Ne aptallık !''

Bir an durdu, öfkesini yatıştırmaya çalışarak.

—Hayır, hayır! dedi. Zindanda bulunmamın nedeni Prensesle Kontes'in gözlerinin fazla güzel olması değil

...Hınzır şövalye beni tanımasaydı, tehlikeyi atlatacaktım...

Kara Murat, umutsuzluk içinde atıldı, kapıyı duvarları yokladı, tekmeledi, yumruklad ı ama boşuna...

Buradan kaçmasına olanak yoktu.

Duvarları, kapıları tekmelemekten yorulup da, ot şiltenin üzerine oturunca acı acı düşündü. Osmanlı ordusuna hazırlanan korkunç

ceği korkunç tuzak,bir ıstırap tablosu halinde gözlerinin önünde canlanıyordu.

Yeminli Venedik şövalyeleri, Fatih Sultan Mehmet'in çadırını basacak, Padişaha ölüm saçacaklardı.

Çılgın bir öfke içinde yumruklarını sıkıp dişlerini gıcırdatırken zindanın ağır demir kapısının gıcırdayarak açıldığını duydu.

tuzak aklına gelerek ürperdi.

Bir cehennem azabı yüreğini kavuruyordu...

Çılgın gibiydi...

Sonunda, ümitsizlik içinde:

—Artık buradan sağ çıkmam mümkün değil.. Elveda hayat! diye haykırdı.

Acı acı düşünüyor, Türk ordusunun düşe-

Elinde bir meşale ile zindana giren Kontes Alma idi...

★ ★ ★

Kontes Alma'nın zindana gelişi tamamen bir rastlantı sonucu olmuştu.

Genç kadın, kocası tarafından hapsedildiği odada gözlerinden kin ve öfke kıvılcımları saçarak dolaşıyor:

—Alçak adam!.. Beni mutlaka ölüme mahkûm ettirecek. Ondan öcümü almam gerek, diye söyleniyordu.

Prenses Leonore'yi düşününce müthiş bir kinle sarsıldı. O dişi yılan kocasını elinden almıştı...

—Evet, evet.. Onu da öldürmeliyim,diye mırıldandı.

Bu düşünce, Kontes'i sevinçle titretti.

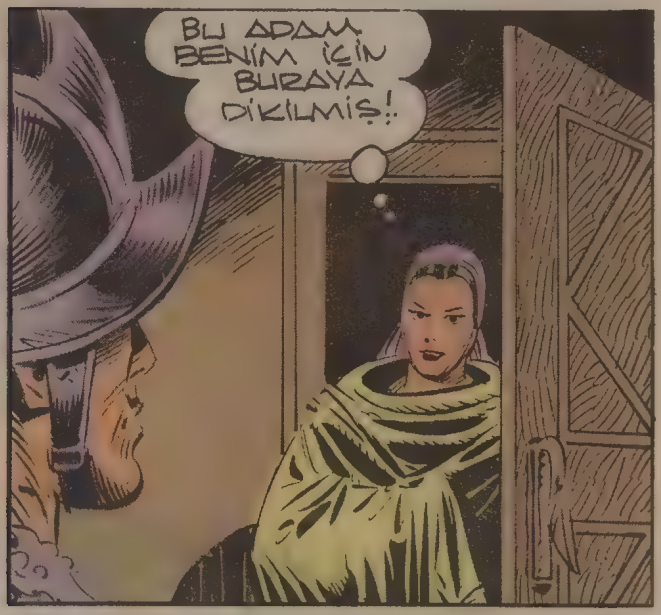

Görünüşü çok ciddi.. Acaba onu kandırabilir miyim?'' diye düşündü. Sonra sert bir sesle sordu:

—Burada ne yapıyorsun?

—Nöbetteyim kontesim...

—Ne nöbeti bu?

—Vali hazretleri sizi odadan çıkartmamamı emretti...

—Öteki nöbetçiler nerede?

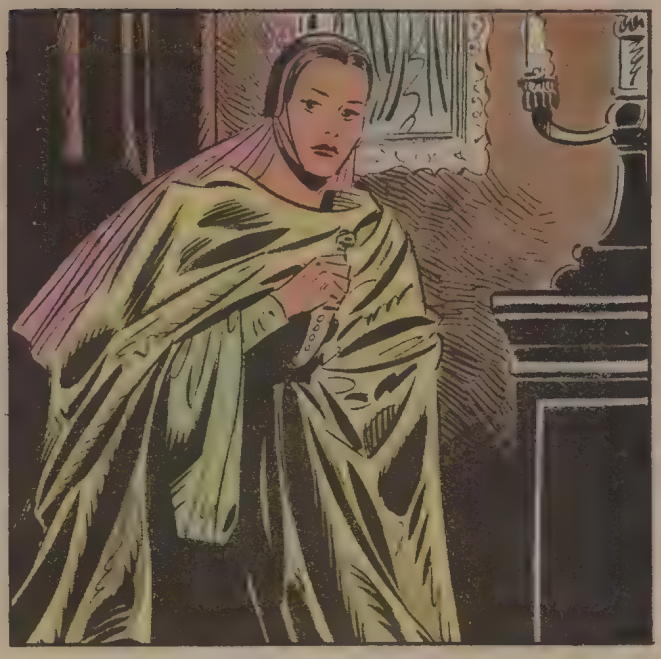

Belki kendisi de ölecek, ama öcünü alacaktı. Bunun için yemin etti.

Dolaptaki gizli gözden hançerini aldı, elbisesinin altına gizleyerek kapıyı açtı, aynı anda bir nöbetçi ile karşılaştı.

Asker karşısında Kontes'i görür görmez toparlandı, onu saygı ile selâmladı.

Kontes içinden:

''—Bu adam benim için buraya dikilmiş.

—Savaşa gitti?

—Kont da mı?

—Evet.. Kalede sadece bir muhafız bölüğü kaldı...

—Peki odadan çıkmak istersem ne yapacaksın?

—Engel olacağım efendim...

—Yaa? Öyleyse sen hiç yerinden kımıldama...

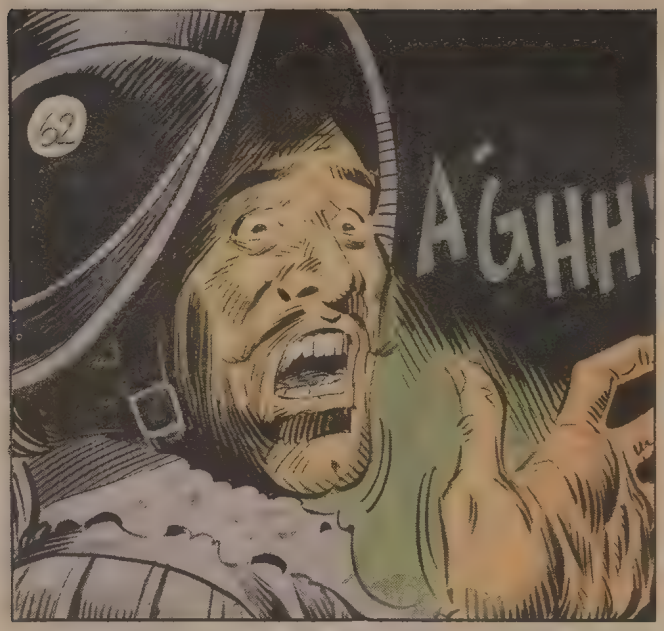

—Zaten vali hazretlerinin emri böyle efendim...

—Görevini çok iyi yapıyorsun..Seni kutlarım...

—Sağolun kontes...

Nöbetçi, sözlerini tamamlayamadı. Birden gözleri dehşetle büyüdü, yüzünü korkunç bir ölüm acısı kapladı:

—Ahhh!

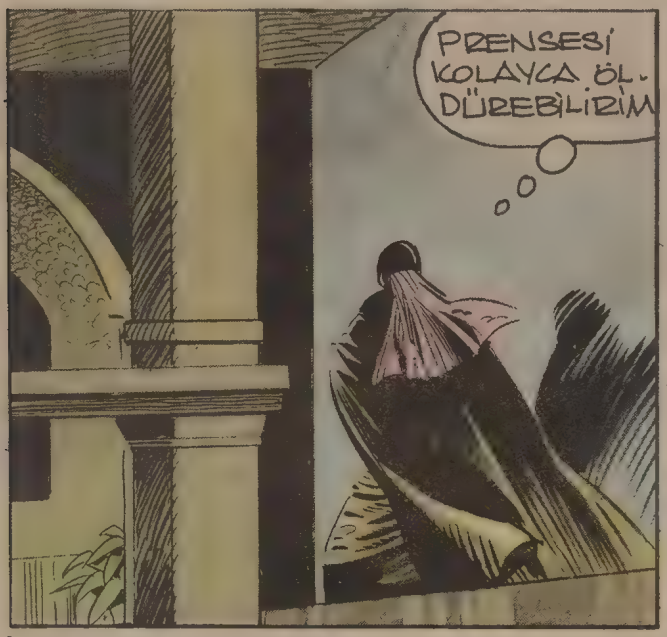

larla koridorda ilerledi.

Bütün daireler açık, bütün odalar boştu.

Nöbetçilerin çok az olduğu sarayda Prenses Leonore'yi kolayca öldürebilirdi.

Bu düşünce, Kontes'i sevinçle titretti.

Acaba Prenses Leonore şu anda neredeydi?

Onu ararken, ummadığı bir rastlantı Kontes Alma'nın planını altüst etti.

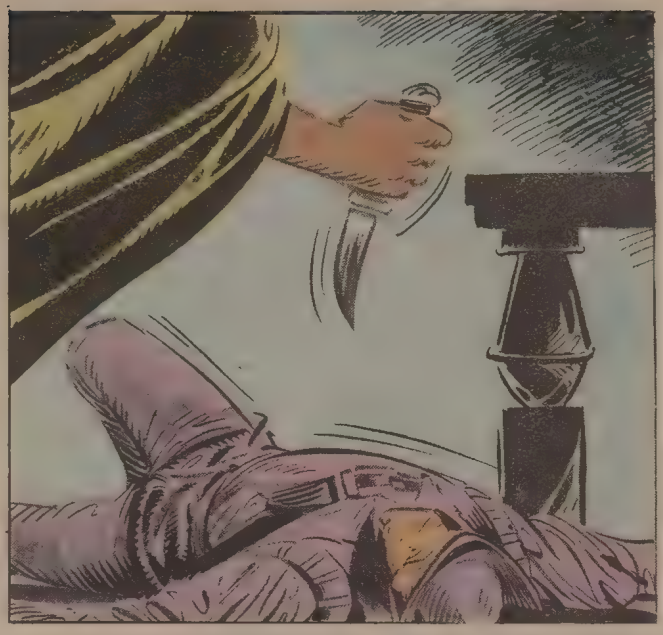

Kontes odaya girer gibi yapmış, sonra birden ansızın dönerek elindeki hançeri nöbetçinin kalbine saplamıştı.

Adamın boğazından boğuk bir hırıltı çıktı ve cansız yere yuvarlandı. Gözlerinde acı dolu bir şaşkınlık ifadesi vardı.

Kontes eğilip, kanlanan elini ve kızıla boyanan bıçağını askerin elbisesine sildikten sonra yırtıcı bir panter gibi sessiz ve hızlı adım-

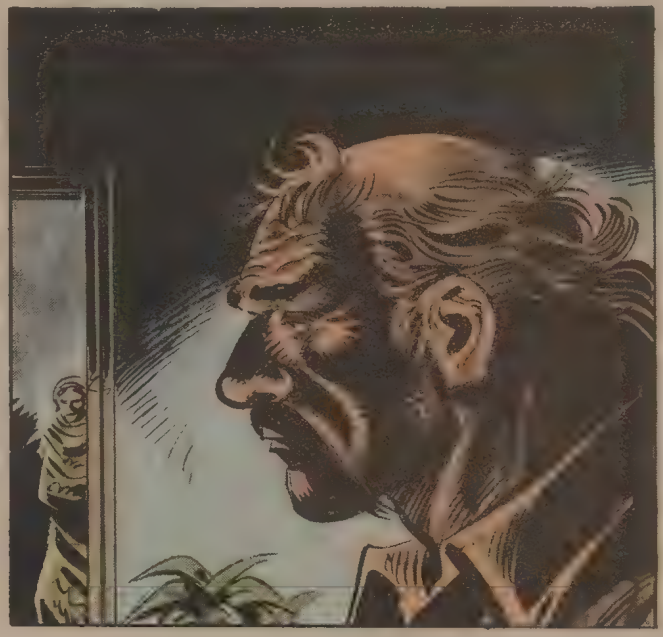

Çünkü genç kadın, zindancı Manuel'i görmüştü.

Zindancı....

Zindan.. Ve Kara Murat...

Evet, hayatını kurtaran Türk şu anda zindandaydı. Onu düşünürken, genç kadının dudaklarında sevimli bir gülümseme oluştu. Sonra ilk kez kendi kendine itiraf etti:

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

16 MAYIS 1979 ÇARŞAMBA * HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ * SAYI 277 FİYATI 250 KURUŞ

ÖZET: **Türk Ordusu Sultan Mehmet'in komutasında Arnavutluk'a doğru ilerlerken Kara Murat, ülkeyi işgal altında tutan Venedik birliklerinin gücü hakkında bilgi toplamak için İşkodra kalesine girer...**

—Onu seviyorum galiba?..Hem sevmesem de ne fark eder..Kocamdan öcümü alabilecek tek insan o...Şu halde Kara Murat'ı kurtarmam gerek..Zamanında savaş alanına yetişirse Venedik ordusunun planı alt üst olur ve kocam mahvolur..Evet..O alçak adamı mahvedeceğim..

Genç kadının kalbi karmakarışık kıskançlık hisleriyle doluydu. Aldatılmış, ihanete uğramış olmak dayanılmaz bir ateş gibi içini yakıyor, korkunç bir öç alma duygusu kalbini kemiriyordu.

Kontes sessizce zindancıyı izlemeye başladı...

Adam biraz sarhoştu..Sallanarak yürüyordu..

Bodrum katına gelince sert bir şekilde zindancıya seslendi:

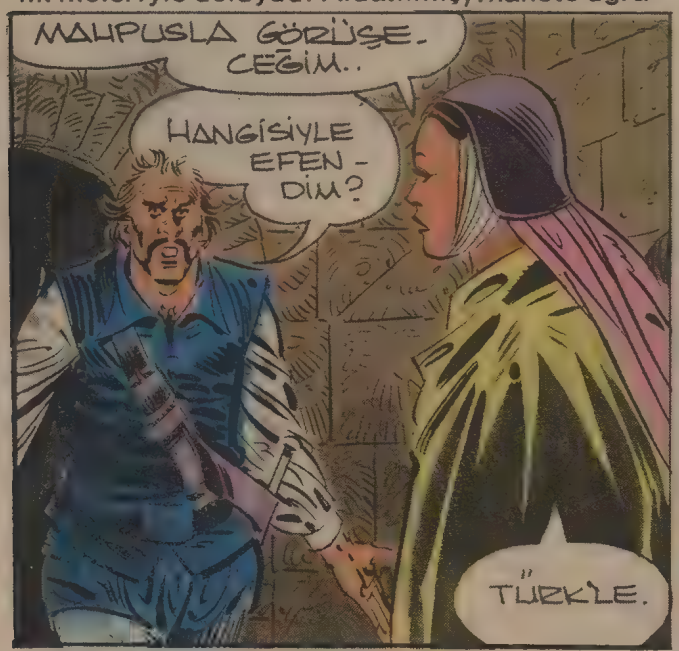

—Manuel...

Adam irkilerek döndü kontesi görür görmez eğilerek onu saygıyla selamladı:

—Emrinizdeyim madam...

—Mahpusla görüşeceğim...

—Hangisiyle efendim?O kadar çok mahpus var ki...

—Şu son yakalanan Türk'le...

Zindancı birden sapsarı kesilerek kekeledi:

—İşte bu imkânsız efendim..Vali hazretlerinin kesin emri var..Onunla kimse görüşemez.

Kontes ayağını öfkeyle yere vurdu:

—Ben emrediyorum..Sana ne diyorsam onu yap...

—Böyle davrandığım için beni bağışlayın madam..Ama durup dururken asılmak istemem...

Kontes koynundan dolgun bir kese çıkardı:

—Merak etme..Bunu kimse bilmeyecek..

Altınların şakırtısı zindancıya ölüm korkusunu unutturdu. Keseyi kapan adam sevinçle mırıldandı:

—Geliniz madam..Size kapıyı açayım...

Zindancı eline bir meşale alarak merdivenlerden inmeye başladı..Genç kadın da o-

nun yanında yürüyordu...Manuel:

''—Kontesin yabancı bir mahkûmu görmek istemesi garip şey..Bu işte bir bit yeniği var..'' diye düşünüyor,sonra ''Adam sende bana ne!'' diye omuz silkiyordu..

Hücrenin önüne gelince zindancı belinden çıkardığı iri bir anahtarla demir kapıyı açtı, meşaleyi kontese uzattı,genç kadın ürpererek sessizce içeri girdi..

Kara Murat ot şiltenin üzerinde yatıyordu...

Zindanın demir kapısının açılırken çıkardığı gıcırtıyla,daldığı acı dolu hayallerden sıyrıldı, başını kaldırıp baktı.

Gelen kimdi? Ne istiyordu?..Birden karşısındakini tanıdı bir feryat halinde yükselen sesi zindanın duvarlarında çın çın öttü:

—Kontes Alma!..

O kadar şaşırmıştı ki,bir an rüya gördüğü sandı...

Kontes elindeki meşaleyi duvardaki halkaya geçirdikten sonra Kara Murat'ın yanına çöktü...

Delikanlı hayretle sordu:

—Buraya nasıl girdin?

Kontesin gözlerinde garip bir parıltı belirdi:

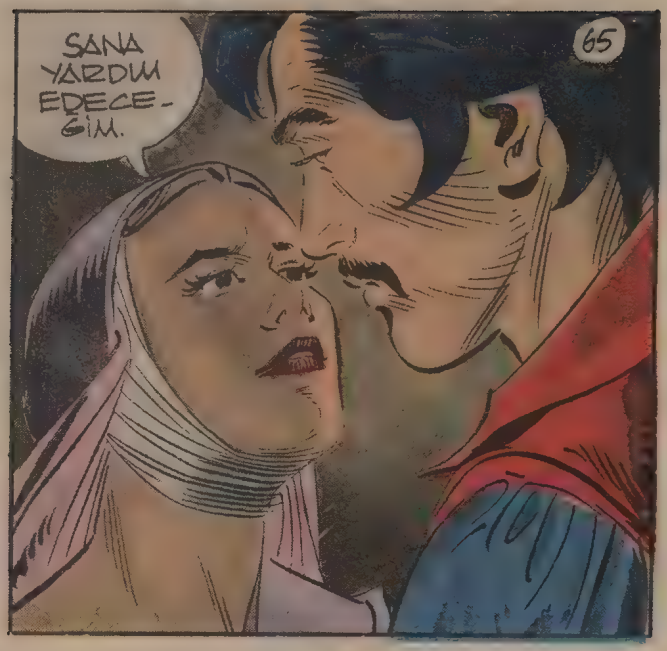

—Zindancıya para verdim..Sana yardım edeceğim...

—Bana hiç bir şey borçlu değilsin..Üstelik senin başını derde soktum.. Ben sana dert ve sıkıntıdan başka bir şey veremem...

Kontes, güzel yüzünü yavaş yavaş Kara Murat'a yaklaştırdı. Gözleri ihtirasla yanmaya, dudakları öpülmek arzusuyla kavrulmaya başlamıştı...

dı, yakan, alev gibi kavuran dudaklarını, onun dudaklarına yapıştırdı:

—Bu bir rüya olabilir mi? Bu sıcaklık, bu ateş...

Kara Murat kendini yumuşak kolların kıs kacına bıraktı...

Kadının dişi kokusu başını döndürüyordu. Zindanda bulunduğunu, ölüm tehlikesi i-

—Sus..Böyle konuşma..Senden hoşlandığımı biliyorsun..Sen çok çekici bir erkeksin Kara Murat...

Delikanlı genç kadının ılık nefesini yüzünde hissederken zevkle ürperdi, onu bakışlarıyla öptü adeta...

—Beni olmayacak bir rüyaya inandırıyorsun Kontes...

Genç kadın kollarını onun boynuna dola-

çinde olduğunu, her şeyi unuttu...

Çelik gibi kollarını Kontes'in beline doladı, onu ot şiltenin üzerine yatırdı, üzerindekileri bir bir soydu, her soyduğu yeri ateşli dudaklarıyla ayrı ayrı öptü...

Genç kadın ihtirasla inleyerek:

"Mühemmel bir erkek bu" diye hayranlıkla düşündü...

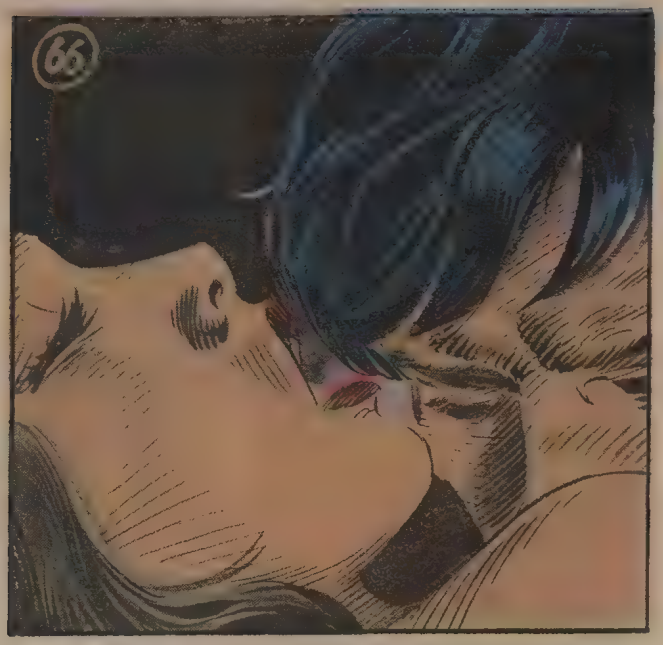

Kara Murat, çilek dudakların kokusuyla, yumuşak kolların, sıcak göğsün ateşiyle coşmuş, zindan bir anda aşk fısıltılarıyla dolmuştu...

Şehvetle eğilip bükülen, gerilen, kıvranan, ihtirasla dolu iki genç vücut, sınırsız bir zevkin koynunda eriyordu.

Kara Murat bir ara:

—Sesimizi zindancı duyabilir, diyecek

ın gövdesini yakıyordu. Dimdik memelerinin uçları arzudan sertleşmişti. Bakışları buğulu ve sıcaktı..

Onlar sevişirken zindancı Manuel odasına kadar gidip gelmişti...

Adam koridorda yürürken birden dehşetle irkildi:

—Tanrım...Bu sesler ne? Kontes mahpusla sevişiyor mu yoksa?..

oldu...

Kontes kesik kesik inledi:

—Sus...Konuşma...Sev beni...

Zindan o güne kadar eşine rastlanmamış bir sevişmeye sahne oldu. Kontes hafif çığlıklar atıyor, vücudu emsalsiz bir zevkin kaynağına doğru yükseliyordu. Vücudu sonsuz bir ihtirasın aleviyle tutuşuyor gibiydi...

Kadın dişi bir alevdi sanki..Kara Murat'-

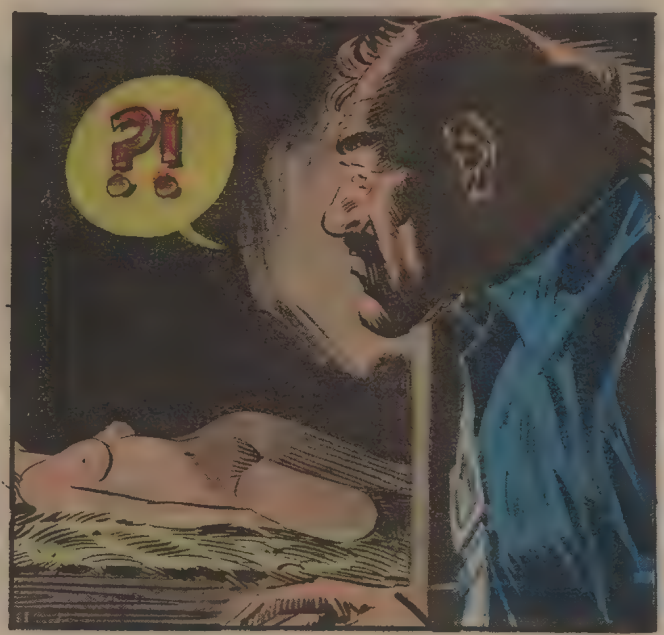

Usul usul yaklaşıp demir kapıyı hafifçe araladı...

Haykırmamak için kendisini güç tuttu..

Şaşkınlıkla büyüyen gözlerinin önüne garip bir tablo serilmişti..

Kontes Alma,ot şiltenin üzerinde çırılçıplak yatıyordu...

Tek başınaydı..Yanında kimse yoktu...

İyi ama mahkûm neredeydi?

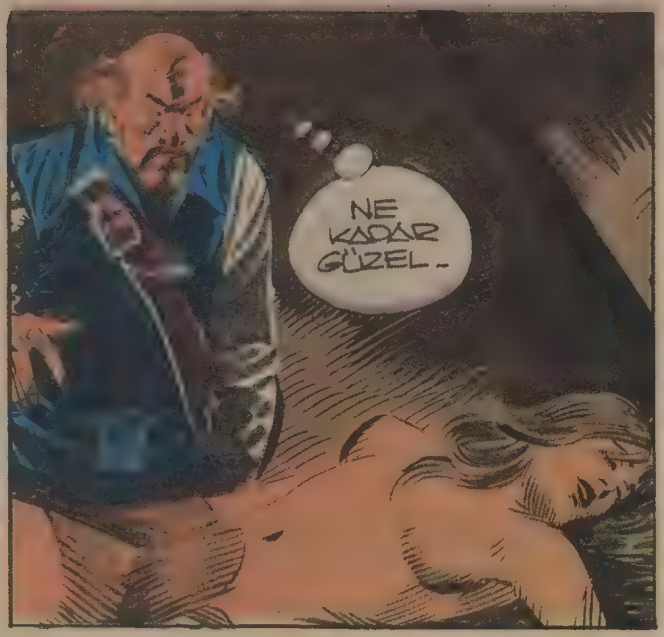

Zindancı korkuyla ürperdi,kötü düşünceler beynine bıçak gibi saplandı...

Adam kontesi boğup kaçmış olmasın sakın?

Mahkûm kaçmışsa kont kendisini acımadan kazığa oturtabilirdi...

Kalbindeki korku ve kuşkuyu bastırmaya çalışarak içeri girdi...

—Kontes... Kontes... diye seslendi ama sesi boğuk bir fısıltı halinde çıktı...

Genç kadının çıplak vücudu onu büyülemiş gibiydi...

Baş döndürücü bir şehvet dalgası adamın damarlarını alev gibi yaktı,kalbi göğüs kafesinden fırlayacakmış gibi çarptı...

Zindancı birden kendini toparladı..

Mahkûmu hatırlamıştı...

Aynı anda yanıbaşında bir gölgenin dur-

duğunu fark ederek hızla döndü...

Ama geç kalmıştı...

Ansızın kafasına inen balyoz gibi yumrukla baygın yere serildi...

Kontes yattığı yerden kalkarak giyinirken diri göğüsleri usul usul sallandı..Genç kadın tatlı bakışlarını Kara Murat'a çevirerek:

—Başardık! dedi...

Kara Murat hafifçe gülümsedi:

—Senin gibi iştah açıcı bir yem olduktan sonra oltaya zindancıdan daha büyük balıklar bile kolayca takılır...

Kontes sözü değiştirdi:

—Buradan bir an önce kaçmamız gerek..

—Haklısın..Daha fazla kalmanın anlamı yok..Mükemmel bir kadınsın Kontes Alma,seni hiç unutmayacağım...

Genç kadın güzel gözlerini hayranlıkla ona dikerek:

—Ben de seni,diye fısıldadı...

Hızla zindandan çıkıp sağ yandaki dar yolda yürümeye başladılar...

Koridorun ucunda yanan meşalenin ışığı bulundukları yere kadar vuruyor çevreyi hafifçe aydınlatıyordu...

Dar yol yirmi adım sürdü. Sonunda taş

Zindancıyla beraber hücreye inerken yolda hiç kimseye rastlamamıştı. Kalbi heyecanla çarparak:

—Nöbetçi seni tanırsa mahvolduk! diye mırıldandı.

Soluk soluğaydı...İri ter damlaları solgun yüzünden akıyordu...

Nöbetçi, zindancının geldiğini sanarak seslendi:

bir merdivene ulaştılar...

Kara Murat,kontesin elini tutarak hızla merdivenlerden yukarı çıkmaya başladı..

Merdivenin üstünde bir ışık vardı. Bir nöbetçi elinde meşaleyle ayakta dimdik duruyordu...

Kontes:

—Bu nöbetçi de nereden çıktı? diye şaşkınlıkla söylendi...

—Feneri tutayım da önünüzü rahat görün..

Kara Murat hiç cevap vermeden merdivenleri tırmanmaya devam etti.

Kontes heyecandan tir tir titriyordu...

Kara Murat zindancıdan aldığı hançerin kabzasını avucunun içinde sıktı. Eli terlemişti. Bütün adaleleri yay gibi gergindi. En ufak bir hareketinde bıçağı nöbetçinin gırtlağına sokacaktı...

Adamcağız kendisini bekleyen tehlikeden habersiz, meşaleyi kaldırarak gelenlerin yüzüne baktı, kontesi tanıyınca önce şaşırdı, sonra yerlere kadar eğilerek:

—Emir buyurursanız önden gidip yolunuzu aydınlatayım madam, dedi..

Kontes azarlarcasına:

—İstemez! diyerek hızlı hızlı yürümeye devam etti.

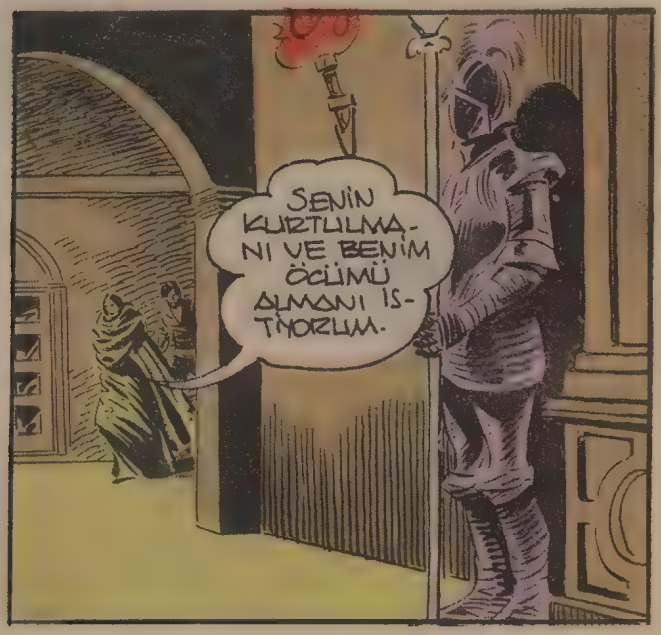

—Bir an önce bu cehennemden çıkmazsak kalbim duracak...Senin kurtulmanı ve benim öcümü almanı istiyorum...

—Ne öcü?..

—Venedik ordusunun hareketinden bu yana tam on saat geçti. Savaş başlamadan yetişip sultanınıza hazırlanan tuzağı haber verebilirsen kocamın ordusu mahvolur...Onun perişan dönüşünü zevkle seyretmek istiyorum...

Kontesin zindanda bulunuşuna hiç bir anlam veremeyen nöbetçinin şaşkınlığı geçmeden oradan uzaklaştılar...

Kara Murat alnında biriken terleri silerek:

—Beni bir adam öldürmekten kurtardın kontes dedi...

Genç kadın heyecanını bastırmaya çalışıyordu:

Kara Murat kontesin korkunç kini karşısında titredi:

—Müthiş bir intikam bu...Kocana duyduğun nefretin nasıl sonuçlanacağını söyleyeyim mi?..

Kontes elini Kara Murat'ın dudaklarına götürerek onu susturdu. Şimdi gözlerinde iki damla yaş belirmişti...

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

21 MAYIS 1979 ÇARŞAMBA * HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ * SAYI: 278 FİYATI 250 KURUŞ

ÖZET: Türk Ordusu Sultan Mehmet'in komutasında Arnavutluk'a doğru ilerlerken Kara Murat, ülkeyi işgal altında tutan Venedik birliklerinin gücü hakkında bilgi toplamak için İşkodra kalesine girer...

—Hayır..Söylemene gerek yok..Ne diyeceğini biliyorum. Seni kurtarmakla ülkeme ihanet etmiş oluyorum. Ama aldatılan, ihanete uğrayan bir kadının kalbinde esen kasırgayı sen bilemezsin..Hem seni yalnızca bunun için kurtarmıyorum..Zindanda söylediğim sözler doğruydu..Seni seviyorum...

Kontes,kollarını Kara Murat'ın boynuna dolayıp onu uzun uzun öptü. Dudakları alev gibi yakıcıydı...

—Haydi sen git..Ben yoruldum..Burada oturup dinleneceğim. Oysa senin kaybedecek bir saniyen bile yok.Git ve görevini yap...

Kara Murat yumuşak fakat kararlı bir ses le cevap verdi.

—Kocanın mahvoluşunu göreceğine söz veriyorum Kontes..Bunu zevkle yapacağım.. Şimdilik Allahaısmarladık...

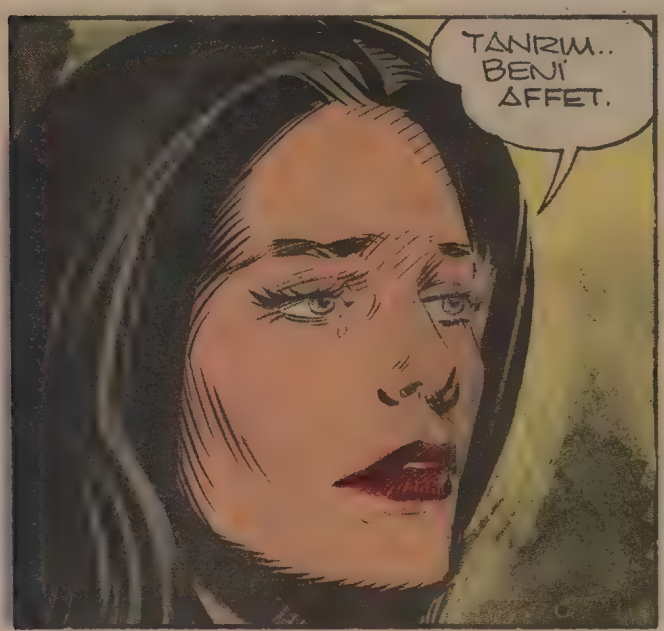

—Güle güle...

Kara Murat hızla merdivenleri tırmanmaya devam etti..

Kontes yalnız kalmıştı..Artık kaleden kaçmayı düşünmüyordu. Kiliseye gidip dua etmek, kalbini bir yabancıya kaptırdığı için kendisini bağışlatmak istiyordu...

Aşk, kin ve intikam genç kadının kalbinde olanca şiddetiyle çarpıştı..Bulunduğu yere diz çöktü, başını ellerinin arasına alarak:

—Tanrım! Beni affet!.. diye mırıldandı..

★ ★ ★

Bu sırada Kara Murat hızla ilerliyordu...

Türk ordusunun tuzağa düşürülmesi ihtimali genç adamı çılgına döndürmüş gibiydi... Bir an önce İşkodra kalesinden çıkıp bir at bularak Derivarto vadisine ulaşmak istiyordu...

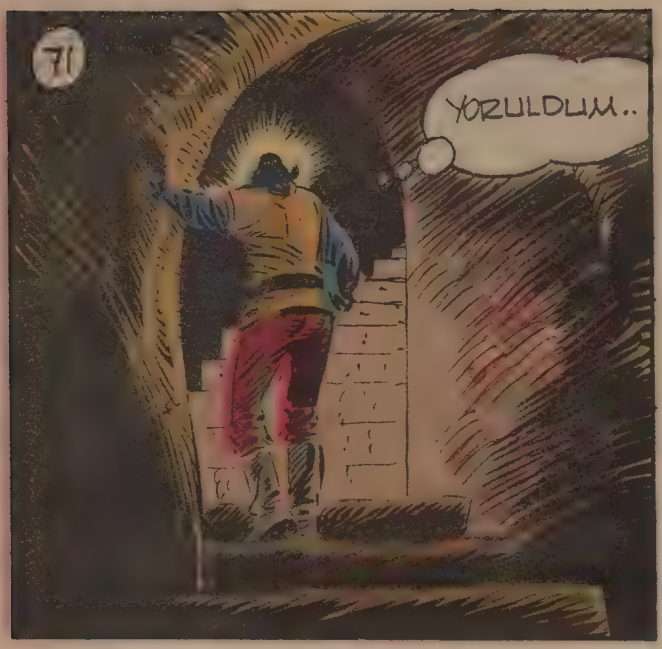

İkinci merdivenin üst başında hiç kimse yoktu. Delikanlı derin bir soluk aldı. Artık çıkılacak yalnız bir kat kalmıştı. Bir merdiven daha çıkacak ve bu iğrenç zindandan kurtulacaktı.

Hızla basamaklara atıldı ama daha dördüncü adımda durmak zorunda kaldı.

Kalbi hızla çarpıyor,alnından boncuk boncuk terler akıyordu. Bir ayak sesi duydu..Kulak verdi.İyice dinledi...

En ufak bir gürültü, hafif bir çığlık nöbetçilerin zindana dolmasına sebep olurdu.Bu da mahvolması demekti..

Merdivenin yukarısından bir fener ışığı yaklaştı, karanlık duvarlara zayıf bir aydınlık vurdu...

Sonra ince bir gölge göründü...

Kara Murat:

—Evet..evet..Yukarıdan birisi iniyor! diye söylendi.

Merdivenin ortasında kalakalmıştı.Geriye dönemezdi..Avını parçalamaya hazırlanan bir kaplan gibi sessizce bekledi..

Hançeri sıkan avucu ter içindeydi. Yukarıdan gelen kim olursa olsun onu bir bıçak darbesiyle cehenneme yollamak zorunda olduğunu düşünüyordu.

—Gelen sadece bir kişi..Kolay haklarım! diye düşündü..

Gölge onu zindancı sanarak sordu:

—Sen misin Manuel?

Kara Murat birden,bu gelenin Prenses Leonore olduğunu anlayarak tepeden tırnağa titredi...

Genç kız zindanda ne arıyordu?

Gecenin bu vaktinde,yapayalnız, hücrelerin bulunduğu kata inmek çılgınlıktı...

Kara Murat, derin bir hayret içerisinde bunları düşünürken Prenses Leonore'nin alaylı sesini duydu:

—Boşuna ezilip büzülmeyin dostum.. Kim olduğunuzu tanıdım...Siz zindana kapatılan Türk değil misiniz? Neydi adınız?..Şey... Kara Murat değil mi?

—Evet bayan..Ta kendisi...

Kara Murat garip garip gülümseyerek hançerini hazırladı..Prensesi yok etmesi işten bile değildi. Fakat o,savunmasız bir kadını öldüremezdi...Eli de kalbi gibi titredi, kararsızlıkta durdu.

Prenses Leonore alaycı bir tavır takınarak sordu:

—Aziz dostum..Sanırım kaçıyorsunuz?..

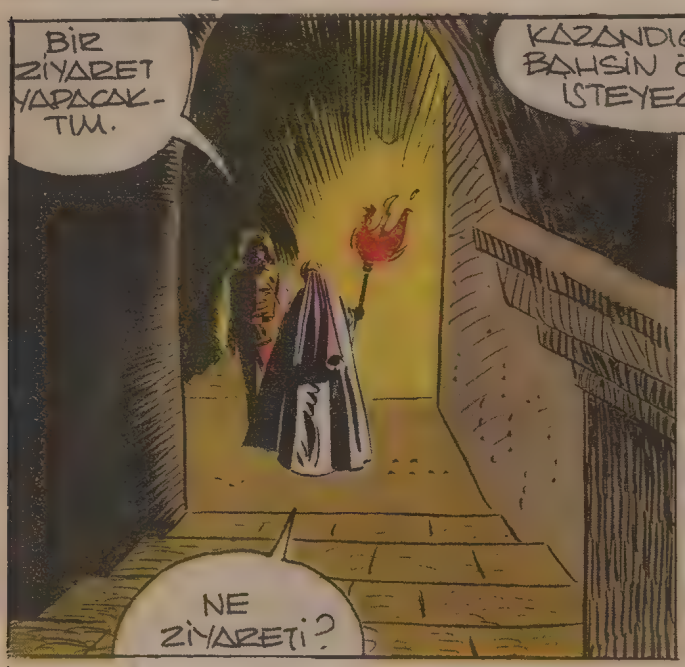

—Evet...Beni misafir ettiğiniz yerde biraz canım sıkıldı da...

—Anladım...Temiz hava almaya gidiyorsunuz..Kırlara,çayırlara...

—Çok zekisiniz..İçimden geçeni nasıl da okudunuz..Ama daha önce bir ziyaret yapacaktım...

—Ne ziyareti?

—Kazandığım bir bahsin ödülünü isteyecektim...

Prenses Leonore kurnaz kurnaz gülümsedi:

—Ha...Şu mesele..Beni ziyaret edecektiniz...Ah çok naziksiniz...Biliyor musunuz?.. Ben de aynı düşünce ile zindana iniyordum...

Kara Murat saf bir tavırla güldü:

—Kalp kalbe karşıdır derler..İkimiz de aynı şeyi düşünmüşüz demek ki...

Prenses Leonore kısa bir an karşısındakini süzdükten sonra, her zamanki tatlı sesiyle:

— Buyurun gidelim öyleyse,dedi.

O kadar masum bir tavır takınmıştı ki,bu kadının rol yapma yeteneğinin fevkalâde olduğu anlaşılıyordu...

Beraberce merdivenleri çıkmaya başladılar...Prensesin yumuşak sesinde korku uyandıran, tehdit edici bir ifade vardı:

—Bakınız, dedi. Önce haber vereyim ki, bu saraydan kolay kolay çıkamazsınız..Çünkü merdiven bittikten sonra, koridorun solunda bir karakol vardır. Bu karakolda tepeden tırnağa silahlı on kişilik bir müfreze bulunur. Karakoldan sonra avluya çıkılır. Avluda da gece gündüz nöbet tutan askeri bir birlik vardır.Sonra kapıya varılır. Orada da bir karakola rastlarsınız..Karakol subayının emri olmadan kapı a-

çılamaz. Sizi hemen yakalarlar...

—Bunları bana niçin söylüyorsunuz?

—Beni ziyaretten vazgeçerseniz başınıza gelecekleri hatırlatıyorum...

Kara Murat kesin bir dille cevap verdi:

—Dünyada hiç bir kuvvet beni,sizi ziyaretten alıkoyamaz.Bana borçlusunuz..Bu borcunuzu ödemeniz gerek...

Prenses Leonore Kara Murat'ın erkek se-

siyle adeta sarhoş oldu, vücudunda tatlı bir ürpermenin gezindiğini duydu. İçinden:

''—İşte...Ne istediğini bilen tam bir erkek'' diye düşündü...

Yumuşak ve hülyalı bakışlarla delikanlıyı elinden tutarak çekti.

—Geliniz..Odama gidiyoruz...

On dakika sonra prensesin dairesindeydiler...

Genç kadın:

—Buyurun..Şöyle oturun, dedikten sonra ortadan kayboldu.

O zaman Kara Murat'ın yüzünde bir acı ifadesi belirdi.Belli ki içinde şiddetli bir fırtına esiyordu. Kaybedecek vakti olmadığını düşünmek onu bunaltıyor, kalbini sıkıyordu.

Bu kadından nasıl kurtulacak, kaleden nasıl çıkacaktı? Şu anda savaş başlamış mıydı? Venedikliler korkunç planlarını uygulayabilecekler miydi?

Kalbi sınırsız bir acıyla sıkışarak beklemeye başladı.Bir yandan da:

—Bu kadının amacı ne olabilir? Beni buraya niçin getirdi? Gönül mü eğlendirmek istiyor? diye düşünüyordu.

Kısa bir süre sonra Prenses Leonore elinde gümüş bir tepsiyle içeri girdi. Tepsinin

üzerinde iki içki kadehi vardı.

Kara Murat şaşırdı:

—Aman prenses..Ne yapıyorsunuz?

—Size hizmet ediyorum...

—Bundan övünç duymamak mümkün değil. Ama ben içki içmem..Hele şarap asla!

Prenses Leonore gururu kırılmış bir kadın gibi haykırdı:

—Demek sunduğum içkiyi reddediyorsunuz?

Kara Murat gümüş tepsinin üzerindeki kadehlerde bulunan gül renkli içkinin içinde neler bulunduğunu anlamak istercesine bakıyordu:

—Benim için yoruldunuz..Teşekkür ederim..Ama yıllar önceki bir anı yüzünden o günden beri şarap içmiyorum..Ağabeyim Akıncı Selim ilaçlı bir içkiyle uyutulmuş ve düşman tarafından esir edildikten sonra işkencelerle öldürülmüştü...

Prenses Leonore'nin yüzü bir an için alt-üst oldu, sonra kendini topladı, gülerek ve ellerini birbirine çarpıp şen bir sesle haykırdı:

—Ooo...Demek sizin gibi yaman bir savaşçıyı dünyada korkutacak biri varmış...Garkonyo gibi bir devi yere seren kahraman benden korkuyor...

Kara Murat kaşlarını çattı:

—Korku mu dediniz?

—Evet...Bir kadeh şarap sizi korkuttu..

—Yanılıyorsunuz..

—O halde için...

—Hayır...

Prenses Leonore'nin dudaklarında şeytanca bir gülümseme belirdi:

—Anlıyorum..Sizi ilaçlı bir içkiyle uyutmamdan,ya da zehirlememden korkuyorsunuz. Ne tuhafsınız? Ben bir insanı öldürebilecek kadar vahşi mi görünüyorum?

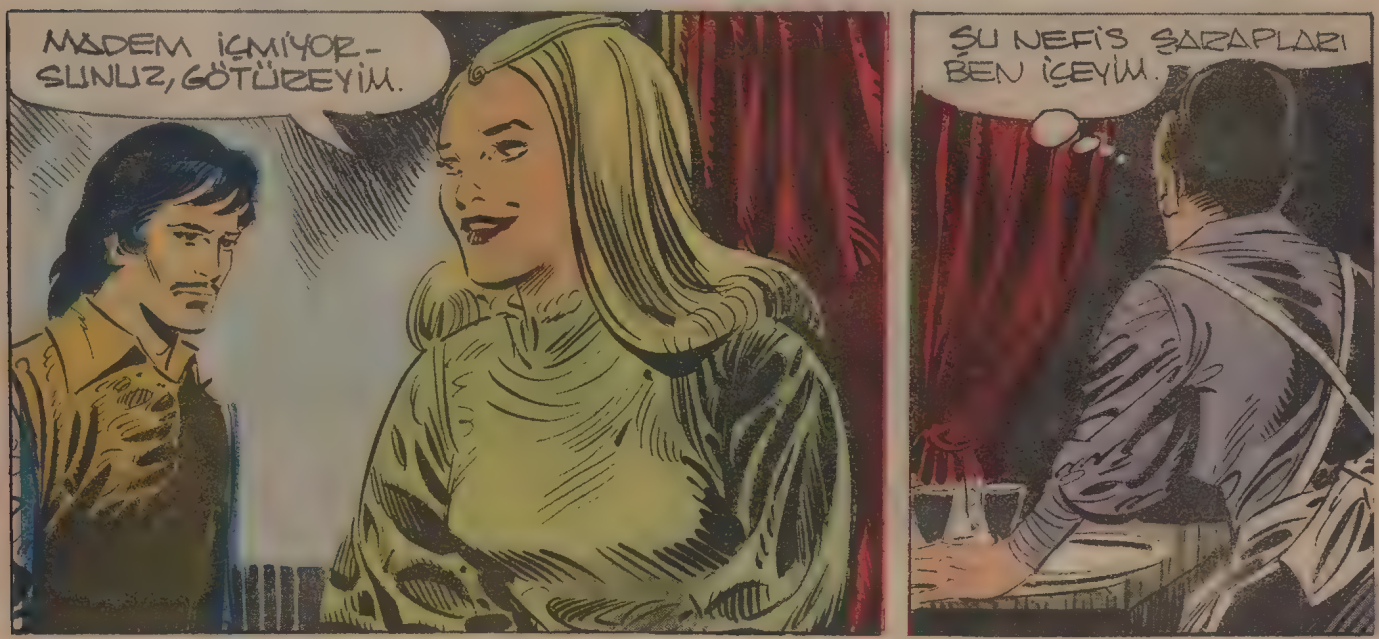

Prenses Leonore elindeki tepsiyle geri döndü, salondan çıkarken:

—Madem içmiyorsunuz götüreyim,dedi.

Genç kadın içkileri küçük bir odadaki masanın üzerine bırakıp acele adımlarla büyük salona, Kara Murat'ın yanına gitti.

O anda garip bir şey oldu.

Bir temizlikçi kadın etrafı toplamakla meşguldü..Prensesin bıraktığı şarap kadehlerini görünce gözleri sevinçle parladı. İşini bıraktı, ellerini önlüğüne silerek:

—Dökülecceğine şu nefis şarapları ben içeyim, diye dudaklarını şapırdattı.

Kadehi aldı ve bir yudumda yarısına kadar boşalttı...

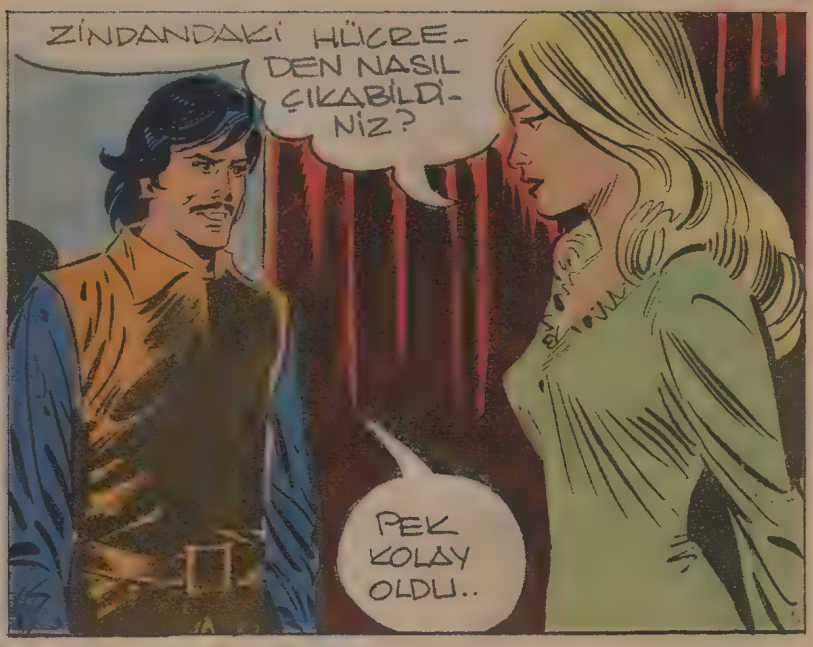

Aynı anda yüzü mosmor oldu, gözlerinden ateş fışkırdı sanki...Sonra birden yıldırım çarpmış gibi olduğu yere yıkıldı.İçki zehirliydi.

Bu sırada Prenses Leonore, yüzünde tatlı bir gülümseme ile Kara Murat'ın yanına dönmüştü..Gözlerinde şeytanca bir ışıltı yanıyordu...

—Şimdi söyleyin bakalım,dedi.Zindandaki hücreden nasıl çıkabildiniz?

Geçirdiği büyük tehlikeden habersiz olan Kara Murat,birkaç saniye genç kadının güzelliğini seyretti. Kendi kendine ondan kuşkulanmakta haklı olup olmadığını soruyordu. Sonra sade bir sesle:

—Pek kolay oldu,dedi. Zindancı bana yiyecek getirmişti. Kafasına vurup bayılttım. Sonra zindanın merdivenlerini tırmanırken size rastladım. Sanırım siz de beni ziyarete gel-

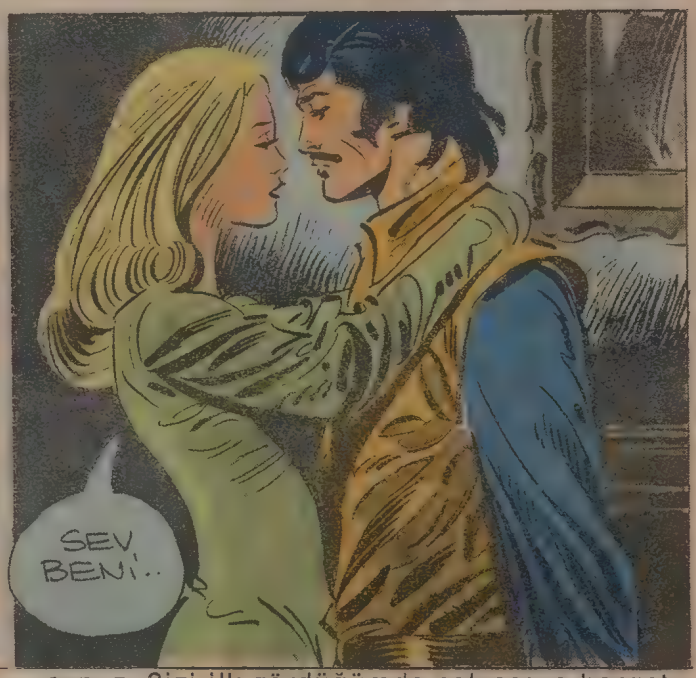

diğinizi söylemiştiniz...

—Belki evet, belki hayır..Yalan söylemiş olabilirim ama sizin yaptığınız şey gerçekten büyük..O zindandan bugüne kadar hiç kimse çıkamamıştı. Sizi içtenlikle kutlarım...

—Beni utandırıyorsunuz...

Prenses Leonore esrarlı bir gülümseyişle devam etti:

—Pek utanacak bir insana benzemiyorsunuz. Sizi ilk gördüğümde palyaçoya benzetmiştim. Benim için komik bir insandınız.Ama şimdi takdir ediyorum. Çok güçlü ve çok tehlikelisiniz...

Prenses usul usul Kara Murat'ın yanına yaklaştı. Şimdi dişi bir alev gibiydi. Kollarını onun boynuna dolayarak kırmızı dudaklarını uzattı:

—Beni öp...Sev beni...

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

30 MAYIS 1979 ÇARŞAMBA ✻ HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ ✻ SAYI 279 FİYATI 240 KURUŞ

ÖZET: Türk Ordusu Sultan Mehmet'in komutasında Arnavutluk'a doğru ilerlerken Kara Murat, ülkeyi işgal altında tutan Venedik birliklerinin gücü hakkında bilgi toplamak için İşkodra kalesine girer...

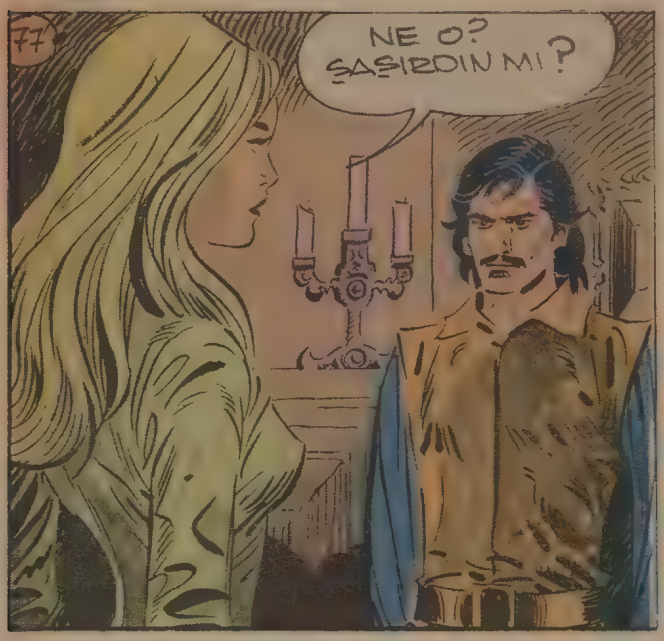

Kara Murat hafifçe irkilerek geri çekildi. Bunu sezen Leonore heyecanlı bir ilgiyle sordu:

—Ne o? Şaşırdın mı?Senin gibi güçlü bir erkeğe teslim olmak bana mutluluk verir.Senin uğruna her şeyi göze alırım..

Kara Murat,sevilmek ihtirasiyle titreyen genç kadına uzun uzun baktı.Onun amacını anlar gibiydi. Kendi kendine:

''—Eğer sözlerine aldanıp da ona uyacak

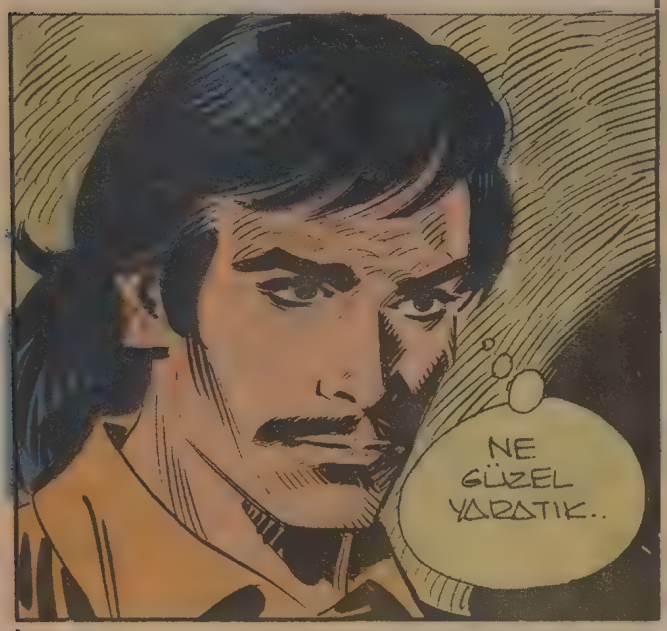

mümkün değildi..

Kara Murat bir an soluğunun kesildiğini hissetti:

''—Tanrım..Ne güzel bir yaratık bu..Güzel ve tehlikeli...Ona yenilmemem gerek„ diye düşündü.

Prenses Leonore aşk dolu bir sesle fısıldadı:

—Beni sev kahraman şövalyem. Dilersen

olursam işim bitti demektir.Birkaç dakika içinde mutlaka buradan çıkmalıyım..Yoksa savaşa yetişmem mümkün olamaz''diye düşündü...

Prenses Leonore, kendinden uzaklaşan Kara Murat'a doğru adım atarken üzerindeki ipek elbiseyi usulca çıkardı.Şimdi yarı çıplak kalmıştı. Baş döndürücü bir güzelliği vardı. Hiç bir erkeğin bu dişiliğe ilgisiz kalması

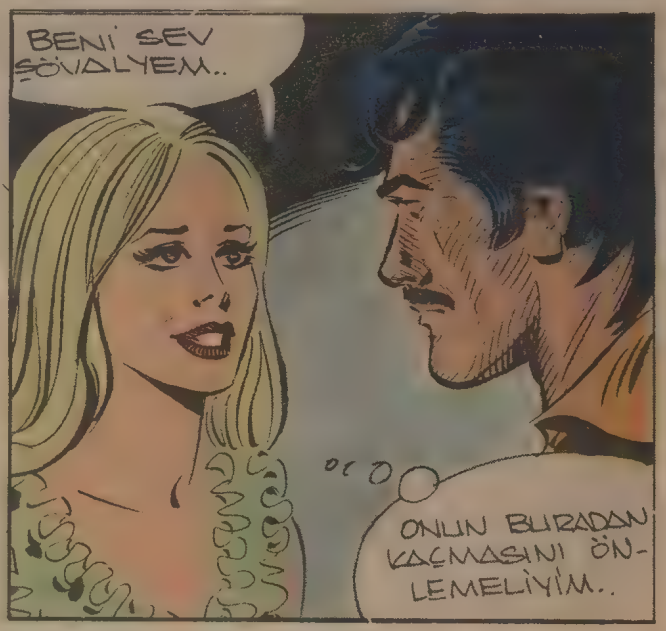

seninle beraber her yere gelirim..Venedik'te bir şatom var..Oraya gider mutlu günler yaşarız...

Prenses böyle söylerken içinden:

''—Onun buradan kaçmasını mutlaka önlemeliyim..Yoksa Venedik ordusu mahvolur. Bu şeytan adam bütün planları biliyor çünkü'' diye düşünüyordu...

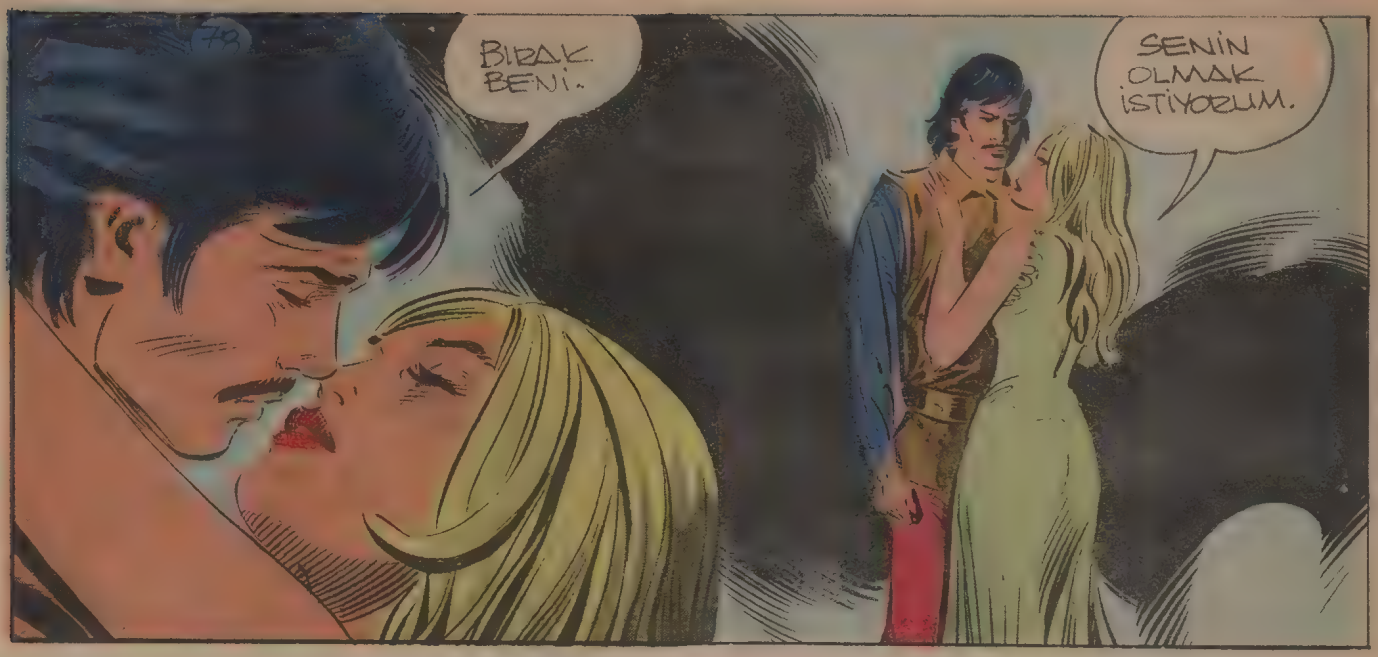

Kara Murat, Prenses Leonore'nin dişiliğinin ve emsalsiz güzelliğinin karşısında iradesinin yavaş yavaş eridiğini hissediyordu.

Prenses iyice ona yaklaştı,çıplak kollarıyla onu sımsıkı sardı..Şimdi iki genç vücudu dayanılmaz bir şehvet kasırgası sarmıştı..

Kara Murat duygularını bastırmaya çalışarak:

—Bırak beni, dedi..Bir kadın hiç bir zaman bir erkeğin karşısında bu kadar küçülmemeli...

Prenses kesik kesik fısıldadı:

—Biliyorum.Ama hiç umurumda değil. Senin olmak istiyorum...

Kara Murat'ın dudakları acı bir gülümsemeyle büzüldü:

—Seni tahkir etmek istemiyorum...Ama

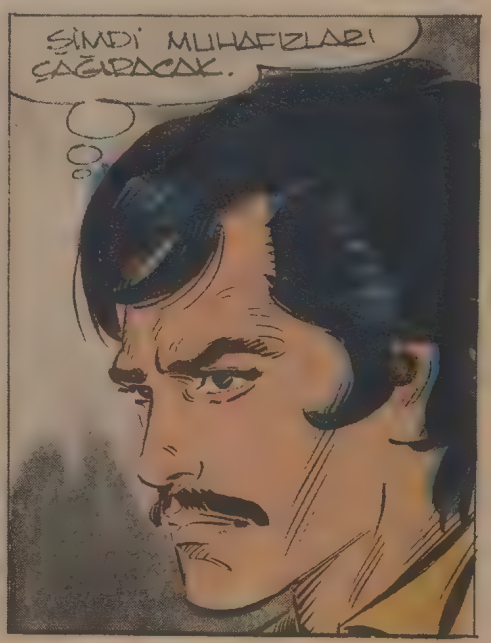

lütfen anla beni..Vaktim yok..Bu şatodan derhal gitmeliyim..Savaşa yetişmem gerekiyor..

Prenses Leonore'nin yüzü sapsarı kesildi, gözlerinde vahşi kıvılcımlar uçuştu:

—Demek beni sevmeyeceksin öyle mi?

—Vaktim yok..

—Aptal!...

—Evet,aptalım belki..Ama gitmem gerek...

Prenses şimdi Kara Murat'ı kin dolu bakışlarla süzüyordu. Gözlerinden o kadar korkunç şeyler okunuyordu ki,delikanlı elinde olmadan titredi:

''—Şimdi muhafızları çağıracak..Acaba onu sustursam mı?'' diye düşündü..

Bu sırada prenses haykırdı:

—Sen aptal olduğun kadar korkaksın da. Ben seni kahraman bir erkek sanmıştım.Oysa sen erkek adına bile lâyık değilsin..Senin şatodan çıkmana izin vermeyeceğim..Savaş alanına yetişemeyeceksin.Türk orduları hazırlanan tuzağa düşecek ve mahvolacak...

Kara Murat,dakikalardan beri ilk kez neşelendi. Nihayet prensesin gerçek amacını anlamıştı. Gevrek bir kahkaha atarak:

Genç kadın hızla atılarak hançerli kolunu salladı...

Kara Murat kendine özgü çevikliğiyle sıçrayıp geri çekilmese o anda ölebilirdi..

Savunma durumu alarak acı acı söylendi:

—Karşımdaki,kadın olmasa, hançerimi çekip onu derhal öbür dünyaya gönderebilirdim..Oysa bu bir kadın..Bir kadın öldürmek çok çirkin..Bunu yapamam...

—Bana nasıl engel olacaksın? diye sordu...

Genç kadın şimdi yırtıcı bir panter gibiydi. Gözlerinden şimşekler çakarak:

—İşte böyle! diye haykırdı..

Elinde ansızın pırıl pırıl bir hançer belirmişti..

Bu hançer zehirliydi. Dokunduğu insanı yıldırım çarpmış gibi derhal öldürürdü.

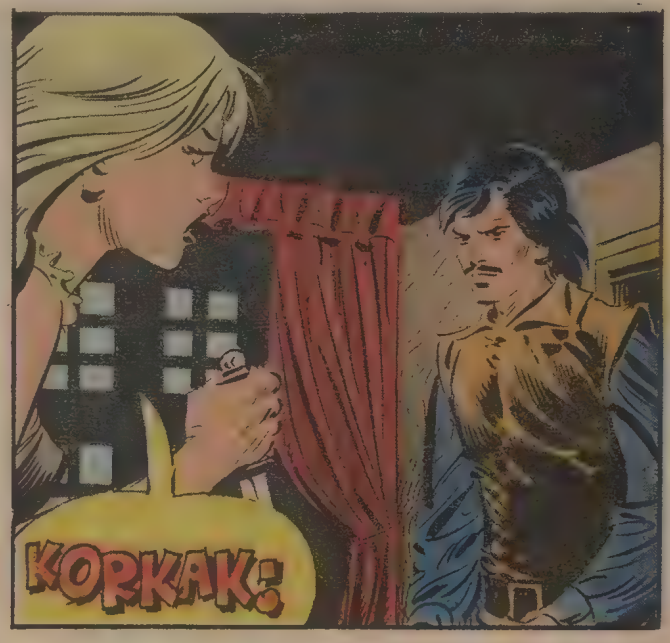

Prenses Leonore, Kara Murat'ın duraksamasını yanlış yorumladı, ağzından köpükler saçılarak tekrar haykırdı:

—Korkak!...Ödün kopuyor değil mi? Ama haklısın..Çünkü bu hançerin ucu zehirlidir. Vücudunda açacağı en ufak bir çizik seni cehenneme göndermeye yeter...

Prenses sınırsız bir öfke içinde yeniden atıldı. Dudaklarının arasından:

—Seni öldüreceğim!...Seni yok edeceğim! Seni parçalayacağım! sözleri dökülüyordu...

Kara Murat ikinci hamleyi usta bir manevrayla karşıladı ve kadının bileğini havada yakalayıp bükerken:

—Dikkat et,dedi.Bıçağın yere düşerken bir yerini çizmesin...

Yüzü acıyla buruşan prensesin parmakları gevşedi ve hançer elinden kayarak "Tınn" diye bir ses çıkarıp döşemeye saplandı..

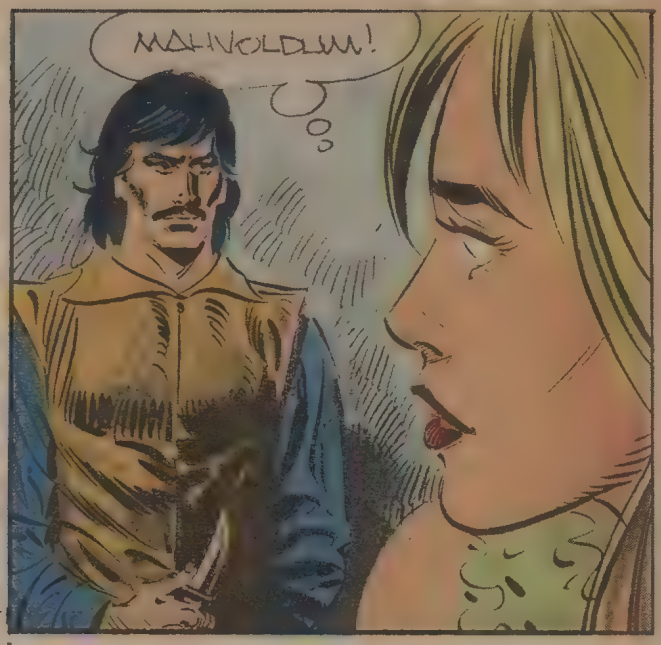

Kara Murat eğildi ve bıçağı aldı...

Prenses Leonore'nin vücudu öfkeli titreyişlerle sarsılıyordu. Korkudan gözleri yuvalarından fırlamış yüzünün çizgileri gerilmişti:

—"Mahvoldum..Şimdi o beni öldürecek" diye düşündü...

Umutsuzlukla çevresine baktı..

Kaçacağı yer yoktu.

O zaman çığlık çığlığa haykırmaya başladı:

—Yetişin!.İmdat! Casus var! Katil var!.

Prensesin yürek parçalayıcı sesi sarayda yankılar yarattı...

Genç kadın öfke ve korkudan bayılacak gibiydi..Çıplaklığını bile unutmuştu..Bembeyaz kesilmiş dudaklarından aynı sesler fışkırıyordu...

—İmdat...İmdat...

Kara Murat inanılmaz bir soğukkanlılıkla hiç kımıldamadan uzun uzun prensesi seyretti. Zehirli hançer elindeydi. Sakin,fakat sakinliği kadar korkunç bir sesle:

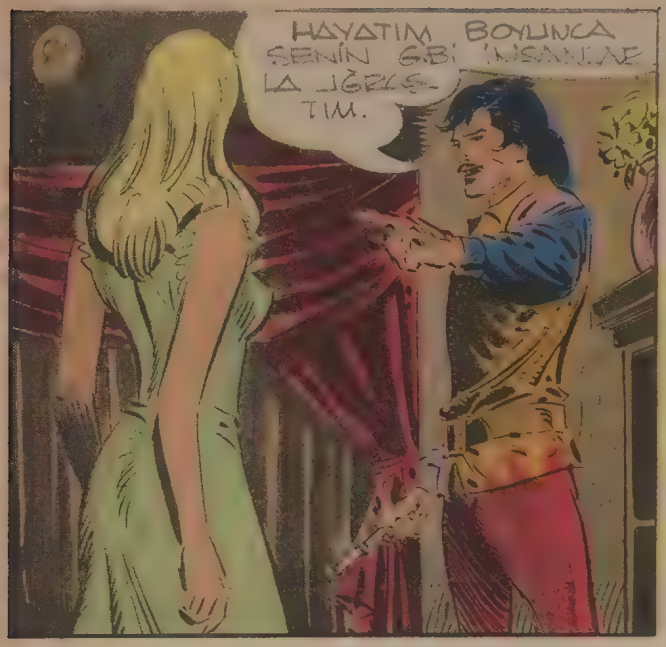

—Korkma, dedi. Bütün yaptıklarını sana bağışlıyorum..Hayatım boyunca senin gibi küçük insanlarla uğraştım ve onları hep affettim. Şimdi gidiyorum ama yine döneceğim. Döndüğüm zaman bütün bu ülke bizim olacak...

Prenses Leonore bütün ruhunun kin dolduğunu karşısındakine anlatan vahşi bir sesle:

—Asla!..Asla!..diye inledi..

Uzaktan duyulan gürültüler hızla yaklaşıyor, kapılar açılıp kapanıyor, muhafızların telaşlı sesleri duyuluyordu.

Kara Murat:

—Hoşça kal prenses, diyerek elindeki hançeri fırlattı. Bıçak havada keskin bir vınlama sesi çıkardı, Prenses Leonore'nin saçlarını sıyırarak geçip arkasındaki kapıya saplandı.

Delikanlı hafif bir kahkaha attı:

—İsteseydim bu bıçağı kalbine saplamam çok kolay olurdu.Bana ikinci defa borçlandın Prenses...

Sonra hızla öbür odaya geçerek gözden kayboldu...

Bu sırada kapılar açıldı ve içeriye silahlı askerler doldu...

Prenses Leonore çıplak vücudunu bir şalla örtmeye çalışarak:

—Her yanı arayın..Casus mutlaka sarayın içindedir. Hiç bir yere kaçamaz!..Onu görür görmez öldürün! diye haykırdı...

Muhafızlar, Kara Murat'ın çıktığı kapıya doğru atıldılar..Bütün saray ayaklanmıştı..Yataklarından kalkan yarı çıplak hizmetçi kızlar:

—Ne var? Ne oluyor? Sarayı Türkler mi? bastı?'' diye soruyorlardı.

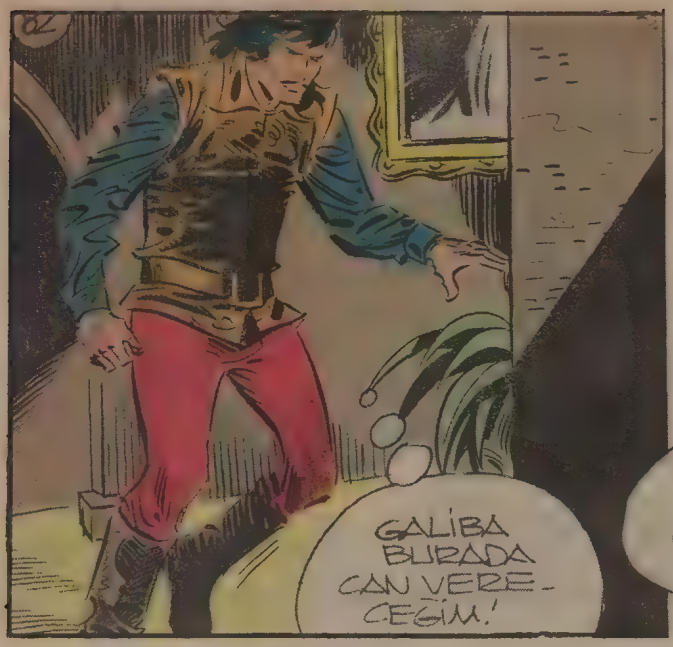

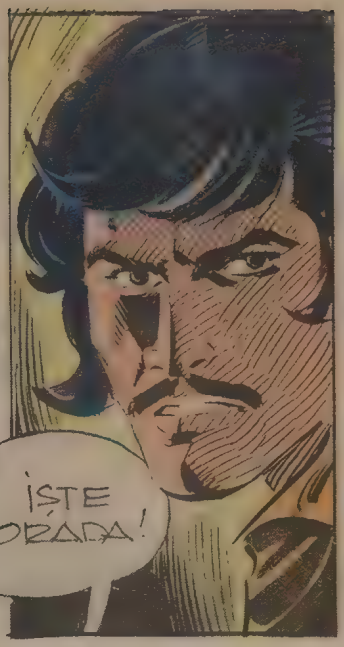

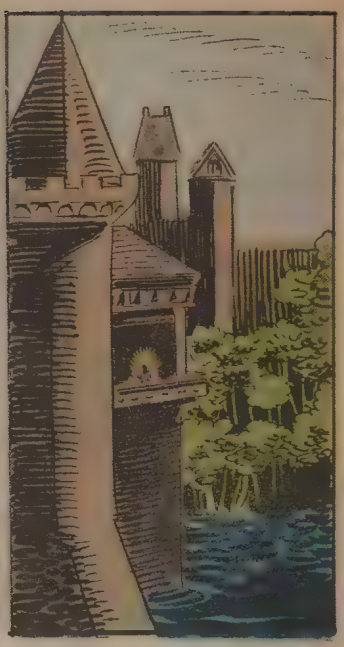

Kara Murat birkaç salonu hızla geçtikten sonra soluk soluğa durdu..

Peşindeki gürültü her geçen an artıyor, öfkeli sesler koridorları çınlatıyordu..

—Galiba burada can vereceğim, diye söylendi.

Çıkış yolunu bilmiyordu. Ne yapacak, nereye kaçacaktı?

Birden muhafızlardan birinin sesi gürledi:

—İşte orada!..Casusu kıstırdık!

Öfkeli kalabalık kudurmuş bir kurt sürüsü gibi kan içmek için koşuyordu...

Kara Murat birden kendini geniş bir balkonda buldu.

Balkonun altında büyük bir ırmak homurdana homurdana akıyordu...

Bu sırada kovalayanlar ona iyice yaklaş-

mışlardı...

Askerlerin gerisinde olan Prenses Leonore haykırıyordu:

—Tutun...Yakalayın..Kaçarsa mahvoluruz..

Prensesin yırtınırcasına bağırışına Kara Murat alaylı bir kahkaha ile cevap verdi.Gözlerinden ateş saçarak,vücudu titreyerek, gurur dolu bir sesle:

—Hoşça kal Prenses! Seni ve dostlarını fazla özletmeden döneceğim, dedikten sonra karanlıkta kayboldu.

Prenses Leonore'nin gözleri ansızın garip bir ışıltıyla parladı, gerilen dudaklarından coşkun bir sevinç çığlığı fışkırdı:

—Aptal! İntihar etti. Öldürdü kendini...

Kara Murat Prensese doğru son bir bakış fırlattıktan sonra kendini balıklama Drina nehrinin köpürerek akan sularına atmış karanlık dalgaların arasında kaybolup gitmişti...

Prenses Leonore:

—Drina nehri bu mevsimde delice akar. Şimdiye dek kimse bu hırçın dalgalardan kurtulamadı.. Serserinin ölüsünü yarın ilerideki çağlayanın altında buluruz, diye söylendi.

★ ★ ★

İşkodra Şatosu'nun balkonundan kendisini Drina nehrinin hırçın suları arasına bırakan Kara Murat karanlık dalgaların arasında kaybolurken muhafızlar dolma tüfeklerine sarılarak onun arkasından birkaç kurşun sıktılar ama tutturamadılar..

Kara Murat önce suların dibine indiğini hissetti.

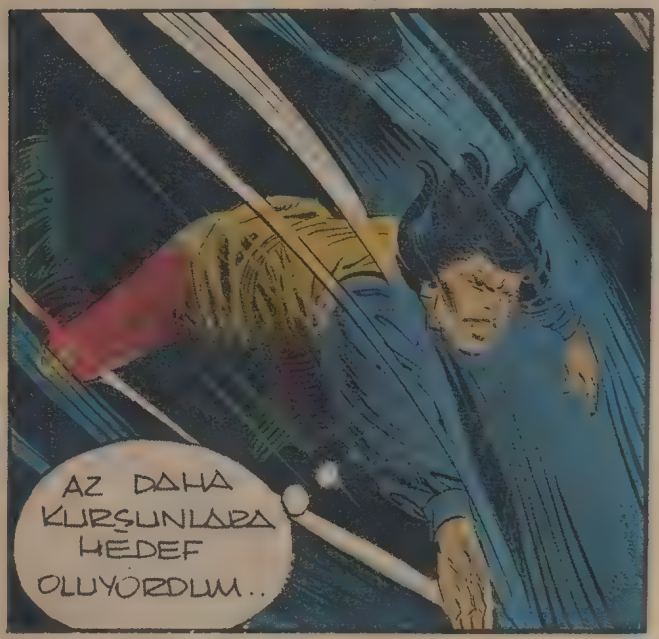

Arkasından sıkılan kurşunlara hedef olmamak için bir süre dipten yüzdü. Soluğu kesilince arka üstü yatarak suyun yüzüne doğru yükseldi.

Akıntı kendisini hızla sürüklüyordu.

Başı suyun üstüne çıkınca temiz havayı sevinçle ciğerlerine doldurdu. Bu hava özgürlük havasıydı...

Silah seslerini duyunca yeniden suların dibine daldı. İkinci kez su yüzüne çıktığı vakit saraydan çok uzaklaşmıştı...

İleriden bir çağlayanın korkunç gürültüsü duyuluyordu. Kara Murat akıntının kendisini hızla çağlayana doğru sürüklediğini anlayınca ürperdi tüm gücüyle sahile doğru yüzmeye çalıştı...

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

6 HAZİRAN 1979 ÇARŞAMBA ✱ HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ ✱ SAYI 280 FİYATI 250 KURUŞ

ÖZET: **Türk Ordusu Sultan Mehmet'in komutasında Arnavutluk'a doğru ilerlerken Kara Murat, ülkeyi işgal altında tutan Venedik birliklerinin gücü hakkında bilgi toplamak için İşkodra kalesine girer...**

İleride bir karaltı gördü. Dikkatle bakınca, bunun ırmağın üzerine doğru eğilmiş, bir ağacın dalı olduğunu anladı.

Dal,sulardan bir metre kadar yüksekteydi. Her şey bir saniye içinde olacaktı. Ölmek, ya da yaşamak...

Suyun içinde fırlamaya hazır bir yay gibi kaslarını gerdi, dala yaklaşınca tüm gücüyle sıçrayarak suyun yüzüne çıktı ve çelik pençeleriyle, dala yapıştı.

Bundan sonrası onun için kolaydı...

★ ★ ★

"Yeşil Horoz Hanı" İşkodra'ya giden dar ve tozlu yolun yanındaydı. Kırların ortasında kaybolmuş gibi duran binanın görünüşü hiç de iç açıcı olmamasına rağmen, çevrede başka han olmadığı için ,yolcular burada konaklamak zorunda kalırlardı.

Hanın önünde, üç adam durmuştu. Üçünün de üstü başı kötü, görünüşleri korkunçtu.

En iri yarı olanı, kalın sesiyle homurdandı:

—Günlerdir parasızlıktan yarı aç dolaşıyoruz. Ne olacak bu halimiz?

İkinci adam, başını salladı:

—Midelerimiz bomboş.. Şu hana girelim belki yiyecek bir şeyler buluruz...

Üçüncüsü onayladı:

—Yiyecek bir şey bulamasak da, biraz dinlenmiş oluruz...

Korkunç görünüşlü üç adam kapıyı tekmeleyerek, içeriye girdiler.

En öndeki, kılıcının kabzasıyla masaya vurarak, kükredi:

—Hey.. Kimse yok mu burada?

Az sonra, hancı göründü. Dev yapılı bir adamdı. Üç adama hiç önemsemeden bakarak homurdandı:

—Ne istiyorsunuz?

—Yiyecek ve içecek bir şeyler...

Hancı, iri elini uzattı, yüzünü buruşturarak:

—Para peşin, dedi.

Bu söz, adamlara hakaretti. Üçü birden ayağa fırladı. En iri yarı olanı müthiş yumruğunu olanca gücüyle adamın karnına gömerek haykırdı:

—İtoğlu it.. Sen bizim kim olduğumuzu bilmiyorsun galiba?

Dev yapılı hancı, yediği yumrukla soluğu kesilerek, iki büklüm oldu. Yüzü acıyla buruşurken çenesine yediği ikinci bir yumrukla hanın toprak zeminine yığıldı.

Bu sırada, kapı açıldı üzerinden sular sızan genç bir adam içeri girdi...

Drina nehrinden güçlükle kurtulan Kara Murat'tı bu genç adam...

Hanın içindekilere, ilgisizce baktı.. Yerde yatan adama da pek aldırış etmedi. Üşüyordu. O anda ısınmaktan başka, düşündüğü bir şey yoktu.

Vahşi görünüşlü üç adam, Kara Murat'a bakarak, kahkahayı bastılar:

—Şu bizdeki şansa bak.. Soyacak adam ararken karşımıza bizden daha çulsuz biri çıktı.

—Kim ıslattı seni böyle aslanım?

—Irmağa mı düştün?

—Şöyle ocağın yanına geç de ısın biraz. Islak tarla farelerine dönmüşsün...

Kara Murat:

—Bu handa hizmet edec ek hiç kimse yok mu? diye sordu.

Adamlar, alaylı alaylı sırıttılar:

—Var ama uyuyor biraz...

Kara Murat'ın bakışları yerde baygın yatan hancıya kaydı:

—Ne oldu ona?

İri yarı adam homurdandı:

—Biz uyuttuk.. Bir itirazın mı var?

Kara Murat:

—Yooo. Hayır, diyerek ocağa doğru yürüdü, sönmek üzere olan ateşe birkaç odun attı.

Zorbaların reisi olduğu anlaşılan iri yarı adam kaba kaba güldü:

—Akıllı adamsın.. Başkalarının işine burnunu sokmuyorsun...

İkinci zorba homurdandı:

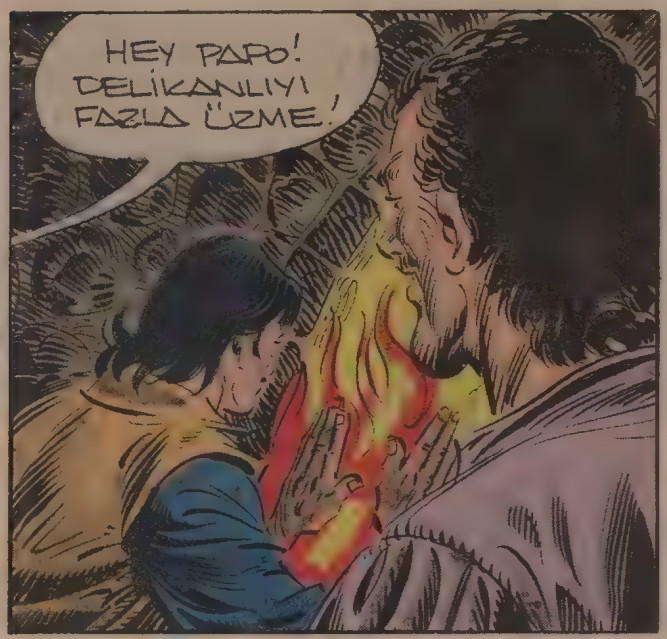

—Soksa ne olur? Burnunu koparıveririz olur biter...

—Hey Papo! Delikanlıyı fazla üzme. Korkudan titriyor zavallı.. Haydi gel buraya...

Bu sırada baygın hancı kendine gelmişti. Ağzındaki kanları silerek yerden kalktı. Artık dersini aldığı için yola girmişti:

—Baylar ne istiyor? diye mırıldandı.

Zorbabaşı gürledi:

—Yiyecek ve içecek.. Bir daha tekrarlamam, çabuk getir...

—Peki bayım...

Az sonra masanın üzerinde üç kişiyi doyuracak kadar yemek ve üç kupa şarap, hazır olmuştu....

Zorbabaşı, hancıya memnun bir tavırla bakarak:

—Hah, şöyle adam ol, dedi. Bu borcumuzu sana bir gün mutlaka öderiz .. Allah bize biz sana...

Bu sırada, uzaktan dört nala gelen bir atlının sesi duyuldu.

Üç zorba, birbirlerine baktı.

Bu kendileri için iyi bir av olabilirdi.

Zorbabaşı:

—Hey Papo, dedi. Pencereden bak bakalım. Gelen paralı birine benziyor mu?

Pencereye koşan Papo, arkasında bir toz bulutu bırakarak hana yaklaşan atlıya baktıktan sonra, sevinçle haykırdı:

—Kıyafetine bakılırsa, zengin biri...

Zorbabaşı, kılıcını çekerek arkadaşlarına:

—Haydi! diye bağırdı.

Üçü birden fırlayarak ,handan çıktılar ağaçları siper alıp, yolcuyu beklemeye başla-

dılar.

Atlı, hızla yaklaşıyordu.

Üç zorba, talihin karşılarına çıkardığı bu fırsatı kaçırmamaya karar vermişti.

Yolcu, iyice yaklaşınca, ağaçların arkasından fırlayan üç adam, ellerini kaldırarak haykırdı:

—Dur!...

Atlı, dizginlere asılarak hayvanı durdurdu, yolunu kesen adamlara hayretle baktı:

—Ne istiyorsunuz benden?

Zorbabaşı, kibar davranmaya çalışarak:

—Bayım, dedi. Kılığınızdan zengin ve soylu biri olduğunuz anlaşılıyor. Bu kıyafetle ve belinizde dolgun bir kese ile yolculuk yapmanız pek tehlikeli.. Yollar haydut dolu..

Papo, arkadaşının sözünü ağzından alarak devam etti..

—Evet bayım, sizi tehlikeden kurtarmak için kesenizi bize vermenizi rica ediyoruz. Yoksa, haydutlar insanı döverler, öldürürler bayım, oysa keseniz bizde olursa böyle bir tehlike söz konusu olamaz...

Zorbabaşı devam etti:

—Hem kesenizi sizden borç olarak alıyoruz. İleride bu borcumuzu ödeyeceğiz.. Allah bize, biz size tabii...

Adamların korkunç hali, yolcuyu ürkütmüş gibiydi. Birkaç altın çıkararak yere bıraktı:

—Alın...

Zorbabaşının birden gözleri döndü, yolcuyu tehdit eder bakışlarla süzerek homurdandı:

—Şu yere bıraktığınız altınlar beni utandırdı. Topu topu dört altın.. Yo bayım ,biz sadaka istemiyoruz. Bu hakarete gelemem doğrusu.

Yolcu, iyice korkmuş gibi yere beş altın daha bıraktı. Zorbabaşı:

—Hepsini istiyoruz,diye kükredi.

O zaman yolcu, kılıcını çekerek boğuk ve vahşi bir sesle mırıldandı:

—Öyleyse dövüşeceğiz...

Kıyafetinden, Venedikli bir asilzade olduğu anlaşılan atlı, daha kılıcını kullanmaya vakit bulamadan dev yapılı zorbabaşının kendisini güçlü pençeleriyle belinden tutup attan aşağıya aldığını farketti.

Papo, öfkeyle yürüdü, arkadaşının kıskıvrak yakaladığı azilzadenin suratına iki müthiş tokat patlattı:

—Utanmadan bize kılıç çekmek küstahlığında bulundun ha? Buna Papo'nun tokadı derler.. Ömrünce unutamazsın...

Şiddetli tokatlarla başı sarsılan asilzadenin patlayan dudaklarından kan fışkırmaya başladı.

Gözlerinde derin bir utancın acısı vardı. Tokatlanmak, Venedikli soylu kişiye çok ağır gelmişti...

Papo, ağzından köpükler saçarak gürledi:

—Sana kibar davranalım dedik, bizi anlamadın. Sadece keseni alacaktık. Şimdi donuna

kadar soyacağız...

Zorbabaşının ağır baskısıyla diz çökmek zorunda kalan asilzade, nefret dolu bir sesle:

—Alçaklar! Reziller! Benim kim olduğumu biliyor musunuz? diye homurdandı.

Papo, adamın böğrüne, acımasız bir tekme indirerek, bağırdı:

—Hâlâ konuşuyor...

Venedikli asilzade öfkeyle titriyor, vücu-

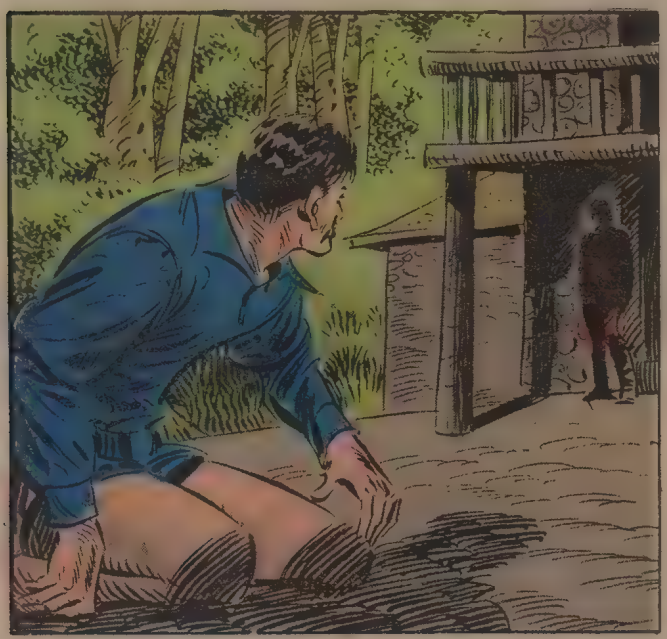

du ıstırapla sızlıyordu. Umutsuzca bakan gözleri birden hanın kapısında beliren Kara Murat'a takıldı. İri ter damlaları solgun yüzünden akıyordu. Delikanlıyı görünce boğulmak üzereyken tutunacak bir dala rastlamanın sevinciyle bağırdı:

—İmdat..Yardım edin bana...

Zorbalar, kaba kaba güldüler:

—Neee? Şu tarla faresi mi yardım edecek

sana?

Asilzade umutsuzlukla inledi:

—İmdat.. İmdat....

Zorbabaşının korkunç iki tokadı, olanca hızıyla, asilzadenin yüzünde patladı:

—Şırak!.. Şırak!...

Papo gürledi:

—Haydi, çıkar paraları...

Kara Murat yüzünde kendine özgü kararlılık okunan bir görünüşle yürüdü, soğuk bir sesle:

—Bırakın adamı! diye haykırdı.

Üç zorba, kanlı gözlerini sesin geldiği yana çevirdi. Yüzlerinde şaşkın bir ifade belirmişti:

—Ne dedin? Ne dedin?

Kara Murat, emreder bir tavırla tekrarladı:

—Sağır mısınız? Adamı bırakıp, defolun buradan dedim..

Üç serseri kulaklarına inanamıyordu. Şu ıslak elbiseli, garip tavırlı genç, nasıl olur da kendilerine böyle kafa tutabilirdi?

İlk şaşkınlıkları geçtikten sonra, onunla alay ettiler:

—Ne diyor? Ne diyor?

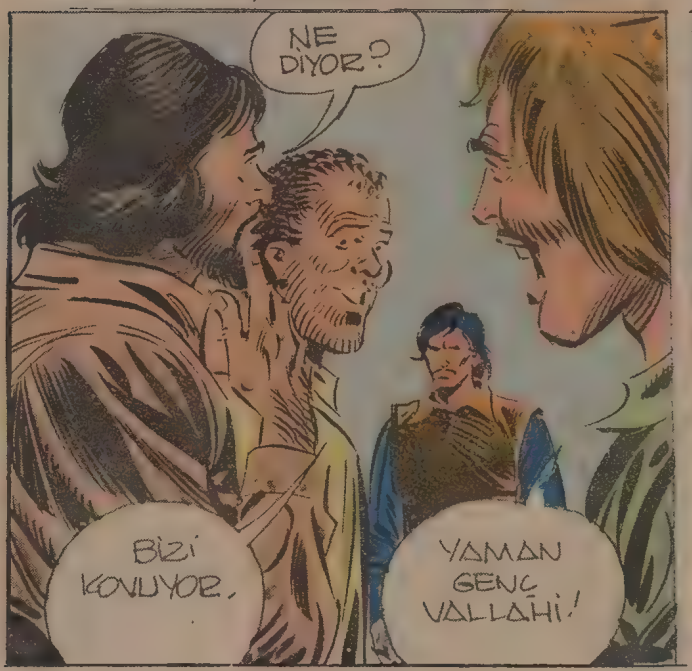

—Bizi buradan kovuyor...

—Gitmezsek kulaklarımızdan tutup, cezalandıracak galiba...

—Hah, hah, ha! Yaman genç vallahi...

Zorbalar böyle konuşurken bir yandan da kıkır kıkır gülüyorlardı.

Bu sırada hancı da dışarı çıkmıştı. Havada kan kokusu sezerek, patlayacak fırtınayı önlemek istedi. Kara Murat'ın kulağına usulca fısıldadı:

—Bu haydutlarla baş etmek mümkün değil delikanlı.. Dertsiz başını derde sokma...

Kara Murat soğuk bir sesle:

—İkisini ben haklarım. Biri de sana düşüyor, diye mırıldandı.

Hancı, şaşkın bir tavırla ona bakarken Kara Murat, zorbalara seslendi:

—Hâlâ duruyor musunuz rezil herifler?

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

13 HAZİRAN 1979 ÇARŞAMBA * HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ * SAYI 281 FİYATI 250 KURUŞ

ÖZET: **Türk Ordusu Sultan Mehmet'in komutasında Arnavutluk'a doğru ilerlerken Kara Murat, ülkeyi işgal altında tutan Venedik birliklerinin gücü hakkında bilgi toplamak için İşkodra kalesine girer...**

Üç zorba, bu ağır hakaret karşısında gülmelerini kesti. Papo, gururu kırılmış bir adam gibi haykırdı:

—Şu köpeğe bak. Yaman dedik diye kendisini sahiden yaman sandı...

Öteki zorba homurdandı:

—Dur, şunun kulaklarını keselim de dersini alsın..

Papo:

—Doğru söylüyorsun, diyerek bıçağını çekip, Kara Murat'ın üzerine yürüdü. Kanlı gözlerinin bakışı, korkunç bir hal almıştı.

Zorbabaşı, neşe içinde:

—Şimdi hapı yuttun yabancı...Papo'nun bıçağından bugüne dek kimse kurtulamadı! diye haykırdı.

Papo, hışımla ilerleyip, bıçağını kaldırdı ama aynı anda suratına yediği Kara Murat'ın

demir yumruğuyla, yeri öptü.

Hancı, sevinçle:

—Yaşa delikanlı, elin dert görmesin diye haykırdı.

Arkadaşının uğradığı akıbete önce şaşıran ikinci zorba birkaç saniye sonra kendini toparladı ve kılıcını çekerek şimşek gibi saldırdı:

—Seni parçalayacağım !

Kara Murat'ın çelik gibi gerilen gövdesi yay gibi sıçrayıp yana çekilince, zorbanın savurduğu kılıç boşa gitti, adam dengesini kaybetti, tökezledi, düşmemek için, öne doğru bir kaç adım attı.

Bu sırada, hancının önüne gelmişti.

İri yarı hancı, az önce yediği dayağın acısını çıkartmak istercesine yumruğunu adamın ense köküne indirdi.

Zorba,yediği balyoz gibi darbeyle, burun üstü yere yıkıldı kaldı.

Şimdi yalnız zorbabaşı ayakta kalmıştı.

Adam,gördüğü inanılmaz olay karşısında titremiş, gözlerinde tarifsiz bir dehşet belirmişti...

Venedikli asilzadeyi bırakarak doğruldu. Kara Murat'a dikilen bakışları, korkuyla dolmuş, yüzü mosmor olmuştu...

Bu genci bir şeye benzetememekle hata ettiğini anlıyordu.

Aklına gelmiş olsa, düşünebilse, utanmasa arkadaşlarını bırakıp hemen oradan kaçardı.

Serbest kalan Venedikli asilzade fırsatı kaçırmadı. Hızla atılıp, kılıcının kabzasını olanca hıncıyla zorbabaşının kafasına indirdi.

Adam, ayakta sallandı, gözlerinden şimşekler çaktı, beyni uğuldadı ve kütük gibi yere

yuvarlandı, kaldı...

Venedikli yolcu, Kara Murat'ın yanına gidip, kendisini tanıttı:

—Adım Kont Lorenzo..Venedik'in Yasalar Bakanı'yım.. İşkodra'ya gidiyordum.Benim canımı kurtardın. Sana borçluyum. Söyle, ne istersin?

Elini kesesine sokup altınları şıkırdattı.

Kara Murat güldü:

—Ben, para karşılığı yardım etmem...

—Peki, ne istiyorsun? Bir şeyler iste. Sana borçlu kalmak istemem...

Kara Murat, yeniden güldü. Başıyla asilzadenin atını işaret etti:

—Sanırım,bu safkan bir Arap atı...

—Öyle, cins bir hayvandır.. İster misin?

—Verirsen...

—Alabilirsen al, senin olsun. Çok hırçın bir hayvandır.. Benden başka kimseyi, üzerine bindirmez...

Kont Lorenzo, kendisini kurtaran gencin ata binemeyeceğinden o kadar emindi ki, onun koşup bir sıçrayışta hayvanın üzerine çıktığını görünce şaşırdı kaldı.

Pişman olmuştu ama artık çok geçti.

Üzerine bir yabancının bindiğini anlayan at silkindi, tepindi, kıç attı, şaha kalktı ama, bir süre sonra binicisinin inanılmaz gücüne boyun eğmek zorunda kaldı..

Kara Murat, neşeli bir sesle:

—Sağol Kont Lorenzo, diye seslendi.Ben senin hayatını kurtardım. Sen ise bana bu atı vermekle bir ordunun hayatını kurtarıyorsun..

Kont Lorenzo afalladı, sesi titrek ve endişeli çıktı:

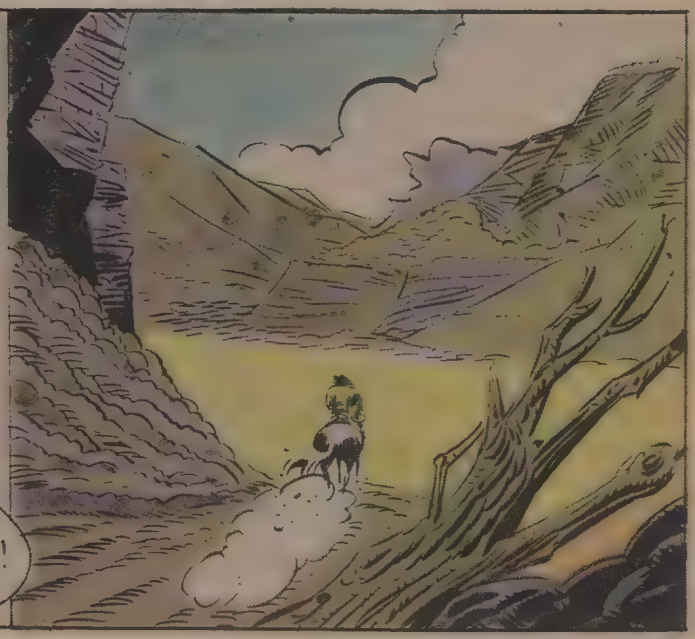

—Ne demek istiyorsun?

—Ben, Türk akıncısı Kara Murat'ım. Bir kaç saat sonra savaş başlayacak.Bu cins at, beni tam zamanında Derivayto vadisine yetiştirecektir. Böylece savaşın kaderi değişecek. Hoşça kal Kont...

Kara Murat, dizginleri boşalttı, atı mahmuzladı ve tozlu yolda uçarcasına uzaklaşıp gözden kayboldu. Kara Murat'ın böyle bir cins at bulması, gerçekten büyük bir talihti...

Atı öyle mahmuzluyordu ki, zavallı hayvanın karnı delik deşik olmuştu. O güne kadar belki hiç kimse bu hayvana bu kadar acımasızca vurmamıştı.

Soylu at, ağzından burnundan köpükler saça saça, uçarcasına gidiyordu, ama savaş alanına zamanında yetişebilecek miydi?

Kara Murat, Fatih Sultan Mehmet'e hazırlanan korkunç tuzağı haber vererek, cinayete susayan yeminli Venedik şövalyelerini durdurmak imkânını bulabilecek miydi? Belli değil...

Şimdi atını, ıssız kırlarda, sarp yamaçlarda, dar vadilerde çılgın gibi sürüyordu.

★ ★ ★

Güzel bir ilkbahar günü, Fatih Sultan Mehmet, güçlü ordusu ile Drina nehrini geçti.

Türk padişahının Arnavutluk'a doğru ilerlemesi, bütün Avrupa'yı baştan aşağıya sarsmıştı.

Sultan Mehmet, zırhlı savaş elbiselerini giymiş, başına bir miğfer takmıştı.

Türk orduları, sel gibi İşkodra'ya doğru akıyorlardı.

Ovalardan, dağlardan geçerek Derivayto'-

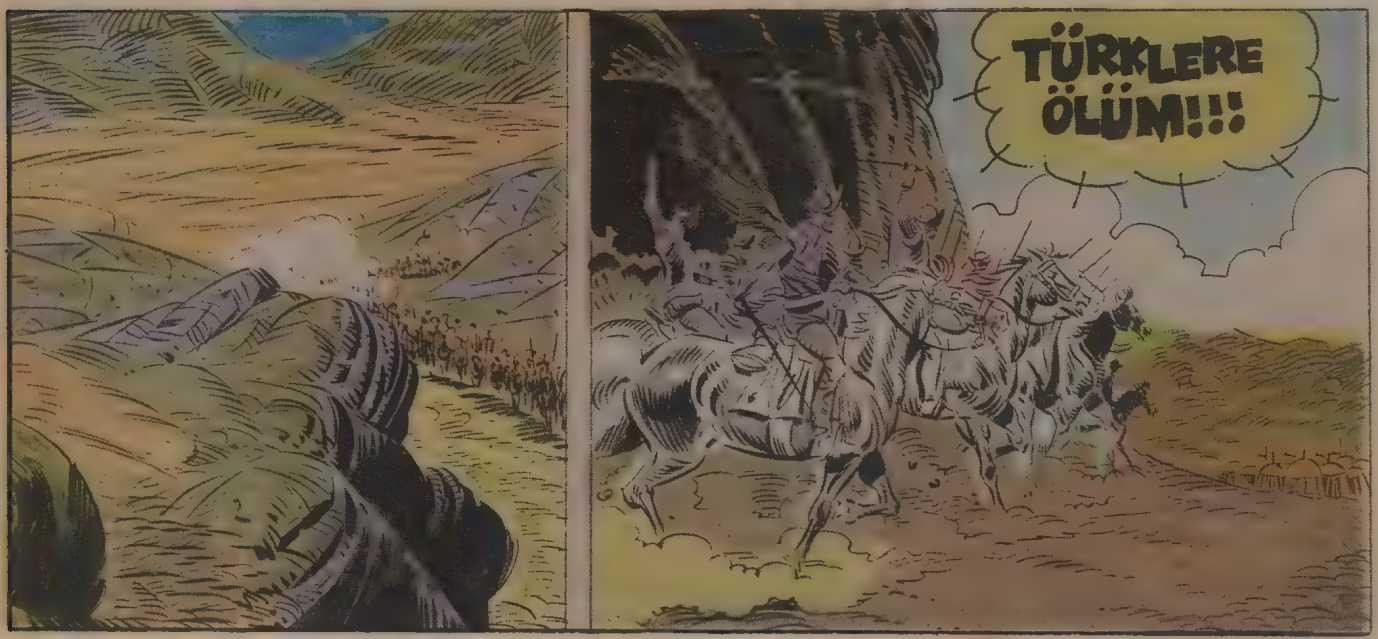

ya geldiler.

Burası, Venediklilerin Türkleri tuzağa düşürmek istedikleri, ölüm vadisiydi.

O gece, Venedikliler, Osmanlı ordusu uyurken bütün güçleriyle saldırdılar.

Karanlıkta çadırlara girildi, kılıçlar kalkıp indi, mızraklar uçtu, tüfekler patladı.

Venedikli silahşörler, coşkun bir sevinç içinde haykırıyorlardı.

—Türklere ölüm! Bir tekini sağ koymayın..

İlk anda savaş kızgınlığıyla farkedemedikleri durumu, daha sonra geç de olsa anladılar. Çadırlar boştu...

Düşmanlarını çok iyi tanıyan Fatih Sultan Mehmet, geceleri karargâhı boş bırakarak askerleri geri çekiyordu.

Bu tedbir sayesinde Venedikliler yanıldı, şaşkına döndü.

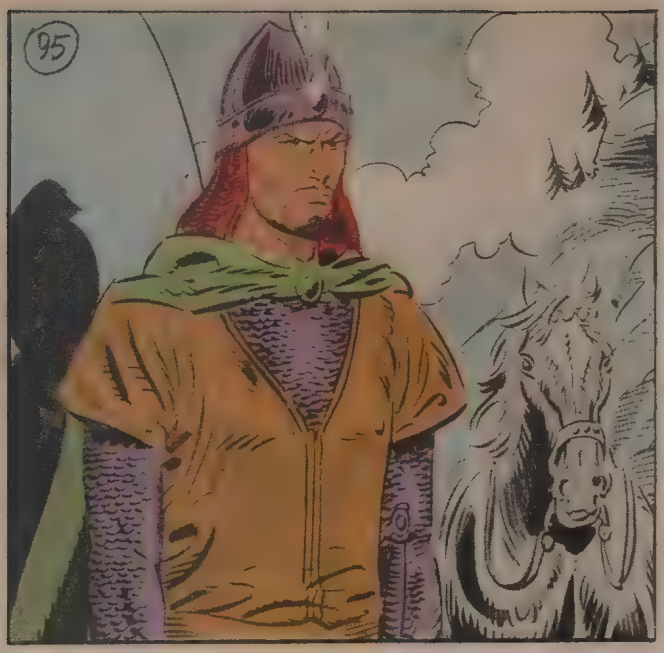

Gün ağardığı vakit, vadide tüyler ürpertici bir savaş başlamıştı.

Bu savaş, ya Türklerin ya da Venediklilerin sonu olacaktı.

Fatih Sultan Mehmet hâkim bir yerde çadır kurmuş, kartal bakışlarıyla, kanlı çarpışmayı seyrediyordu.

Birden tepeden tırnağa zırhlı, yüz kadar şövalyenin yeniçerileri yara yara kendi çadırına doğru ilerlediğini görerek şaşırdı.

Bunlar Fatih Sultan Mehmet'i öldürmeye ant içmiş, yeminli Venedik asilzadeleriydi.

Önlerine gelen her şeyi silip süpürerek çığ gibi ilerliyorlardı.

Yeniçeriler ve sipahiler, kahramanca direnmelerine rağmen bu intihar birliğini durduramıyor, her geçen an tehlike biraz daha yaklaşıyordu.

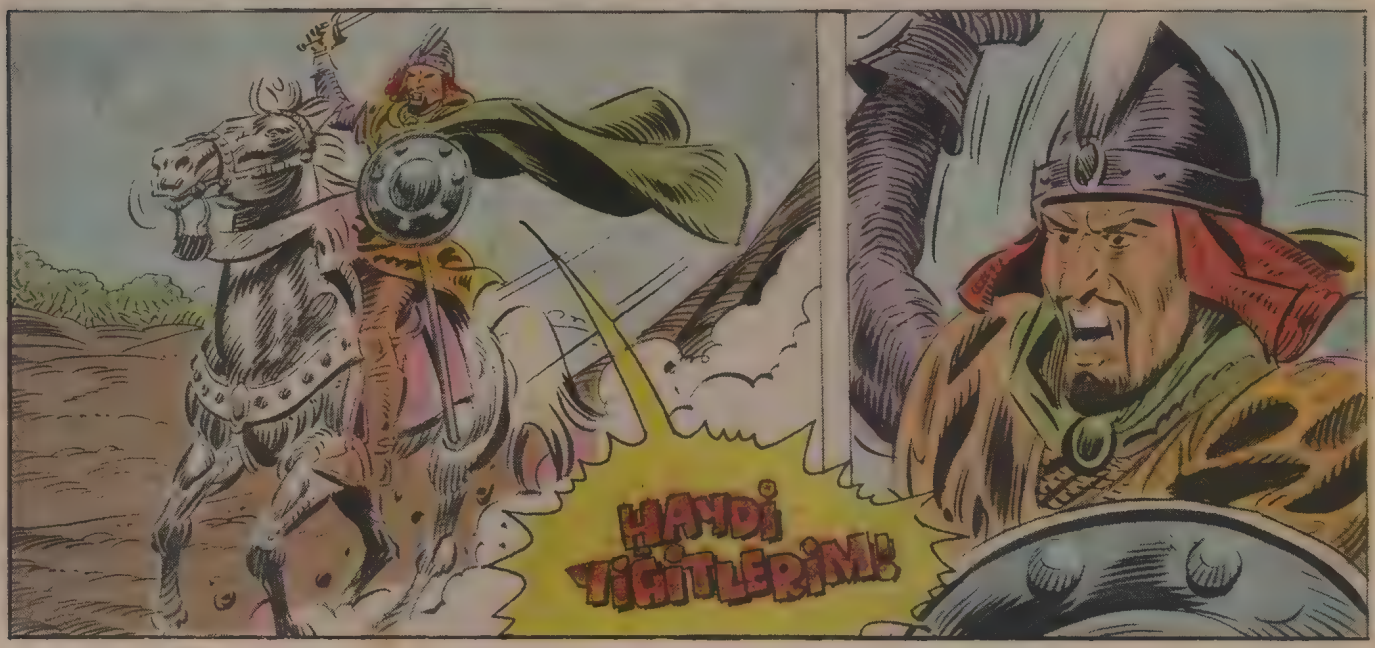

Bütün paşalar, beyler, ağalar şaşırıp kalmıştı...

Bu nasıl işti? Venediklileri durduramaya caklar mıydı?

Şimdi yağdırılan ok ve mızraklar, padişahın çadırına kadar ulaşmaya başlamıştı.

Fatih Sultan Mehmet çevik bir hareketle atına binip kılıcını çekti:

—Haydi yiğitlerim, düşmana aman vermeyin! diye kükreyerek, göğüs göğüse savaşa girdi.

Akıllara durgunluk veren, inanılmaz bir olaydı bu...

Bir padişahın, düşmanla kılıç kılıca dövüştüğü, görülmüş, duyulmuş şey değildi...

O gün tarihin akışı değişebilirdi...

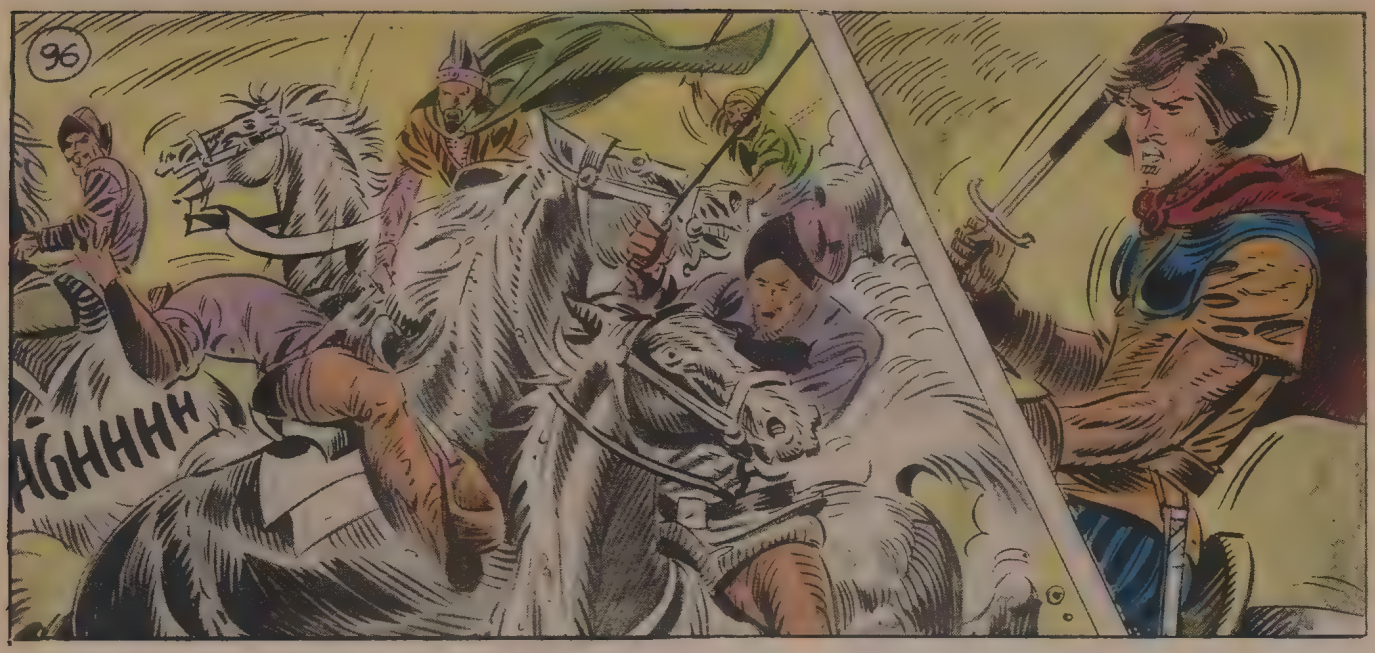

Sultan Mehmet vurulup ölse, Derivayto vadisi, Türklerin Avrupa'da ilerleyebilecekleri son nokta olacaktı.

Ama Sultan Mehmet yaman bir savaşçıydı.

Kahramanca vuruşarak, vakit kazandı.

Önüne gelen Venedikli şövalyeleri, kalın kılıcıyla ikiye biçiyor, naralar atarak askerlerini gayrete getirmeye çalışıyordu.

Her şeye rağmen, durum hâlâ umutsuzdu.

Venedikli şövalyeler büyük yeminlerini yerine getirmek hırsı içinde çılgın gibi saldırıyorlardı.

Şövalye Giovanni, kanlı kılıcıyla çevresine ölüm yağdırıyor ve bir an önce padişahın yanına ulaşarak onu cansız yere sermek için acele ediyordu.

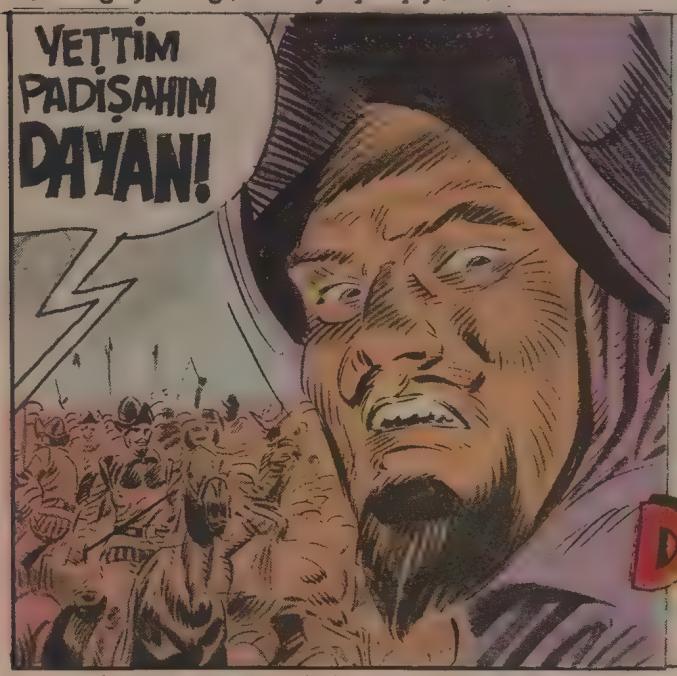

Avına pençelerini geçirmek üzere olan yırtıcı bir kaplan gibiydi. Bakışlarından öfke ve kin taşıyordu.

Fakat, o anda garip bir şey oldu.

Ortalık birdenbire karıştı.

Daha kimse ne olduğunu anlayamadan gök gürültüsü gibi bir kükreme savaş alanını inletti:

—Yettim padişahım, dayan...

Şimşek gibi parlayan kılıcıyla Venedikli-leri yaran bir Türk savaşçısının kendisine kanlı bir yol açarak padişaha yaklaştığı görüldü. Onun açtığı geniş boşluktan yeniçeri ve sipahiler ilerliyor, Venedikllileri dağıtıyordu.

Sultan Mehmet artık son gücünü harcamaktaydı.

Venediklilere ölüm yağdıran Türk cengâveri, az sonra fırtına gibi onun yanına vardı.

Delikanlının saçları aslan yelesi gibi kabarmış, yüzü korkunç bir hal almıştı. Yüzünden boynuna doğru,kanla karışık terler akıyor, keskin bakışlı gözlerinde şimşekler parlıyordu.

Sultan Mehmet'e arkadan saldırmak üzere olan bir Venedikliyi ikiye biçtikten sonra tekrar gürledi:

—Çal kılıcını padişahım... Düşmana aman vermeyelim...

Sultan Mehmet'in gözlerinde bir sevinç ışıltısı dolaştı:

—Kara Murat! Sen ha? Tam zamanında yetiştin yiğidim...

Bu sırada Turhan Beyin komutasındaki akıncılar da savaş yerine ulaşmışlardı.

Venedikliler, hedeflerine varamayınca birden dağılmış, bozulmuş, geri çekilmeye başlamıştı...

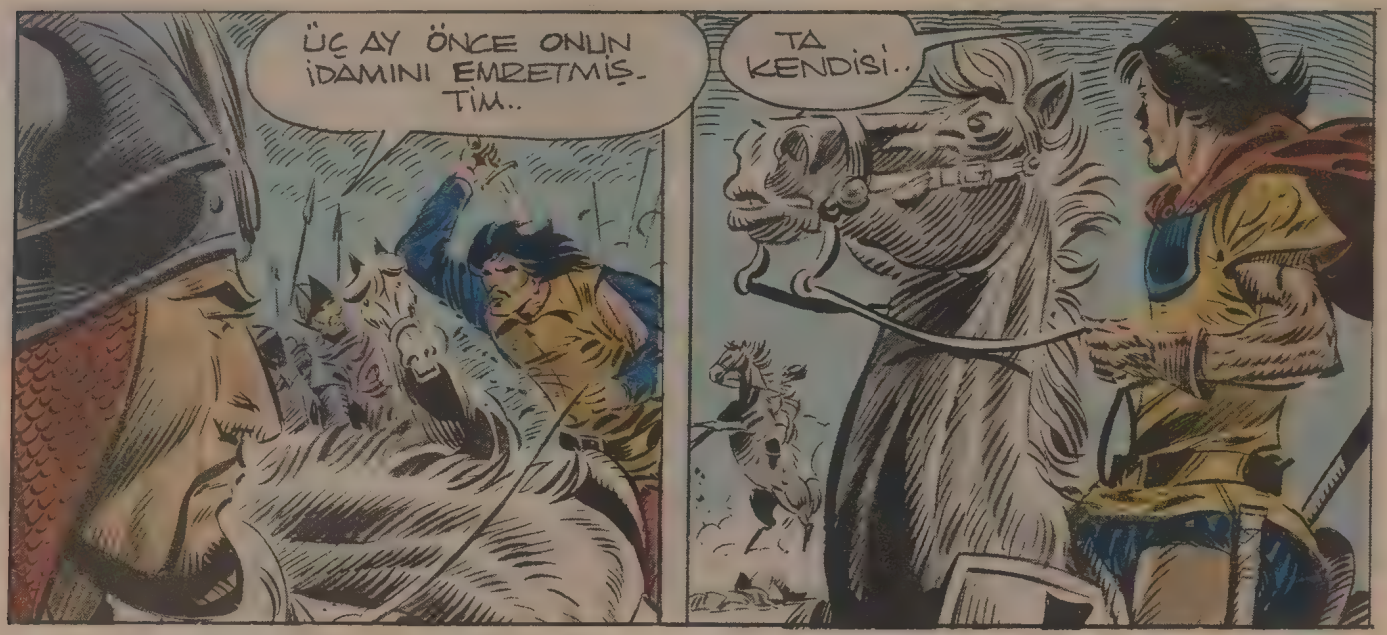

Savaşın akışı, birdenbire değişmişti.

Sultan Mehmet, aslanlar gibi vuruşan Kara Murat'a hayranlıkla baktı, alnındaki terleri silerek:

—Çok yaman dövüşüyor.. Hayatımı kurtardı.. Oysa ben daha üç ay önce onun idamını emretmiştim. Ne büyük hata, diye acı acı söylendi...

Yüreğinde bir azap, bakışlarında ise derin bir pişmanlık vardı.

Kara Murat her şey bitmek üzereyken yetişmiş, savaşın kaderini değiştirmişti.

Şövalye Giovanni, şaha kalkan atın üzerindeki çılgın savaşçıyı görünce bir an gözlerine inanamadı, tüyleri diken diken oldu. Kılıcını havaya kaldırarak canhıraş bir şekilde haykırdı:

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

20 HAZİRAN 1979 ÇARŞAMBA * HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ * SAYI: 282 FİYATI 250 KURUŞ

ÖZET: Türk Ordusu Sultan Mehmet'in komutasında Arnavutluk'a doğru ilerlerken Kara Murat, ülkeyi işgal altında tutan Venedik birliklerinin gücü hakkında bilgi toplamak için İşkodra kalesine girer...

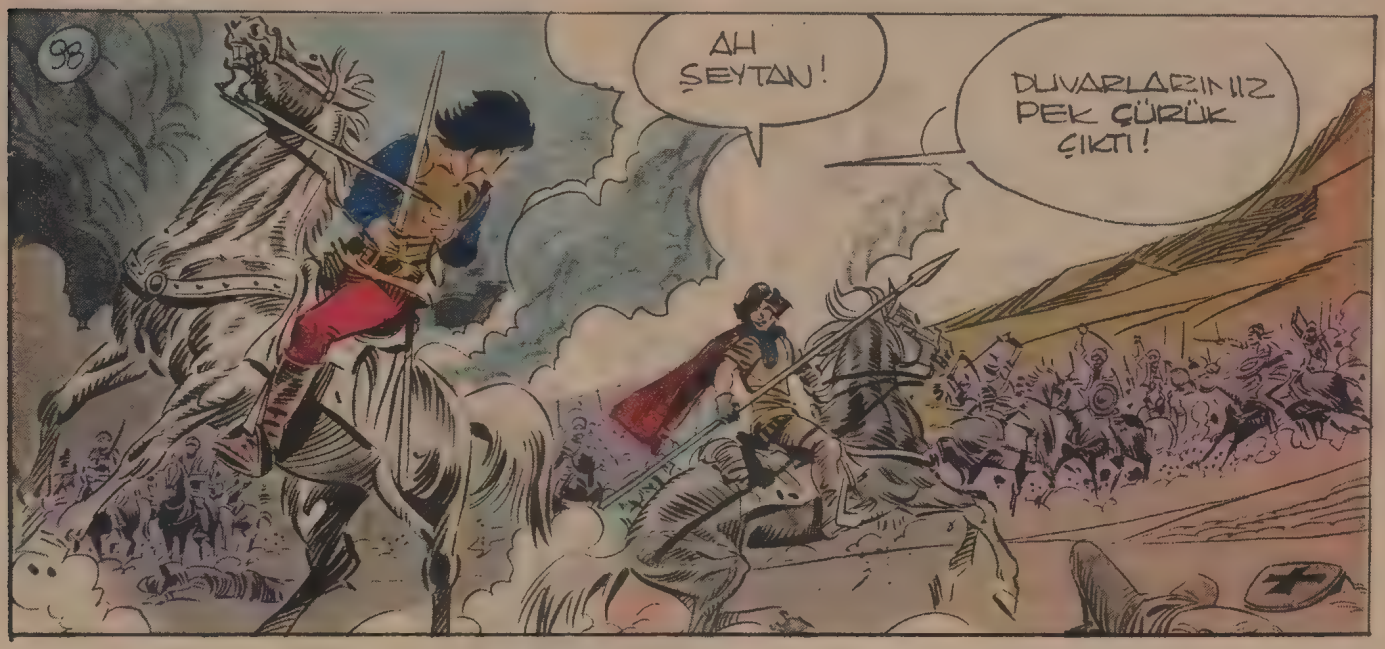

—Kara Murat..Ah şeytan..Sen ha? Demek İşkodra zindanının duvarları seni tutamadı..

Kara Murat şen bir kahkaha attı:

—Evet şövalye..Duvarlarınız pek çürük çıktı..

Şovalye Giovanni'nin gözleri döndü, bakışları karardı, beyninde korkunç bir uğultu vardı:

—Alçak!..Yemin ederim ki, bu son gülüşün olacaktır! Kolla kendini canını almaya geliyorum,diye haykırarak atını Kara Murat'ın üzerine sürdü...

Şimdi iki yaman savaşçı karşı karşıya idi.

Şövalye Giovanni,Kara Murat'ın savunma durumu almasına fırsat vermeden atını sürdü,elindeki kargıyı tüm gücüyle onun zırhsız göğsüne doğru savurdu.

Durumu gören Fatih Sultan Mehmet sapsarı kesildi,gerilen dudaklarının arasından zayıf bir sesle:

—Yazık! diye mırıldandı.

Kara Murat'ın kalkanı yoktu.
Zırhsız göğsü açıktı.
Bu mızrağı neyle karşılayacaktı?
Şövalyenin birkaç metre gerisinde dövüşmekte olan dev adam Grakonya çılgın bir sevinç çığlığı attı:

—Yaşa şövalye, hakladın onu!

Garkonya,İşkodra sarayında yenildiği andan beri Kara Murat'tan nefret ediyordu. Onun bu nefretini ancak yiğit Türk'ün ölümü söndürebilirdi.

O anda garip bir şey oldu.

Kara Murat sert bir hareketle kolunu şimşek gibi kaldırdı,daha havada iken mızrağı kılıcıyla orta yerinden ikiye böldü ...

Şövalye Giovanni gibi bir savaş kurdu bile bu çeviklik ve soğukkanlılık karşısında buz gibi donup kaldı.

Kara Murat,dudaklarında beliren zehir gibi alaylı bir gülümsemeyle:

—Kargın çok çürükmüş şövalye,dedi.Acaba kılıcın sağlam mı?

Şövalye Giovanni'nin yüzü allak bullak olmuştu. Öfkesinden titriyordu. Boğulurcasına haykırdı:

—Canın cehenneme,pis serseri! Senin yaşamana izin vermekle hata ettiğimi şimdi anlıyorum.İşkodra'da seni zindana attıracağıma köpek gibi gebertmem lâzımmış...

Kara Murat keyiflendi:

—Henüz geç kalmış sayılmazsın şövalye. Şansını bir dene istersen...

Giovanni'nin yüzünde bir acı ifadesi belirdi,gözleri deli gözü gibi parladı, çılgınca bir hızla atılarak ağır kılıcını Kara Murat'ın kafasına doğru savurdu:

—Geber!

Kara Murat yay gibi eğildi, kılıç saçlarını sıyırarak başının üzerinden geçerken çelik gibi pençesiyle şövalyenin bileğini yakaladı..Giovanni başına geleceği anlamış, sapsarı kesilmişti.

Tüm gücünü kullanarak kolunu kurtarmak istedi ama başaramadı.

Çelik kıskaç,onun bileğini acımasızca büktü,büktü,sonunda şövalyenin parmakları gevşedi, kılıcı elinden bırakmak zorunda kaldı.

Bir şövalyenin silahını düşürmesi çok acı, onur kırıcı bir olaydı.Umutsuz bir tavırla:

—Alçak, diye inledi.

Kara Murat,kılıçsız kalan şövalyenin boynunu bir vuruşta uçurabilirdi ama bunu yapmadı:

—Attan in,al kılıcını! diye emretti.

Şövalye sapsarı kesilmişti.Yumruklarını sıktı,gözleri karardı.Utancından ölecek gibiydi. Atının üzerinde dimdik durarak boğuk ve ıstıraplı bir sesle:

—Bu kadar küçülmem..Öldür beni,diye haykırdı.

Kara Murat başını salladı:

—Hayır!..Bu utanç sana yeter!. Canını bağışladım şövalye..Kılıç tutmasını öğrendiğin gün gel,yine beklerim...

Şövalye Giovanni'nin yüzü allak bullaktı.

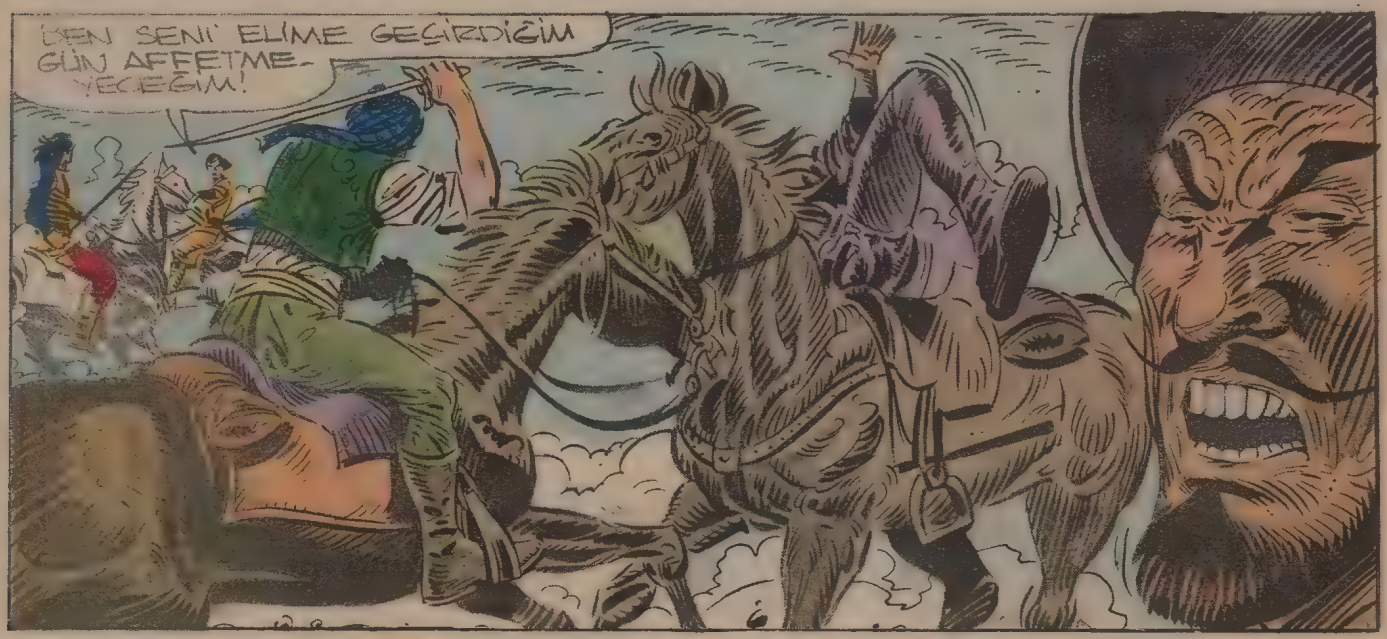

Terler yüzünden ırmak gibi akıyor,gözlerinde vahşi bir kinin parıltıları dolaşıyordu:

—Beni öldürmemekle büyük bir hata işledin Kara Murat..Şimdi gidiyorum.Ama yemin ederim ki,ölümün benim elimden olacaktır..Ben seni elime geçirdiğim gün affetmeyeceğim..

Şövalye atını mahmuzladı ve savaşan kalabalığın arasında kayboldu gitti.

Yeminli asilzadeler padişahı öldürme planlarını gerçekleştiremeyince can derdine düşüp dağılmışlardı.Başsız kalan Venedikli askerler ne yapacaklarını şaşırmış bir halde savaş alanında oraya buraya koşuyor,müthiş bir panik içinde görünüyordu.

Türklerin son saldırısı amansız oldu ve neye uğradığını anlayamayan Venedik ordusu müthiş bir yenilgiye uğradı.

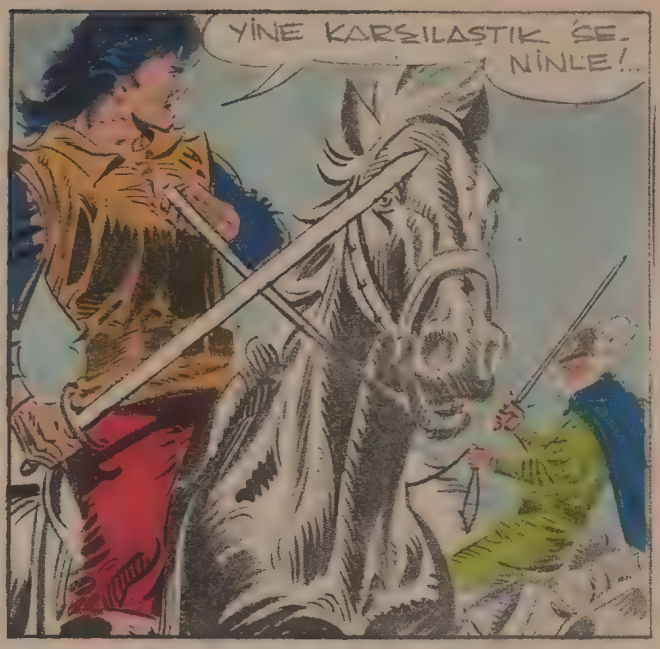

Şimdi dağınık gruplar halinde umutsuzca kaçışan Venedikli askerler,Türk akıncılarının havada vınlattıkları palaların altında düşüp düşüp ölüyorlardı.

Kara Murat savaş alanında Vali Antonyo De Leçe'yi arıyordu.İşkodra kalesi önünde kendisine vurduğu kırbaçı ona misliyle iade edeceğine yemin etmişti..Bu yeminini yerine getirmek istiyordu.

Birden onu gördü.

Gözleri avını yakalayan bir panterinki gibi parladı.

Vali şaşkın şaşkın kaçacak yer arıyordu...

Kara Murat atını ona doğru sürdü ve haykırdı...

—Asaletmeap!.Bu ne mutlu rastlantı! Yine karşılaştık seninle...

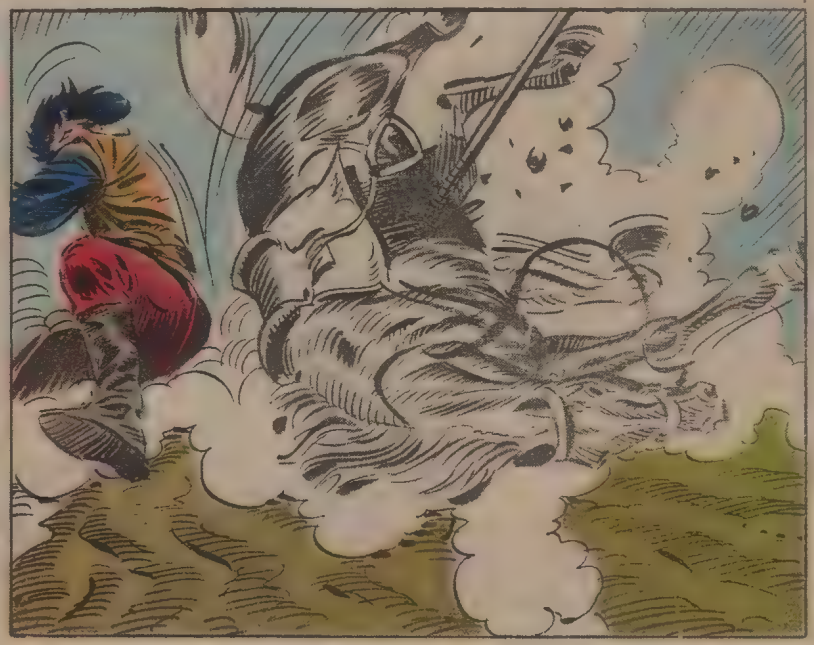

Vali Antonyo De Leçe,bir yeri kor haline gelmiş demirle dağlanmış gibi acı acı haykırdı:

—Ah iblis! Bütün planımı sen altüst ettin. Seni İşkodra sarayında derhal,cellata vermem gerekirdi,ama şövalye serserisi engel oldu... Şimdi elimden kurtulamayacaksın..

Yüzü,büyük bir nefret ve kinle gerilmiş olan Vali atını hızla Kara Murat'ın önüne sürdü...

İki cenkçinin ışıl ışıl parlayan kılıçları havada çarpıştı...

Dövüş,çok çetin,fakat kısa sürdü.Bir ara Kara Murat'ın atı acı acı kişneyerek yere yuvarlandı. Fedakâr hayvanın böğrüne bir mızrak saplanmıştı...

At düşerken,Kara Murat,çevik bir hareketle kendisini boşluğa atıp hayvanın altında ezilmekten güçlükle kurtuldu.

Savurduğu mızrakla Kara Murat'ın atını deviren dev adam Garkonyo vahşi bir kahkaha atarak:

—Siz gidin asaletmeap,dedi.Ben bu serserinin işini bitiririm.

Sonra,atından indi,hızlı ve emin adımlarla,Kara Murat'ın üzerine yürüdü :

—Şimdi,senin başını gövdenden ayıracağım...

Vali Antonyo De Leçe, kanlı sahneyi görmemek için döndü ve korku içinde kaçışan askerlerin arkasına katıldı.

Bir süre sonra,merakını yenemeyerek başını çevirip baktığı vakit,gözlerine inanamadı, boğazından acı bir dehşet çığlığı fırladı:

—Tanrım !.. Bu da ne?

Gördüğü manzara,gerçekten müthişti.

Ağzından burnundan kanlar boşanan Garkonyo ölümle pençeleşiyordu.Kara Murat'ın kılıcı, dev adamın göğsünü delip geçmişti.

Garkonyo,uzun süre toprak üstünde debelendi,taşları tırmaladı, otları söktü, sonra kaskatı kesiliverdi.Ölmüştü...

Kont Antonyo De Leçe, şaşkın bir halde birkaç saniye sustuktan sonra:

—Lânet olsun..Bu adam şeytanın ta kendisi, diye haykırdı ve çarpışan kalabalığın arasına girerek gözden kayboldu.

Savaş kazanılmış, Venedik ordusu çok sayıda ölü ve yaralı bırakarak kaçmak zorunda kalmıştı..

Fatih Sultan Mehmet,o gece verdiği büyük ziyafet sırasında gözleriyle Kara Murat'ı aradı.

Genç adam akıncı arkadaşlarının arasında eğleniyor,dünyaya metelik vermez haliyle bol bol kahkaha atıyordu.

Padişah, delikanlıyı Karaca Paşa'ya göstererek içini çekti:

—Bir vakitler,Kara Murat'ın boynunu vurdurtmak istediğimi düşündükçe utanıyorum Karaca..İyi ettin,beni böyle günah işlemekten kurtardın..Şimdi ona,benim bir can borcum var!...

★ ★ ★

Alaca karanlık içinde sivri,siyah bir kayanın belli belirsiz hayali gibi yükselen İşkodra kalesinde Sen Mark ve Sen Etyen bayrakları dalgalanıyordu.

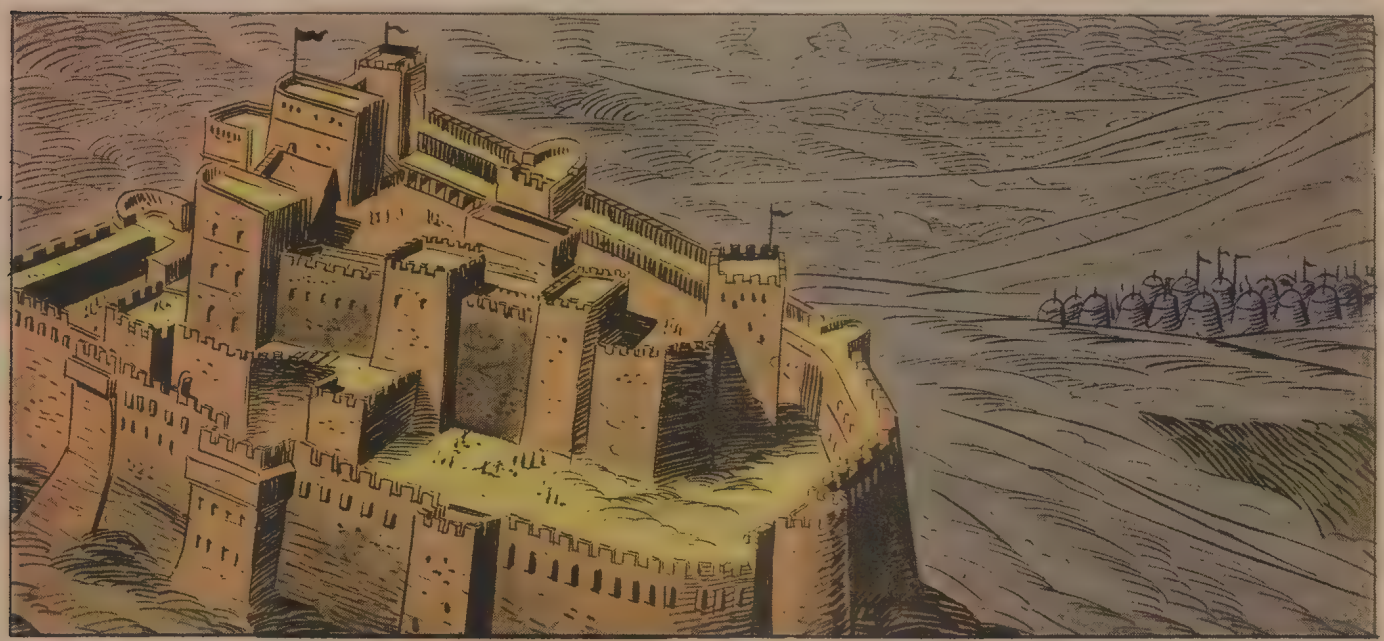

Akşamın hafif rüzgârı,trampet ve boru seslerini derin bir uğultu halinde çevreye yayıyor,acı çığlıklarıyla ölümü hatırlatan kara karga sürüleri puslu havanın hüznünü daha da artırıyordu.

İşkodra,Arnavutluk üzerinde kurulacak Türk egemenliği için mutlaka zaptedilmesi gereken bir kentti...

Venediklilerin savunduğu kalenin burçlarında bayraklar rüzgârın önünde can çekişen bir kartal ıstırabıyle kıvranıyordu...

Türk ordusunun çadırları,kaleye giden yolun solundaki geniş alana kurulmuştu. Evrenosoğlu Ahmet,Turhanoğlu Ömer,Rumeli Beylerbeyi Mustafa Paşalar, savaşı yönetecek komutanların önde gelenlerindendi.

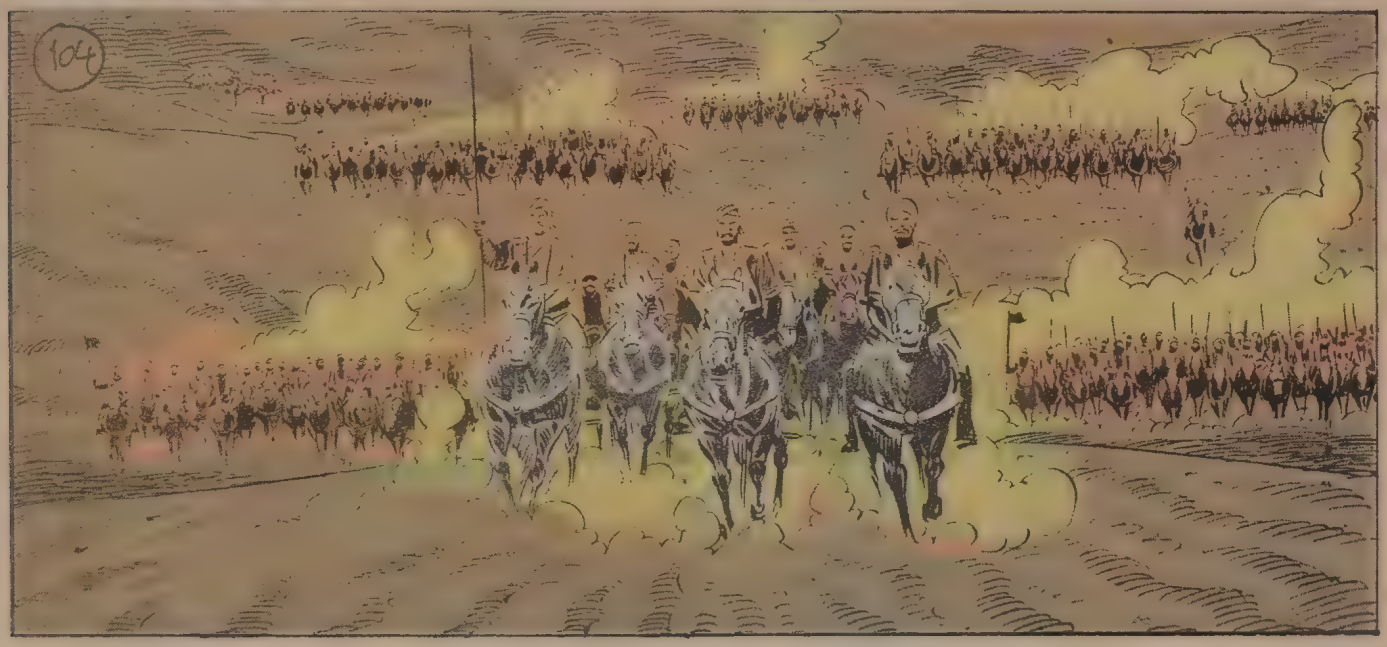

Çoğu atlı olan Türkler beş kola ayrılmışlardı.Sancaklarının sayıları ve renkleriyle birbirlerinden ayırt ediliyorlardı.

Birinci kolun dördü beyaz, biri yeşil,biri pembe altı sancağı,ikinci,üçüncü ve dördüncü kolların ikişer mor,ikişer yeşil,ikişer sarı,beşinci kolun dördü pembe, biri sırma işlemeli pembe,ikisi yeşil yedi sancağı vardı.

Yeniçerilerin önünde ise dört beyaz sancak bulunuyordu.

Türkler,İşkodra civarındaki tüm bölgeleri ele geçirmişler,İşkodra gölü ve Boyana kenti arasındaki gidiş gelişi kesmek için derhal iki kadırga yapmışlardı.

Bu durumda İşkodra'ya hiç bir yerden yardım gelemezdi.

Toplar ve erzak on bin deve ile Paşadağı'nın arkasına taşınmış,oradaki Geri ırmağının

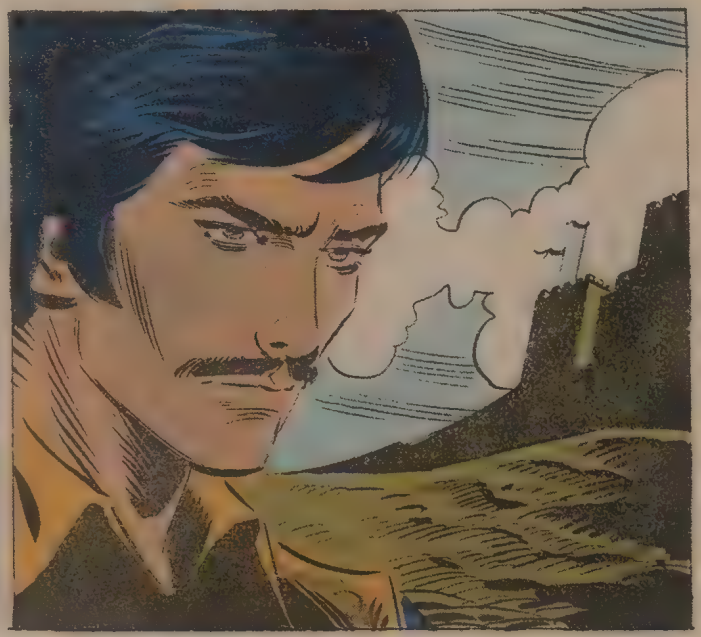

önüne yerleştirilmişti.

İstanbul'dan İşkodra'ya kadar nehirler, bataklıklar,dağlar aştırılarak getirilen, çok büyük ve taşınması güç topların korkunç görünüşleri vardı.

Kara Murat,savaşın bu çeşidini sevmiyordu.

Onun topla,tüfekle, hendekleri çalı çırpı atıp doldurmakla,yer altında lağım kazmakla ve uzaktan dövüşmekle neşesi yerine gelmezdi.

Dövüşün zevkini göğüs göğüse vuruşmakla çıkarırdı.

Günler, hazırlıkların tamamlanması, binlerce devenin sıra sıra gidip gelişi, askerlerin hendekleri doldurması, topların dağlara çıkarılmasıyla geçti.

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

27 HAZİRAN 1979 ÇARŞAMBA * HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ * SAYI: 283 FİYATI 250 KURUŞ

ÖZET: Türk Ordusu Sultan Mehmet'in komutasında Arnavutluk'a doğru ilerlerken Kara Murat, ülkeyi işgal altında tutan Venedik birliklerinin gücü hakkında bilgi toplamak için İşkodra kalesine girer...

Artık her şey tamamdı...

Ertesi günü ateş açılacak ve savaş başlayacaktı..

O gün İşkodra kalesinin önünde göğüslerini gere gere dolaşan Türk atlıları birden dehşet içinde kaldılar...

Gördükleri manzara çok korkunç tüyler ürperticiydi...

—Tanrım! Bu da ne?

—Mızrağın ucundaki kesik bir kadın kafası değil mi?

—Evet...Venedikliler bir kadını öldürüp başını mızrağa geçirerek burca asmışlar...

—Bu ne demek oluyor?

—Neden yaptılar bunu?

—Bize bir şey anlatmak istiyorlar herhalde...

Gruptan çok geride olan Kara Murat da

durumu görmüş atını sürüp onların yanına yaklaşmıştı...

Kesik kadın başına baktı,baktı...Dikkatle bir daha baktı...

Bu solgun güzel ve mahzun yüzü tanıyordu..

Birden öyle müthiş,öyle keskin,öyle korkunç bir nara attı ki,Türk atlıları hayretle başlarını çevirip ona baktılar...

Kara Murat:

—Alçaklar! diye tekrar bağırdı..Sesi çevrede çın çın öttü...

Burçtaki kadın başı,güzel Kontes Alma'nın vücudundan koparılmış kesik,kanlı kafası idi...

Kara Murat'ın tüyleri diken diken olmuştu...

...Sınırsız bir öfke seli damarlarında yakıcı bir alev gibi dolaşıyordu. Kalbi kin ve nefret dolu olarak burçlara baktı.

Nöbet tutan Venedikli askerler de Türk atlılarına bakıyordu...

Kara Murat haykırdı:

—Neden öldürdünüz bu zavallı kadını?

Venedikli askerler cevap verdi:

—Kara Murat..Kontes Alma'nın kurtardığı Türk..Yemin ederim ki, kalenizi başınıza yıkarak onun öcünü alacağım...

Kara Murat, bunları söyledikten sonra atını çevirerek döndü gitti..

Kalbinde derin bir sızı vardı. Ateş saçan gözleri, sıkılmış yumrukları, genç adamın öfkesinin korkunçluğunu gösteriyordu..

—O bir haindi...

—Ne yaptı?

—Türk casusu Kara Murat'ı zindandan kaçırdı, ordumuzun mahvolmasına sebep oldu. Valimiz onu idam cezasına mahkûm etti:

—O halde valiniz olacak o rezil adama söyleyin ben de onu ölüme mahkûm ediyorum.

—Sen kimsin?

Kontes Alma'nın güzel yüzü gözlerinin önünde canlanıyor, uzun, dalga dalga saçları bir çağlayan gibi çıplak omuzlarına dökülüyordu..

Zindanda onunla sevişti̇ği anları düşündü..Genç kadın ona her şeyini vermişti..Hatta canını bile...

Istırabını yatıştırmaya çalışarak dudaklarının arasından boğuk bir sesle:

—Öcünü alacağım..diye söylendi.

Gözünden bir damla yaş aktı:

—Zavallı Kara Murat..Arkanda kandan çizilmiş bir iz bırakarak yoluna devam ediyorsun..Seni seven, sana yardım edenlerin sonu kötü oluyor..Talihsiz Kontes Alma gibi...Bunun sonu nereye varacak? Öcünü alacağım diyorsun..Alıyorsun da...Ama öç almak neyi değiştirir...

Atından indi, dalgın ve mahzun bir halde yürümeye başladı...

—Ne yapmalı? Kaleye nasıl girmeli? Bunun bir yolunu bulmam gerek...

Kara Murat o geceyi pek fena geçirdi. Üzüntü ve öfke yavaş yavaş nefrete döndü..Şimdi müthiş bir kin ve çılgınlığın, tüm vücudunu kapladığını, öbür duygularını bastırarak düşüncelerine hâkim olduğunu anlıyordu..

Vakit sabaha yaklaşmıştı..

Kara Murat yüreğini saran derin sıkıntıyı dağıtmak için çadırından çıktı, çevrede biraz dolaşmak istedi.

Ufuk henüz ağarmamıştı..

Birden garip gürültüler duydu..

Karanlıkta beliren esrarengiz bir atlının yolunu kesen nöbetçiler "Dur" diye haykırdılar..

Atlı, çevresini saran insan yığınının üzerinden atladı, tüm hızıyla karanlıkların arasına daldı..

Belki de kaçıp kurtulacaktı...

Aynı anda birkaç çakmaklı tüfek birden patladı. Gecenin koyu karanlığını uzun ve sarı alevler yırttı..

Vurulan at acı acı kişnedi..

Nöbetçiler koşuşup atıyla birlikte yere yuvarlanan şövalyenin çevresini sardılar...

Adam yavaş yavaş doğruldu. Hareketlerinden yara almadığı anlaşılıyordu. Nöbetçilerin komutanı yaklaşıp sert bir sesle sordu:

—Kimsin?

Venedikli süvari,kuşkulu bakışlarla çevresini süzüyordu. Yüzünü buruşturarak cevap vermek istemediğini belli etti..

Türk komutan daha sert bir sesle yeniden sordu...

—Burada ne arıyordun?

Venedikli,heyecanını bastırmaya çalışarak söylendi:

—Bir şey aradığım yok..Kaleden çıkıp gidiyordum...

—Nereye?

—Venedik'e...

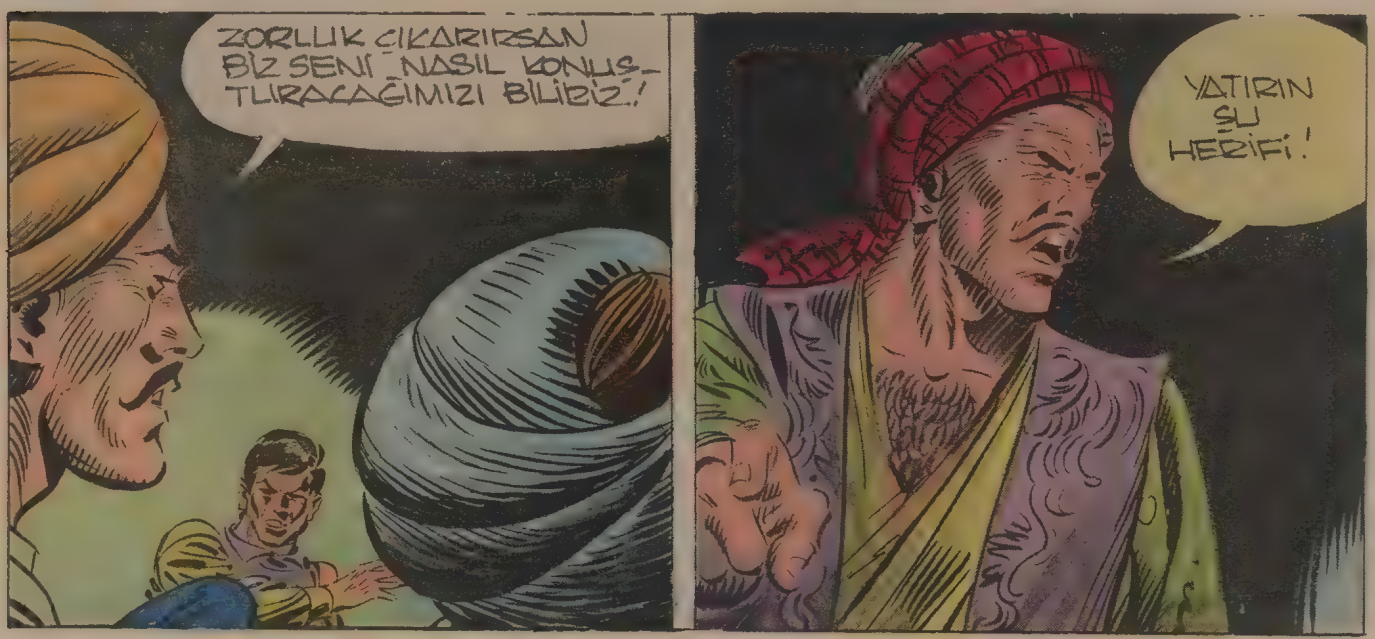

—Niçin?

—Orası benim bileceğim iş...

—Zorluk çıkarırsan biz seni nasıl konuşturacağımızı biliriz...

Venedikli şövalye diklendi...

—Benim söylemek istediğimden fazlasını söyletemezsiniz...

Komutan acı acı gülümsedi...

—Bunu birazdan görürüz...

Sonra çevresindeki yeniçerilere dönüp emretti..

—Yatırın şu herifi...

Yeniçeriler atılıp Venedikli şövalyeyi kollarından tutarak sırtüstü yere yatırdılar. Bu sırada sert bir ses,gecenin karanlığında top gibi gürledi:

—Ne oluyor orada?

Yeniçerililer dönüp bakınca meşalelerin titrek ışığında Kara Murat'ı tanıdılar. Komutan canı sıkılmış bir halde:

—Bir esir yakaladık da...dedi.

Kara Murat sordu:

—Venedikli mi?

—Evet...

—Nerede yakaladınız?

—Burada...

—Yalnız mıydı?

—Evet...

—Bir şey söyledi mi?

—Hayır..Çok inatçı...Ama biz onu konuşturmasını biliriz...

Kara Murat meşalenin ışığında yakalanan esirin yüzünü dikkatle inceledi,sonra sakin fakat emredici bir sesle:

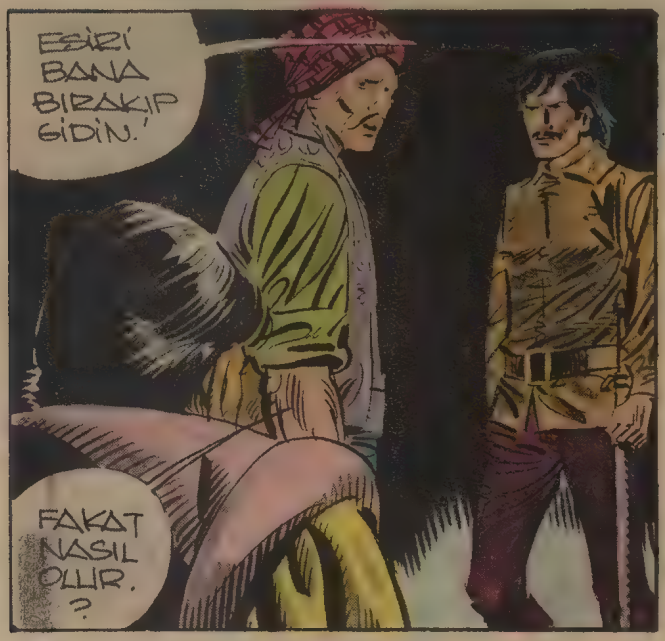

—Esiri bana bırakıp gidin,dedi..

—Fakat nasıl olur?

—Ne diyorsam onu yapın...

Kara Murat'ın padişaha olan yakınlığını bilen nöbetçiler onu selamlayarak gitmek zorunda kaldılar...

Kara Murat yerde yatan esirin ayağa kalkmasına yardım edip:

—Serbestsin Kont Lorenzo! Gidebilirsin,dedi.

Esir afalladı,şaşkın ve titrek bir sesle:

—Kont mu? dedi. Ben kont muyum?

Kara Murat meşaleyi kendi yüzüne tuttu:

—Beni tanıdın mı?

Karanlığı delen kızıl ışıkların aydınlattığı yüze bakan Venedikli esir haykırdı:

—Kara Murat! Sen ha?

—Evet,benim..İkinci defadır hayatını kurtarıyorum. Haydi şimdi git..Serbestsin...

—Burada ne aradığımı sormayacak mısın?

—Hayır..Belki hakkımızda bilgi toplamak istiyordun..Bu önemli bir konu değil.. Nasıl olsa birkaç gün sonra kalenizi başınıza yıkacağız...

—Kendinize çok güveniyorsunuz..

—Evet...

—Beni neden serbest bıraktığını sorabilir miyim?

Kara Murat kesin ve kararlı bir sesle söylendi:

—Vali Antonya De Leçe'ye bir haber götürmeni istiyorum...

—Nedir o?

—Yarın savaş başlıyor..Eğer kalenin zaptı gecikirse gece tek başıma gelip onun canını alacağım. Hazır olsun...

—Üzgünüm ama bu isteğini yerine getiremeyeceğim...

Kara Murat hayretle kaşlarını kaldırdı:

—Neden?

—Çünkü İşkodra'ya dönmeye niyetim

yok..Oradan kaçıyorum...

—Kaçmak mı? Daha açık konuşamaz mısın? Neden kaçıyorsun?

Bir sessizlik dakikası oldu.Kont Lorenzo kararsızlık içinde durarak dilini dudaklarının üzerinde dolaştırdı. Alnı ter içindeydi..Kara Murat,keskin bakışlarını onun gözlerine dikip yeniden sordu:

—Evet, neden kaçıyorsun?

Kont Lorenzo'nun vücudunun her yanı titriyordu. Rengi sapsarıydı. Düşünceli bir tavırla delikanlıya bakıyordu. Sonunda hazin hazin içini çekerek:

—İşkodra'da çok korkunç şeyler oluyor Kara Murat, dedi.

Kont Lorenzo'nun sesi boğuklaşmış yumrukları sıkılmıştı...

İçini çekerek devam etti:

—Venedik Cumhurbaşkanına iğrenç bir tuzak hazırlanıyor..Vali Antonyo De Leçe ile Senatör Bartelmi gizlice anlaşmış..İşkodra'da Türklere karşı bir zafer kazanılırsa Venedik'e yürüyüp hükümeti devirecekler...

Kont Lorenzo taşıdığı müthiş sırrın heye-

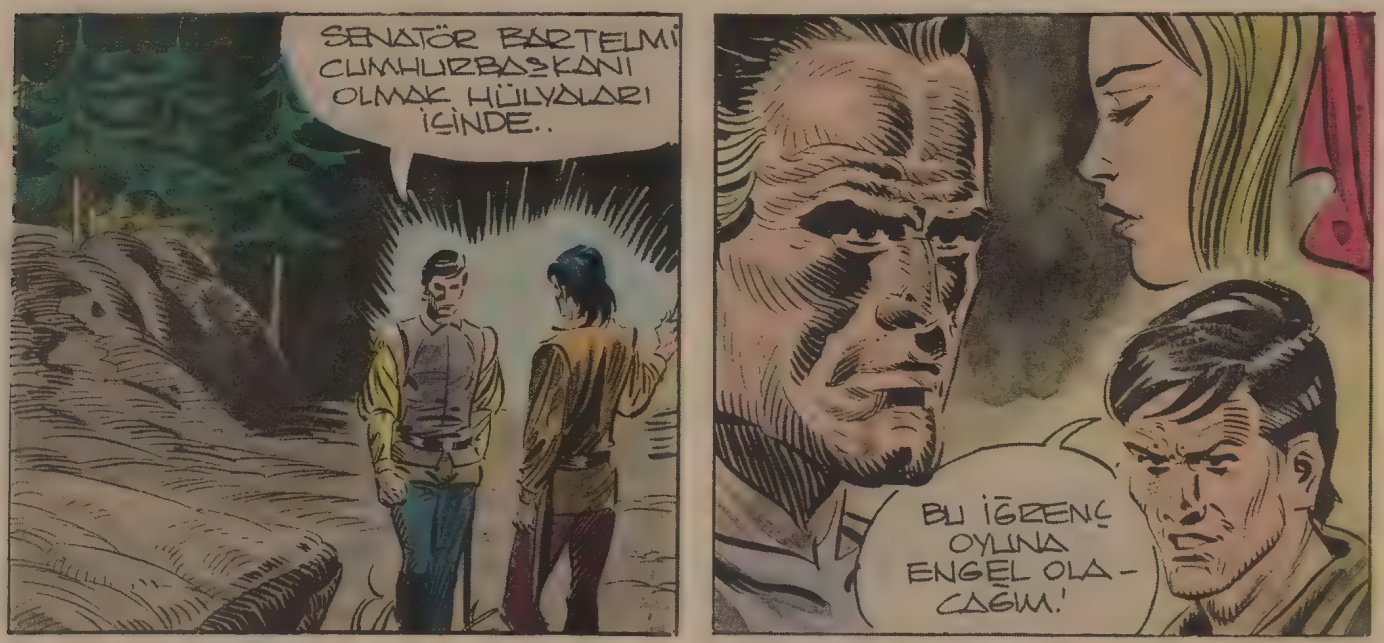

canıyla titriyordu. Kara Murat ise sakindi.Çünkü bu konu onu ilgilendirmiyordu. Fakat birden karanlık düşünceleri arasında bir şimşek parladı yüzü gerildi,bakışları kıvılcımlandı.

Bu durumdan faydalanabilir miydi?

Kont Lorenzo kederli bir tavırla konuşmasını sürdürdü:

—Senatör Bartelmi Cumhurbaşkanı olmak hülyaları içinde..Koltuk ihtirası adamın içini alev gibi yakıyor. Bu uğurda kızı Leonore'yi Vali Antonyo De Leçe'ye vermekte tereddüt etmedi. Venedik devleti için korkunç bir durum bu..Bir iç savaş çıkabilir...

Bir an sustu, sonra yumruklarını sıkarak vahşi bir tavırla homurdandı:

—Fakat bu iğrenç oyuna engel olacağım.

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

4 TEMMUZ 1979 ÇARŞAMBA ✱ HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ ✱ SAYI: 284 FİYATI 250 KURUŞ

ÖZET: **Türk Ordusu Sultan Mehmet'in komutasında Arnavutluk'a doğru ilerlerken Kara Murat, ülkeyi işgal altında tutan Venedik birliklerinin gücü hakkında bilgi toplamak için İşkodra kalesine girer...**

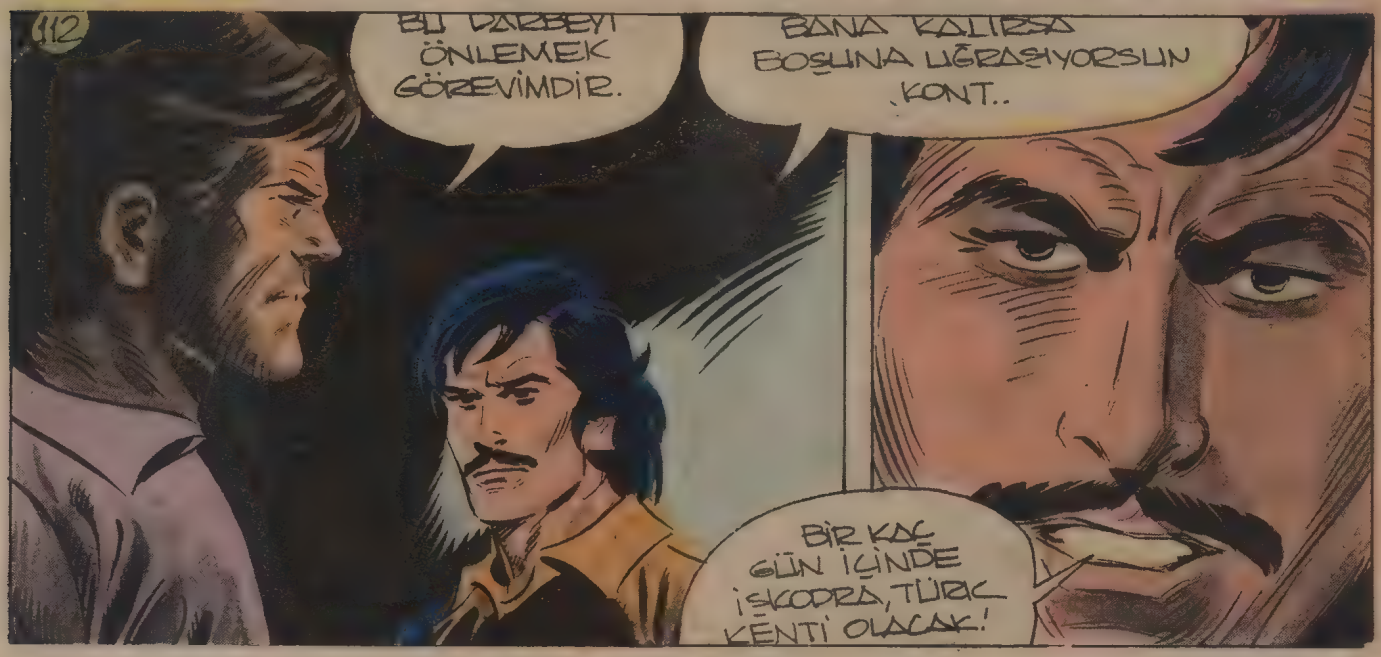

Kara Murat sordu:

—Nasıl?

Kont Lorenzo gururla göğsünü şişirdi:

—Nasıl mı dostum? Çok basit...Şimdi doğruca Venedik'e gidip durumu Cumhurbaşkanı Candiano ile senatoya bildireceğim.. Bu darbeyi önlemek görevimdir...

Kara Murat hafifçe gülümsedi:

—Bana kalırsa boşuna uğraşıyorsun Kont...

—Anlayamadım...Neden?

—Çünkü birkaç gün içinde Antonyo De Leçe'nin başı ezilecek ve İşkodra bir Türk kenti olacak...

—Ah, buna bir inanabilsem...Tüm kalbimle İşkodra'nın sizin elinize geçmesini diliyorum.Gerçi işgal altında tuttuğumuz bir Arnavut kentinin elimizden çıkması, bizim

için önemli bir kayıptır.Ama çılgın valinin sonu, Venedik devletinin kurtuluşu olacaktır. Bir hayat kurtarmak için gerekirse bir kol kesilebilir.

Kara Murat'ın gözlerinde ansızın soğuk ve kesin bir kararın ışığı belirdi:

—Bu sözlerinde samimiysen bana yardım et,dedi.

Kont Lorenzo şaşırdı, kekeledi:

—Nasıl?

—Benim İşkodra kalesine girmemi sağla...

Sararan Kont'un soluk dudaklarının arasından bir hayret ve dehşet çığlığı fırladı:

—Fakat...Çılgınlık bu..Seni ellerine geçirirlerse, kemiklerini köpeklere yediririler...

—Biliyorum..Ama sen dediğimi yap, gerisine karışma...

—Ne yapmak istediğini anlayamıyorum.

Kara Murat boğuk, ıstıraplı fakat hükmeden bir sesle gürledi:

—Bir cinayetin cezasını vereceğim...

Kont Lorenzo'nun şaşkınlığı her an artıyordu..Heyecanlı bir ilgiyle sordu:

—Hangi cinayetin? Kontes Alma'nın öldürülmesinden mi söz ediyorsun?

—Evet...

—Demek onu bu kadar çok mu seviyordun?

—Buna sevmek denemez...Belki sadece bir şükran borcu...

Kont Lorenzo yavaş yavaş kendini to-

parladı.

Garip bir parıltı ile yanan bakışları Kara Murat'ın gözlerine dikildi..

Bu cesur genç kendisini iki kez ölümden kurtarmıştı.Yumuşak bir sesle:

—Sana yardım edeceğim Kara Murat! dedi..Şimdi bazı olayları daha iyi anlıyorum... Kontes Alma'nın,o soylu kadının aziz hatırası için sana yardım edeceğim.Önce şunu bil... O seni seviyordu...

—Seviyor muydu?

—Evet...Bu sevgisi ölümüne neden oldu. Prenses Leonore'nin çevirdiği entrikalar, saraydaki bütün asilzadeleri etkiledi..Vali Antonyo De Leçe ölüm kararını verdi, Şövalye Giovanni kılıcını kontesin göğsüne sapladı...

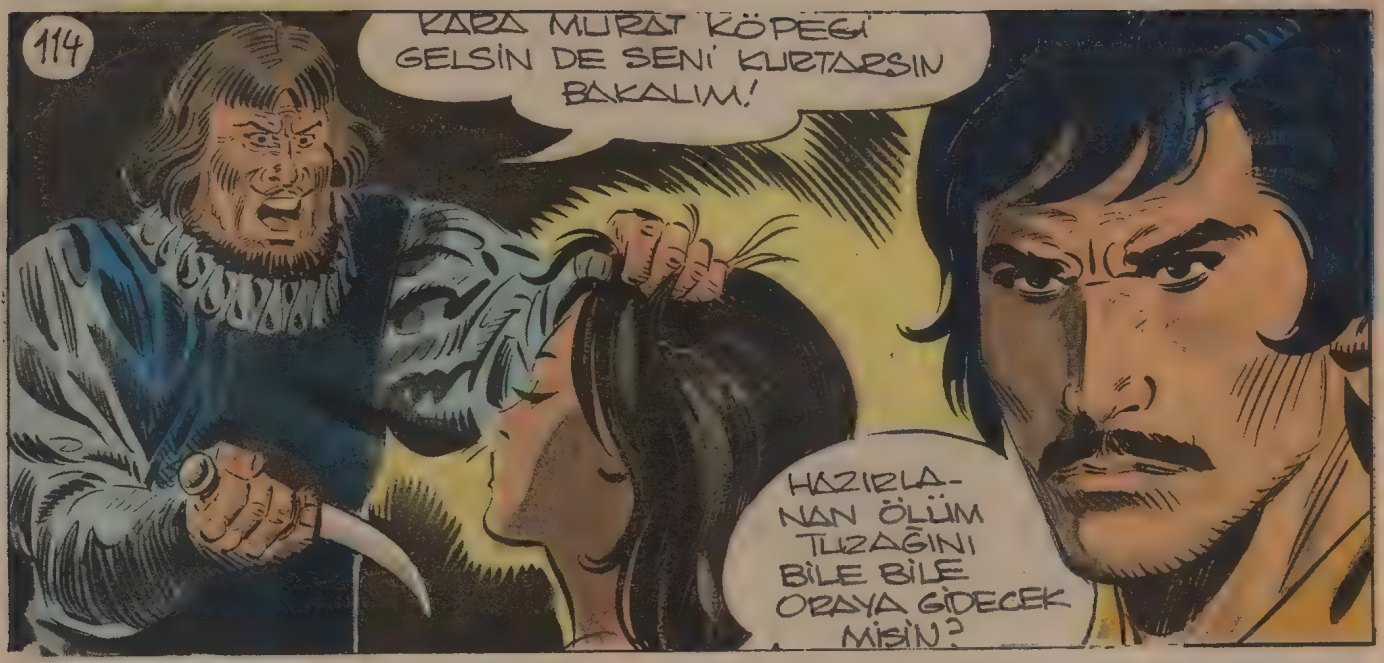

—Zavallı...

—Evet..Fakat zavallı kadın ölmedi. Soluk dudaklarının arasından lanetler yağdırıyordu. Vali öfkeyle atıldı, bıçağını çekip yerde yatan kadının başını gövdesinden ayırırken, "Kara Murat köpeği gelsin de seni kurtarsın bakalım" diye haykırdı..İşte talihsiz kontesin sonu böyle oldu...

Kara Murat ıstırapla sarsıldı. Tırnaklarını öfkeyle avuçlarına batırarak anlaşılmaz bir şeyler mırıldandı.Karmakarışık düşünceler beyninde durmadan dönüyor, yüreğine derin bir acı veriyordu.

Kont Lorenzo, Kara Murat'a korkarak baktı...Genç adamı bu dakikada dünyayı altüst etmeye,bir tahtı devirmeye, bir ülkeyi kana boğmaya hazır gördü...Sesindeki titreyişi gizlemeye çalışarak devam etti:

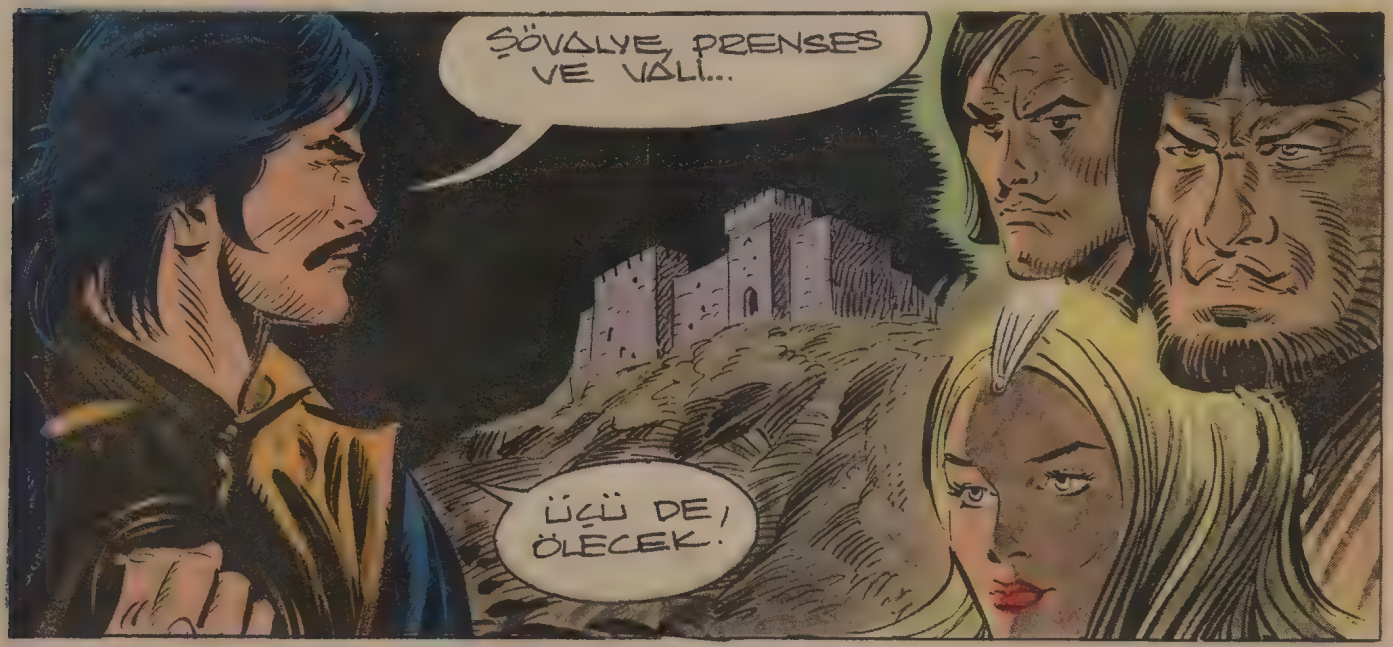

—Şövalye Giovanni senin huyunu çok iyi biliyor."Kara Murat delice bir cesarete sahiptir.Öç almak için mutlaka kaleye saldıracaktır.Bu aptalca hareketinden faydalanıp onu yakalayabiliriz." diyerek önlemleri artırdı.Hazırlanan ölüm tuzağını bile bile oraya gidecek misin?

Kara Murat bir süre hiç bir şey söylemeden,İşkodra kalesinin burçlarına baktı, güçlü parmakları farkında olmadan kılıcının kabzasını hınçla sıktı..yüzünde beliren korkunç gülümsemeyle:

—Şövalye, Prenses ve Vali..Üçü de ölecek! diye mırıldandı...

Bu kararlı bakışlar, bu soğukkanlılık, bu güç Kont Lorenzo'yu titretti...

Gerçekten Kara Murat o anda, lanetli kentleri yakmak için rüzgârın savurduğu bir ateş bulutu gibiydi:

—Kaleye ne zaman girebilirim? diye sordu...

Kont:

—Yarın akşam, cevabını verdi. Başkaca hiç bir şey konuşmadılar...

Sabahın erken saatlerinde, Türk ordusunun bütün komutanları Fatih Sultan Mehmet'in yanına çağrıldı...

Fatih ayaktaydı ve kısa konuşmak istiyordu...

Karşısında sıralanan paşaların yüzlerine ayrı ayrı bakmaya bile gerek görmeden, keskin bakışlı gözlerinden şimşekler çakarak konuştu:

—Her şey tamam...Bugün ateş açılacak ve savaş başlayacak..Beylerin, paşaların komutanların kendilerine düşen bölgelerde canla başla çarpışacaklarına, şu kartal yuvasına benzeyen kaleyi,içindeki kargaların başına yıkacaklarına inanıyorum.Ancak ateşe başlamadan kente bir elçi yollamak isterim.Onlara kan dökmemek için bir fırsat vermeyi düşünüyorum, ne dersiniz?

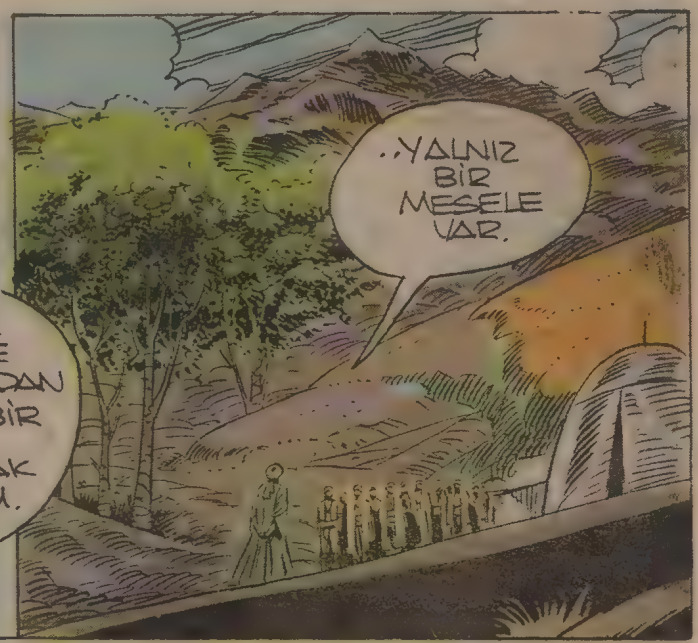

Paşalar, beyler, ağalar başlarını eğdi, saygı dolu bir sesle:

—Doğru olur deriz hünkârım! diye mırıldandılar...

Sultan Mehmet bir an sessiz kaldı, sonra ağır ağır sözlerine ekledi:

—Yalnız bir mesele var...Umudu kesilen it, aslana bile saldırır.

... Venedikli komutanın elçiye kötülük etmesi mümkündür. Bunun için gözüpek, yüreği sağlam bir kişi isterim.Bu işin sonunda ölüm olduğunu bilerek oraya gitsin, buyruğumu söylesin, adamları teslim olmaya çağırsın...

Beyler, paşalar, hangi yiğiti bu önemli göreve sürmenin doğru olacağını düşünürken, genç bir ses:

—Şevketlü hünkâr, dedi.Kente ben giderim...

Günlerdir savaşı beklemekten çanım sıkıldı.Bu benim için eğlenceli bir iş olur...

Fatih, daha başını çevirmeden gönüllü elçiyi sesinden tanımıştı:

—Ulaş Bey..Sen ha?

Ulaş Bey,iki adım öne çıkarak baş eğdi:

—Evet ulu hünkâr!

Padişahın karşısında dimdik duran Ulaş Bey, genç bir kahramandı.

Yirmi dört yaşlarında görünüyordu. Savaşlarda hep en önde dövüşür, uykusuzluk, yorgunluk nedir bilmezdi.

Kısa zamanda padişahın gözdesi olmuştu.

Gür, siyah bıyıkları, kartal bakışlı iri

gözleri, geniş,kalın omuzları, korkusuz yürüyüşü ile herkesi hayran bırakırdı.

Savaşlarda o güne dek yirmiden fazla yara almış, birçok düşman komutanının başlarını mızrağa takarak padişaha armağan etmişti.

O tüm, ordu içinde bir cesaret, kahramanlık ve kuvvet örneğiydi...

Kuş gibi uçar, yıldırım gibi seğirtir, aslan gibi atılır, kaplan gibi parçalardı.

Sadrazam, en güç işlere onu yollar, inanılmaz başarılarından sonra padişahın huzuruna sokar, onu överdi.

Mağrur yeniçeriler, sipahiler, akıncılar bile onu gördükleri zaman:

—Yaşa Ulaş Bey! diye sevgiyle bağırırlardı.

Tek başına yaptığı kahramanlıklar dillere destandı.

Savaşlarda kalelere gizlice kurulan ip merdivenlerden çıkmış, tek başına yalın kılıç düşmanın arasına atıldığı günler olmuştu...

Düşman karargâhlarını basmış, cephaneliklerini ateşe vermiş, tutsak düştüğü zamanlar yüzlerce asker arasından kendisini kurtarmayı bilmişti.

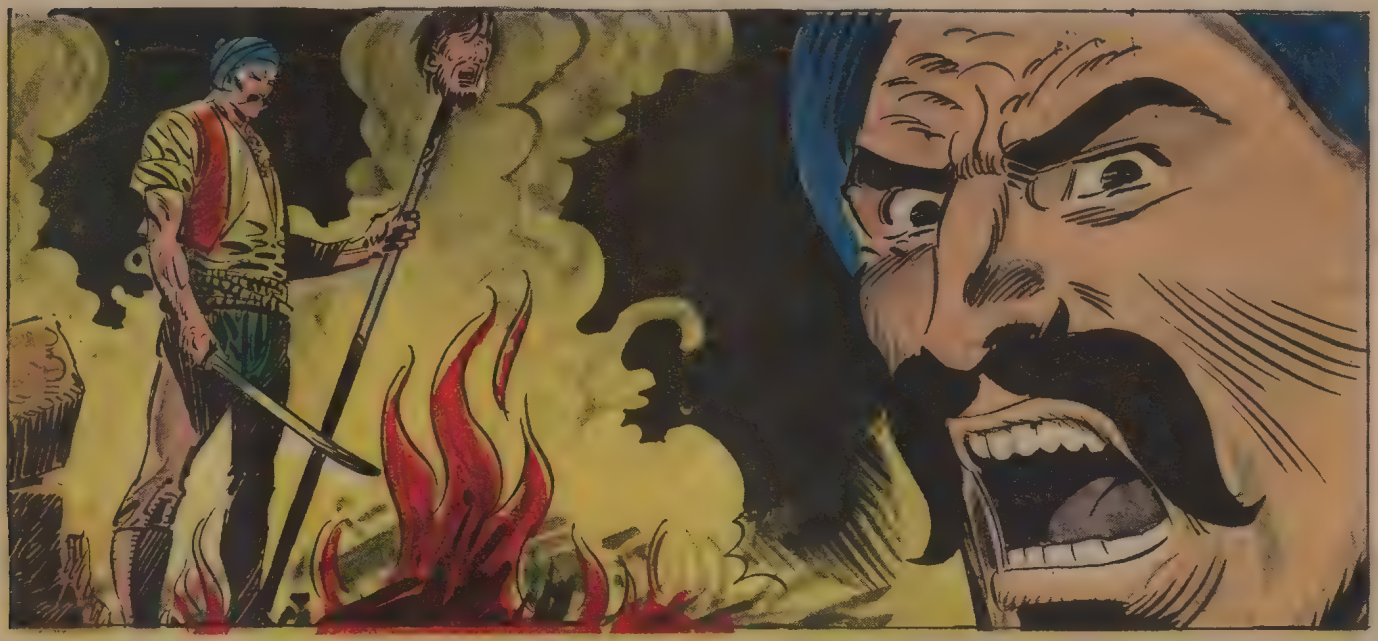

Herkes onu sever, herkes onu sayardı.

Çok kişi onu Kara Murat'la karşılaştırır, iki yiğitten hangisinin daha üstün olduğuna karar veremezdi.

Kara Murat'la Ulaş Bey, birbirlerini çok severlerdi.İkisi de üstün yeteneklere sahipti.Ama aralarında bir fark vardı.

Kara Murat, saray hayatını sevmez, rütbeye, unvana metelik vermeyen bir akıncı beyi olarak başına buyruk yaşamayı tercih ederdi.

Ulaş Bey ise, yükselmek, bir yıldız gibi parlamak istiyordu.Bu cesaretiyle yakında paşa olacağı muhakkaktı.Vezirlik için de çok beklemeyecekti.

Fatih Sultan Mehmet kısa bir süre genç savaşçıyı süzdükten sonra paşalara döndü:

—İstediğim işi Ulaş Beş yapar..Hemen hazırlanıp İşkodra'ya giderek Venediklilere emrimi bildirsin! dedi.

Padişahın huzurundan çıkarlarken Kara Murat, Ulaş Bey'in yanına yaklaştı, sevgi dolu sesinde hafif bir titreyiş vardı.

—Dikkatli ol! dedi.Çok tehlikeli bir göreve gidiyorsun.Venedikli Vali Antonyo De Leçe, eşine az rastlanır bir zalimdir. Kan dökmekten zevk duyar...

Ulaş Bey, iri siyah gözlerini Kara Murat'a çevirdi.Yüzünde en ufak bir heyecan belirtisi yoktu.Kısaca:

—Tehlikeyi severim! dedi.

★ ★ ★

İşkodra Valisi Antonyo De Leçe, Fatih Sultan Mehmet'in elçisini çıplak denilecek bir salonda kabul etti.

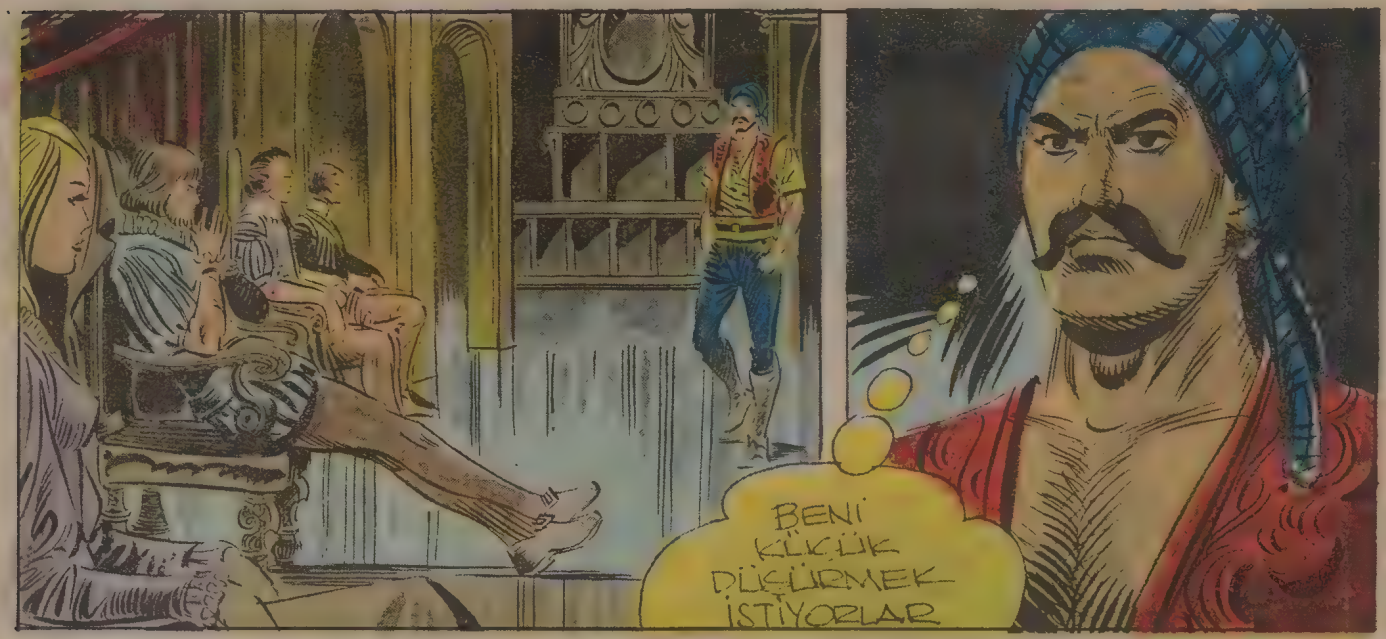

Ortada sadece dört tane yaldızlı koltuk vardı.Ayaklarını öne doğru uzatarak rahat bir şekilde koltuğa kurulan valinin sağında Prenses Leonore, solunda ise Senatör Bartelmi ile Şövalye Giovanni oturuyordu.

Ulaş Bey, büyük salonun geniş kapısından rahat adımlarla içeri girdi, yürüdü.Başı her zamanki gibi yukarıda, göğsü öndeydi. Arkasından iki arkadaşı geliyordu.

Ulaş Bey, ilk bakışta Venediklilerin amacını anladı.Çevrede oturacak hiç bir şey yoktu. İçinden gülümsedi:

"Beni zorla ayakta, saygı durumunda tutarak küçük düşürmek istiyorlar." diye düşündü.

Bu düşünce, ona çok ağır geldi.

Böyle bir hakarete nasıl karşılık vermeliydi?

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

11 TEMMUZ 1979 ÇARŞAMBA ✱ HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ ✱ SAYI: 245 FİYATI 250 KURUŞ

ÖZET: **Türk Ordusu Sultan Mehmet'in komutasında Arnavutluk'a doğru ilerlerken Kara Murat, ülkeyi işgal altında tutan Venedik birliklerinin gücü hakkında bilgi toplamak için İşkodra kalesine girer...**

Selâm vermeden yürüdü. Vali'nin, koltuğun kenarına astığı kadife pelerinini aldı, göz açıp kapayıncaya kadar süren kısa bir an içinde dörde katlayıp yere serdi ve bağdaş kurarak üzerine oturdu.

Koltuğunda, yırtıcı bir kuş sessizliğiyle tüneyen Vali Antonyo De Leçe öfkesinden sapsarı kesildi, gözlerinin akı kayboldu.

Vali'nin çevresindekiler de şaşırmışlardı. Muhafızlar, subaylar, asilzadeler, Ulaş Bey'in hareketine hayretle bakıyorlardı.

Ulaş Bey, hükmeder bir tavırla tane tane konuştu:

—Şevketlü hünkârımın yüreği, biraz yufkadır. Kalenizi toplarla başınıza yıkıp, sizleri kılıçtan geçirmek istemiyor. Boşuna direnerek düşeceğiniz acıklı duruma üzülüyor ve size benim ağzımla şu öğütü veriyor: Boş yere kendi-

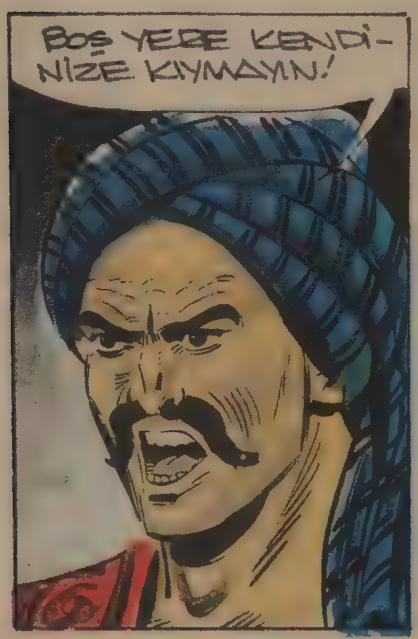

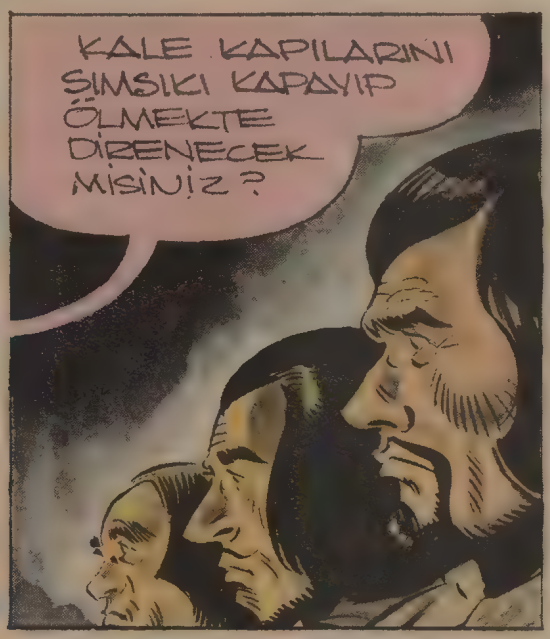

nize kıymayın...

Salonda kısa, fakat korkunç bir sessizlik oldu... Sanki kimse nefes bile almıyordu... Ulaş Bey'in gür sesi az sonra duvarların arasında yeniden çınladı:

—Nasıl, bu öğüde uyup teslim olacak mısınız? Yoksa kale kapılarını sımsıkı kapayıp ölmekte direnecek misiniz? Kısaca "Evet" ya da "Hayır" deyin...

Vali'nin pelerinini yere sermekten çekinmeyen, emreder gibi konuşan genç Türk elçisinin hali, salondaki asilzadelerin üzerinde derin bir korku yaratmıştı.

Şövalye Giovanni için için köpürüyordu: "Bu adamın davranışları garip bir şekilde Kara Murat'a benziyor... Çok edepsiz ve küstah

biri...Ona dersini vermek gerek'' diye düşünüyordu...

Aynı anda Prenses Leonore de Ulaş Bey'i içinden Kara Murat'la karşılaştırıyor ve ''Hayatımda gördüğüm ikinci Türk bu...O da ilki kadar mağrur, ilki kadar yakışıklı ve güçlü... Bütün Türkler böyle midir acaba?'' diye mırıldanıyordu...

Ulaş Bey, Prenses Leonore'nin üzerinde garip bir heyecan yaratmıştı.Çünkü ona Kara Murat'ı hatırlatıyordu...

Kara Murat...Bu isim,sihirli iki kelime gibi düşüncelerini göz kamaştırıcı bir ışıkla aydınlattı...

Onu öldürtmek istemişti.Ondan nefret ediyordu...Ama bu nefretin altında derin bir aşkın, için için yandığını seziyordu.

Üstü küllenen korlar gibi tıpkı...

Ateşin ortaya çıkması için külleri üflemek yeterliydi...

İçin için köpüren Şövalye Giovanni elinde olmadan ayağa kalktı, küstah bakışlarla Ulaş Bey'i süzdü. Orada Vali'den önce konuşmak şövalyenin hakkı değildi...Ancak öfkeden kendini kaybeden Giovanni bunu unutarak:

—Çok konuştun. Senin şevketlü hünkârına söyle, geleceği varsa, göreceği de var!.. diye haykırdı...

Uyaş Bey alaylı alaylı güldü:

—Vali'nin susup da uşağının konuştuğu bir yerde hiç bir sonuca ulaşmak mümkün değildir...İşkodra yıkılacaktır baylar...Bundan kuşkunuz olmasın.

Şövalye Giovanni hakaretin ağırlığı karşısında tokat yemiş gibi sarsıldı.

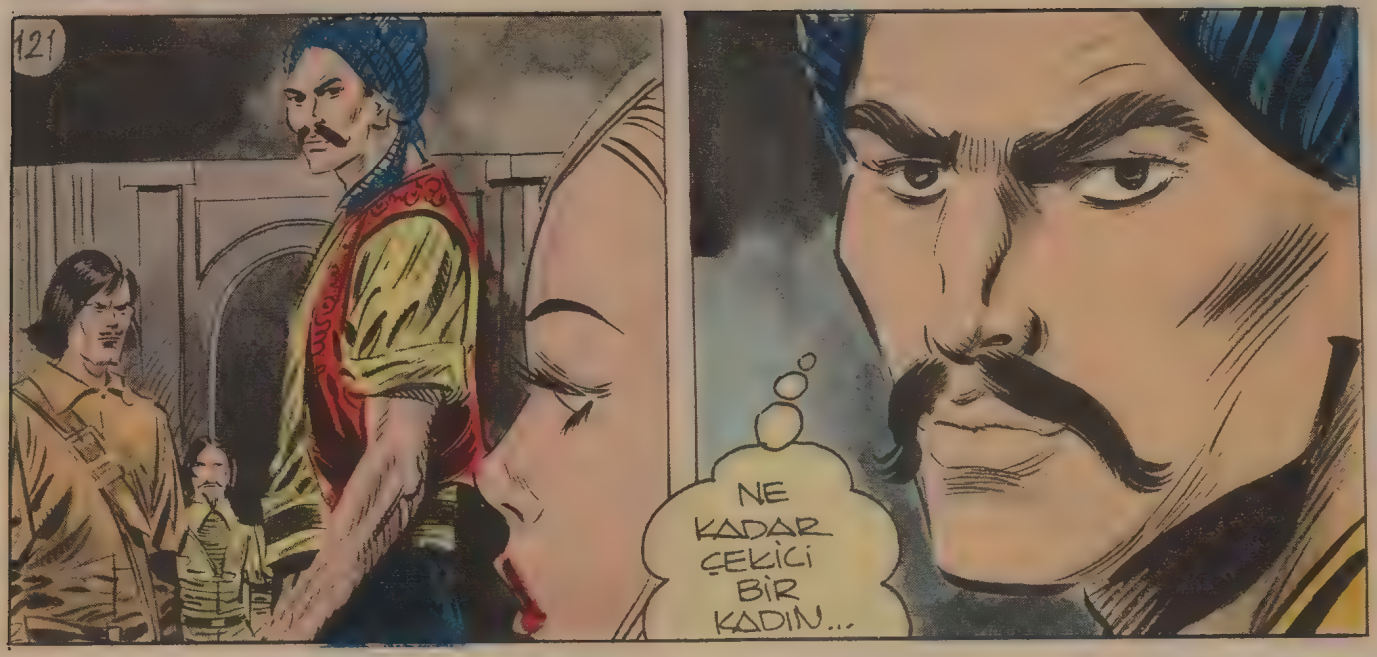

Bir an ne yapacağını şaşırdı... Sonra öfkeden kudurucasına atılmak istedi ama Vali Antonyo De Leçe bir el işaretiyle onu durdurdu...

Ulaş Bey ayağa kalkmıştı...Artık konuşmayı sürdürmenin anlamsız olacağını düşünüyordu... Dönüp gitmek üzereyken gözleri, ısrarla üzerine dikilen bir çift güzel gözle karşılaştı...Hafif bir şaşkınlık anı geçirdi.Boğazı ve göğsü sıkıştı.

O ana kadar Prenses Leonore'ye hiç bakmamıştı...

Şimdi gördüğü güzellik onu büyülemiş gibiydi...

"Ne kadar çekiçi bir kadın!" diye düşündü...

Birden ürperdi... İçinden:

"—Kara Murat'ın (Dişi şeytan) diye söz ettiği güzel yaratık bu mu acaba?" dedi.

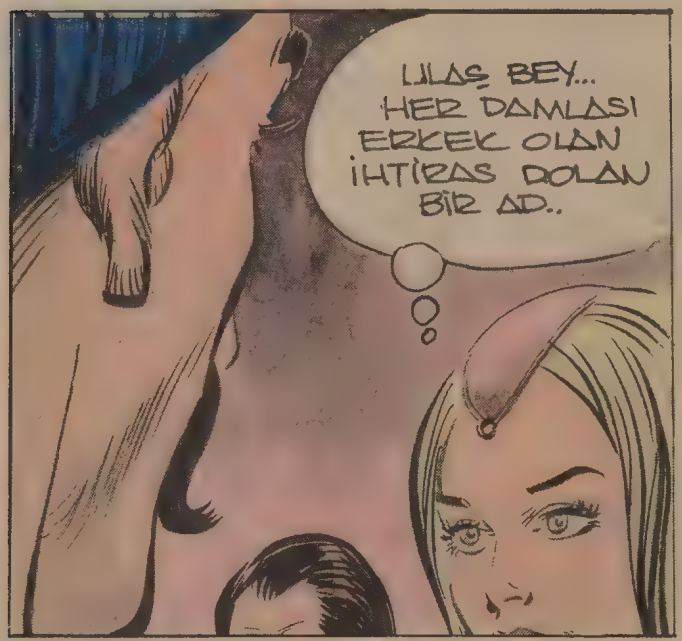

Prenses Leonore güzelliğinden emin bir şekilde, sarhoş edici bir edayla bakıyor, gözlerinde Ulaş Bey'e karşı bir hayranlık okunuyordu...

Ulaş Bey!... Her damlası erkek olan, ihtiras dolan bir addı bu...

Onun gitmesini istemedi.

Yanında bulunan Vali Antonyo De Leçe'ye doğru eğilerek fısıldadı:

—Bize meydan okuyan bu küstah adamın geri dönmesine izin vermeyiniz...Onu tutuklayınız ki, Türk padişahı kendisinden korkmadığınızı anlasın...

Vali Antonyo De Leçe, prensese cevap vermeden ayağa kalktı, mağrur bir tavırla başını yukarı kaldırarak:

—Şövalye Giovanni biraz önce doğru söyledi, dedi. Senin şevketlü hünkârın İstanbul, Karahisar, Ankara, Bolu, Kütahya, Menteşe, Saruhan, Aydın, Biga, Amasya sipahioğlanlarıyla gelsin. Turhanoğullarıyla, Evrenosoğullarıyla gelsin. Kesriye, Serez, Sofya, Niğbolu, Zağra, Çorlu, Gelibolu, Üsküp halkıyla gelsin. Silahtârlarıyla, ulufecileriyle, azaplarıyla doğancılarıyla, akıncılarıyla, yeniçerileriyle gelsin. Geleceği varsa göreceği de var...

Valinin gözünde şimşekler çakıyordu, yüzü korkunçtu...

Ulaş Bey ona dik dik baktı. Yiğit ve korkusuz bakışlardı bunlar...Meydan okuyan bir sesle karşılık verdi:

—Türk yurdunu birer birer sayacaksan, hemen söyleyeyim birçok yeri unuttun..Sonra

bizim askerin adını sanını da iyi bilmiyorsun.. Solaklar var, garipler var, baltacılar ve fedailer var... Hepsi birden birkaç gün sonra tepene yumruk gibi inecek...

Ulaş Bey, Vali'ye hiç selam vermeden kapıya doğru yürüdü..İki adamı da onun arkasından ilerledi...

Salonda korkunç bir sessizlik vardı.

Herkes, bir fırtınanın patlak vermek üzere olduğunu seziyordu. Vali'nin gözlerinde delilik kıvılcımları uçuşmaktaydı...

Ulaş Bey salondan çıkmak üzereyken döndü, dudaklarında garip bir gülümseme ile sordu:

—Sen, Voyvoda Vilad'ı, Kont Leonard'ı, Baron Verter'i tanıyor musun?

Vali Antonyo De Leçe,hiç beklemediği bu soru karşısında şaşırdı,alık alık bakarak mırıldandı:

—Hayır...

—Eğer tanısaydın senin için iyi olurdu...

—Ne demek bu?

—Onlar da Türklere senin gibi meydan okuyordu.Çünkü gücümüzü bilmiyorlardı.Yarın sen de bizim ne olduğumuzu öğrenecek-sin...Çünkü kafan kesilmiş olacak...

Bu tehdit karşısında Vali'nin saçları öfkeden diken diken oldu.Türk elçisi artık çok ileri gitmişti... Yüzü kıpkırmızı kesildi ve korkunç bir sesle:

—Yakalayın şunları!.. diye haykırdı.

Venedikli muhafızlar,kargılarını öne doğru uzatarak Ulaş Beyle arkadaşlarının üzerine saldırdılar...

Üç Türk elçisi silahsızdı...

Ulaş Bey,kıvrak bir vücut hareketiyle yana çekilip muhafızlardan birinin mızrak darbesinden kıl payı kurtuldu, çelik pençesini uzatıp kargıyı tuttu, bir çekişte adamın elinden alıp, göğsüne sapladı...

Venediklinin tüyler ürpertici çığlığı salonu inletti...

Ulaş Beyin yüzünü şimdi mutlu bir gülümseme süslüyordu...

Çünkü öldürdüğü askerin kılıcını almıştı. Elinde silah vardı ve artık çarpışa çarpışa şerefiyle ölebilirdi.

Üzerine atılan iki muhafızın kafalarını birer vuruşta uçurduktan sonra yardım etmek için iki arkadaşına döndü...

Ulaş Beyden uzakta kalan iki elçi, Mustafa ve Salih,muhafızlarla çılgınca çarpışıyor, kılıçlara karşı yumrukla boğuşuyordu...Her yanları kan içinde kalmıştı...Yerde üç Venedikli cansız yatıyordu.Bunlar yumrukla ölmüşlerdi.

Denk olmayan, umutsuz ve müthiş kavgayı donuk bakışlarla seyreden Şövalye Giovanni:

Yüz muhafıza karşı dövüşen üç kahraman Türk, bütün çabalarına rağmen fazla dayanamadı,bir süre sonra Venedikliler onları kıskıvrak yakaladı.

Valinin neşesi yavaş yavaş yerine gelmişti. Şimdi yüzünde vahşi ve zalim bir gülümseme vardı.Ulaş Beyi göstererek:

—Şu adamı zindana atın,ötekilerin de

—Bu Türkler gerçekten yaman adamlar.. Ölümüne dövüşüyorlar! diye mırıldandı...

Prenses Leonore'nin gözlerinde kurnaz ışıltılar yanıyordu.Vali Antonyo De Leçe'ye en tatlı sesiyle:

—Ulaş Beyi öldürtmeyin, dedi.İleride ondan yararlanabiliriz...Sanırım o padişahın değerli bir adamı...

şimdi kafalarını koparın! diye emretti.

Ulaş Bey sapsarı kesildi, kalın sesiyle valiye lânetler savurdu:

—Rezil köpek!...Eğer arkadaşlarımı öldürtürsen bunu senin yanında bırakmam!

Vali iğrenç bir kahkaha attı:

—Sen de öleceksin!..

—O zaman bizimkiler öcümüzü alırlar...

—Bir şey yapamazlar...Bütün Türkleri geberteceğim... Hah,hah,ha...Vurun kelleleri-ni...

Venedikli askerlerden birkaçı atılıp iki Türk'ün başlarını kavradılar. Kılıçlar havada parladı...

Ulaş Bey, kendi başı kesiliyormuş gibi acılar içinde inleyerek dişlerini sıktı, yoldaşlarının korkunç sonlarını görmemek için gözlerini kapadı. Fakat kulaklarına boğuk feryatlar doldu:

—Öcümüzü unutma Ulaş Bey!

Sonra tüyler ürpertici iki çığlık, arkasından müthiş bir hışırtı ve kan...

Ulaş Bey,yaşlarla dolan gözlerini açıp,yoldaşlarının ölü vücutlarına baktı, titreyerek başını çevirdi.

İşkodra Valisi, kan içici bir yaratık gibi

zevkten sarhoş olmuştu..Bütün vücudu tatlı bir hazla ürperiyordu. Başsız cesetlere bir süre baktıktan sonra muhafızlara dönüp eliyle Ulaş Bey'i göstererek tekrar bağırdı:

—Götürün bu adamı zindana!...Gözünüzü açın, kaçmasın!...

Ulaş Bey salondan çıkarılırken,son bir kez arkadaşlarına baktı. Başsız vücutlarından koyu, kıpkırmızı bir kan sızıyordu. Bu ölü vücutlar hâlâ titriyor, sanki ondan öçlerini unutmamasını istiyorlardı.

Ulaş Bey dişlerini sıktı, gözlerini yumdu, Vali'ye dönerek haykırdı:

—Beni neden öldürtmüyorsun?

Antonyo De Leçe hain hain güldü:

—Acele etme..Senin de sıran gelecek...

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

18 TEMMUZ 1979 ÇARŞAMBA * HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ * SAYI: 286 FİYATI 250 KURUŞ

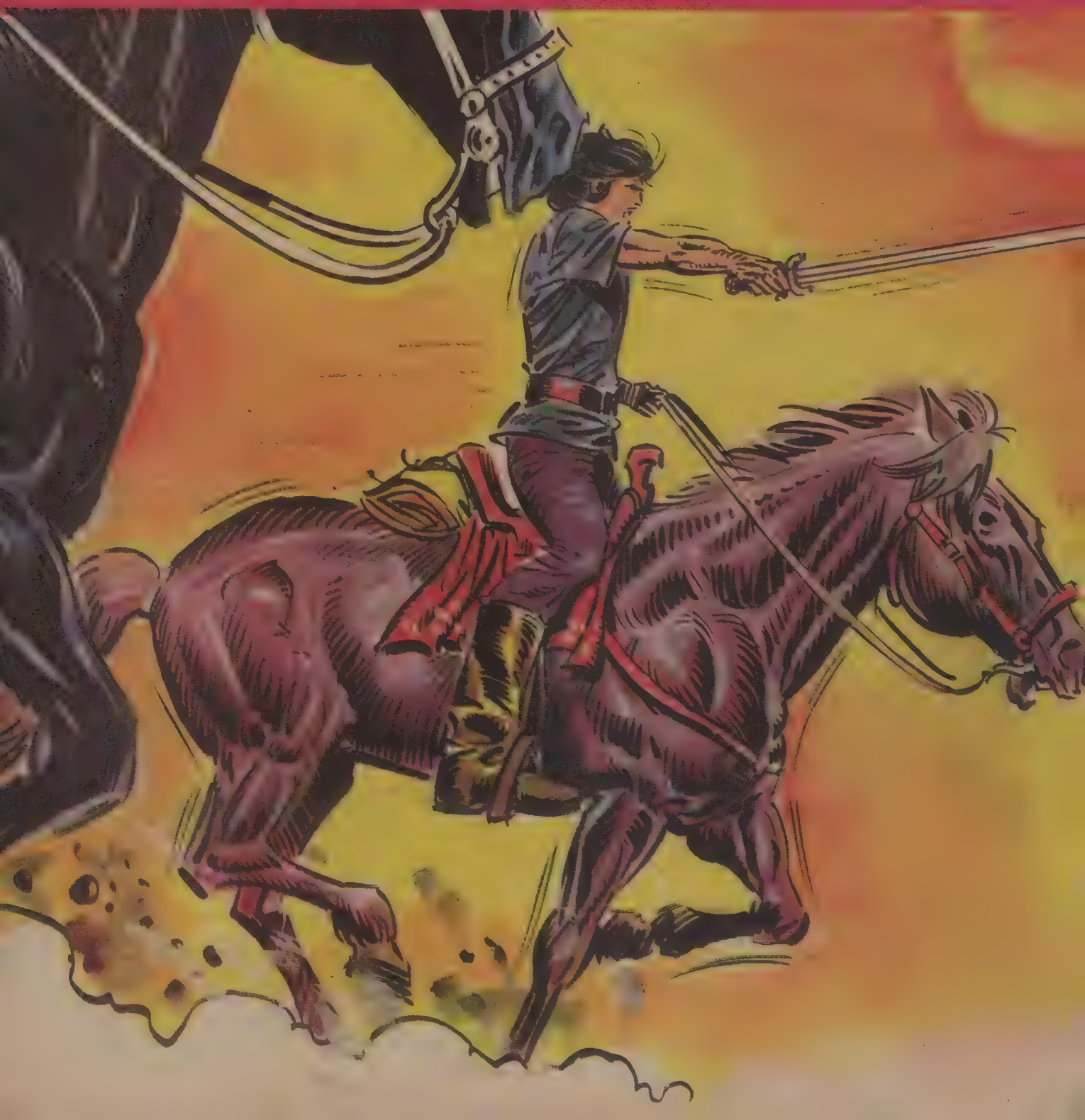

ÖZET: **Türk Ordusu Sultan Mehmet'in komutasında Arnavutluk'a doğru ilerlerken Kara Murat, ülkeyi işgal altında tutan Venedik birliklerinin gücü hakkında bilgi toplamak için İşkodra kalesine girer...**

Ulaş Bey, Venedikli valinin yüzüne doğru nefretle tükürdü ve hiç bir şey demeden kapıya doğru yürüdü..Kollarından tutan askerleri, iri gövdesiyle adeta peşinden sürüklüyordu...

Yüreği kin ve nefret doluydu...

Yaşarsa intikamı korkunç olacaktı...

★★★

İki elçinin kesik başlarının birer mızrağın ucuna takılarak kalenin burçlarına dikilmesiyle savaş başladı...

Kontes Alma ile iki yiğit Türk'ün yan yana sıralanan başlarının hazin bir görünüşü vardı...

Türkler uzun süre surları bombardıman ettiler..

Tarihçiler, bu savaşta Türk ordusunun topçuluk bakımından çok büyük işler başardığını yazar...

Gerçekten de öyledir...

İşkodra önünde Türkler topçuluk sanatının doruğuna ulaştılar. Zeytinyağına batırılmış yün, balmumu, kükürt ve daha başka yanıcı maddelerden yapılan mermileri ilk defa burada kullandılar.

Bu yeni gülleler uçup giderken, parlak bir iz bırakıyor, çok hızlı atıldıkları için havayı yararken keskin bir ses çıkarıyordu.

Bir alev topu halindeki güllelerin dokunduğu her yer yanıyor, düştüğü kaynakların suyu kuruyordu.

Fatih Sultan Mehmet, İstanbul'dan getirilen topları, yeter görmediği için orada, Paşadağı'nın arkasında derhal bir fabrika kurdurmuş ve büyük toplar döktürmeye başlamıştı.

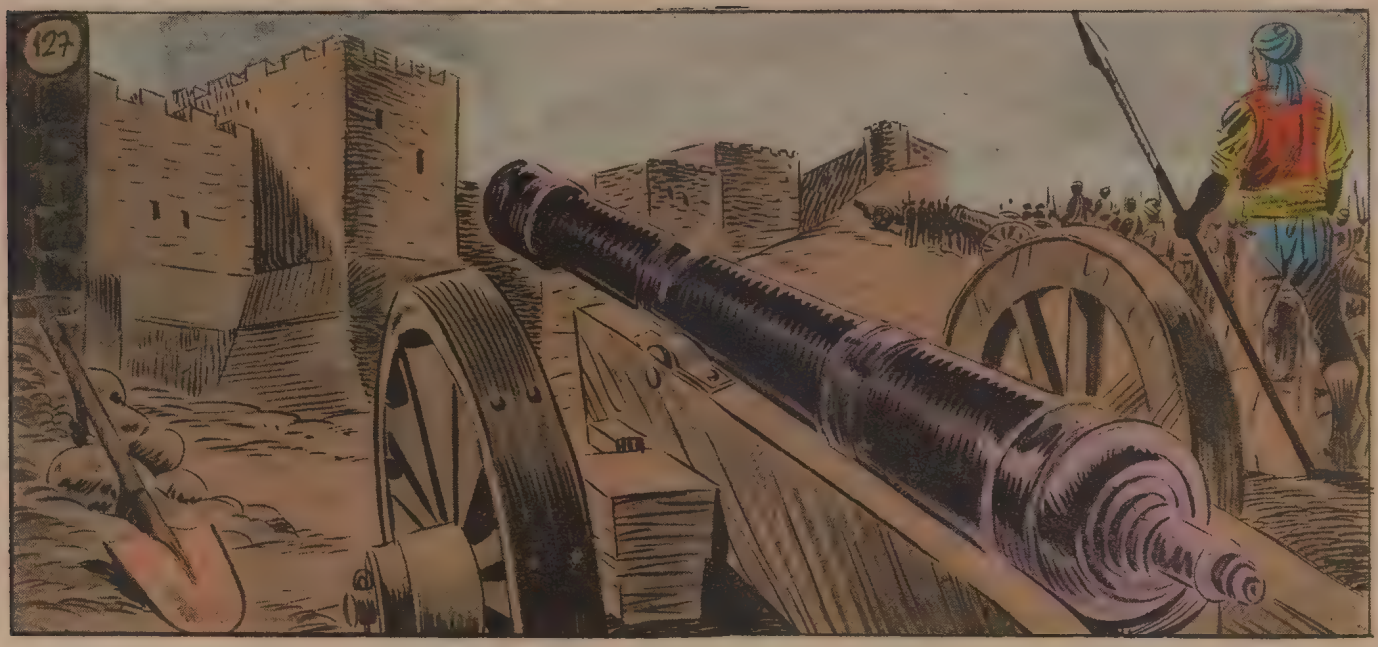

Yeni yapılan toplardan ilki Sen Belez kilisesinin karşısına konuldu. Bu dev silah,on iki kantar (672 kilo) ağırlığında gülle atıyordu. Gülleler rastladığı evi, ağacı, suru, duvarı,herşeyi paramparça ediyordu.

350 kiloluk gülle atan ikinci bir top da Boyana suyunun karşı yakasına kuruldu.

Irmağın üzerinde bir köprü olmasına rağmen, topun ağırlığından köprünün yıkılacağı anlaşıldığından en güç yola sapıldı ve o koca top, manda ve develerle çekilerek coşkun suların içinden geçirildi.

....Ve İşkodra önlerinde topçuluk tarihine geçen topların en büyüğü de yapıldı. Bu görülmemiş irilikteki müthiş top, 13 kantar (728 kilo) ağırlığında gülle fırlatıyordu.

Böylece, İşkodra'nın dört yanına on bir büyük top konulmuş oldu. Bu toplar ilk gün şehre 83 mermi yolladı.

Artık beklenen an gelmiş, İşkodra kalesinin duvarlarında yer yer gedikler açılmıştı.

Hendekler çalı, taş ve toprak atılarak dolduruldu, hücum emri verildi.

Bütün asker, göğüs göğüse vuruşmak için sabırsızlanıyordu.

Yeniçeriler, ellerinde palalarıyla gediklere saldırdılar. Çok kanlı bir boğuşma oldu. Kafalar, kollar, bacaklar koptu, yerler başsız cesetlerle doldu.

Akşama doğru büyük kapıyı koruyan savunma hattı yıkılmış, Sen Mark bayrağı sökülüp atılarak yerine Türk sancağı dikilmişti.

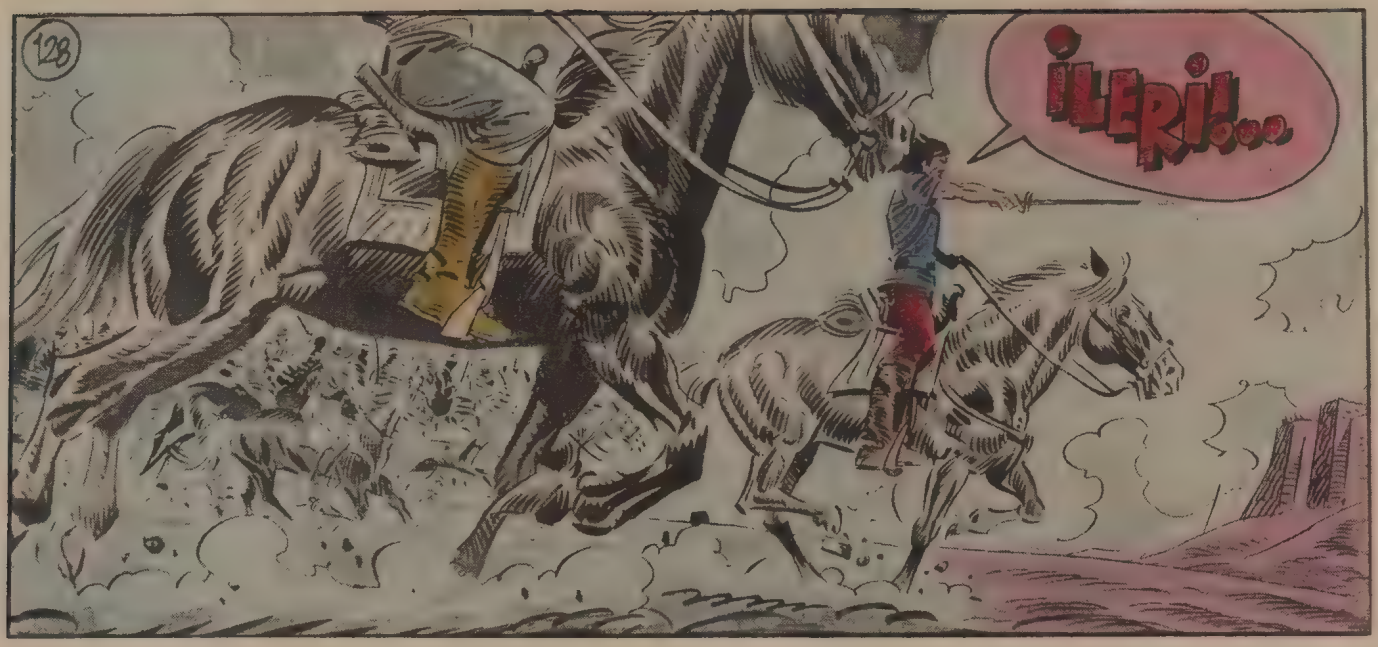

Şimdi Paşadağı'nın tepesinde kurulan kızıl renkli çadırın önünde bu ilk zaferi seyreden Fatih Sultan Mehmet, kente doğru akan ordunun en önünde,bir savaş ilahı gibi karşısına çıkan düşmanı biçen Kara Murat'ı görüyordu.

Kılıcıyla surları gösteren Kara Murat, yoldaşlarına:

—İleri.. İleri.. diye haykırıyor, adeta tüm orduya komuta ediyordu.

Paşalar, beyler onun yanında silinmişlerdi.

Fatih Sultan Mehmet Kara Murat'a gururla baktı ve:

—Kabul etse onu vezir yapardım. Tüm vezirlerimden daha cesur ve akıllı diye mırıldandı...

Türklerin zaptettiği savunma hattı ile büyük kapı arasında çok geniş bir hendek vardı.

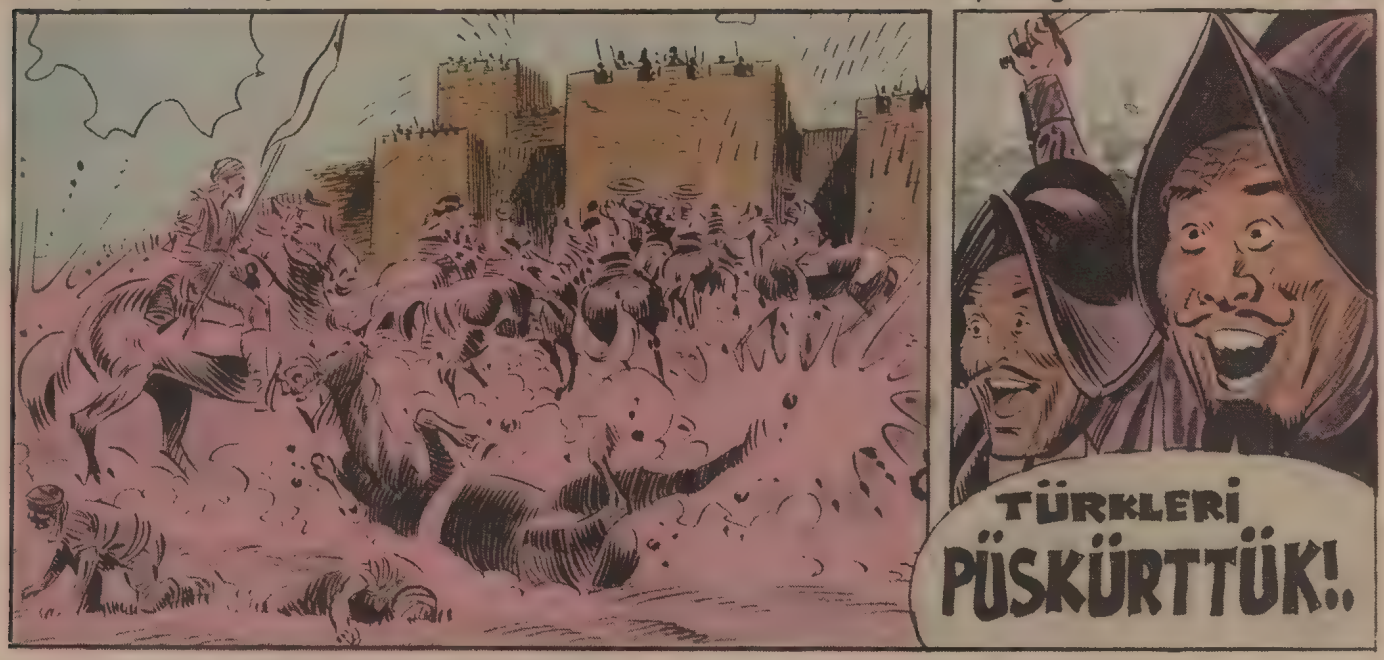

Hendeğin öbür tarafından Venedikliler ok, taş ve gülle yağdırıyorlardı..

İleri gitmek için hendeği aşmak, bunun için de kanatlanmak gerekiyordu...

Kara Murat, öldürülen düşmanların cesetleriyle, hendeğin doldurulmasını ve geçmek için bir köprü yapılmasını emretti.

Fakat artık akşam oluyordu.

Yapılacak tüm fedakârlıklar gecenin karanlığında boşa gidecekti.

Bu yüzden, hücum durduruldu, asker geri çekildi...

Venedikliler:

—Türkleri püskürttük.. Türkleri püskürttük.. diye coşkun sevinç çığlıkları attılar.

Gün batmış, ay çıkmıştı.

Gündüz topların korkunç gürültüleriyle sarsılan, yaralıların acı iniltileri, ölen savaşçıların tüyler ürpertici çığlıklarıyla dolan İşkodra kenti uykuya yatmıştı.

Kalenin burçlarında nöbetçilerin ayak sesleri duyuluyordu.

Sabah olunca, yine ağzından kan damlayan savaş canavarı, birçok can alacak, hayatlar sönecekti..

Nöbetçiler soğuktan,belki de korkudan titriyorlardı...

Birden ormanın karanlığından çıkarak hızla kalenin büyük kapısına doğru yaklaşan bir atın nal sesleri duyuldu.

Nöbetçiler, silahlarını doğrultarak, keskin bakışlarını,karanlıkları delmek istercesine gecenin boşluğuna diktiler.

Böyle dörtnala kim geliyordu?

Dost mu, düşman mı?

Yoksa bir deli mi?

Gecenin bu vaktinde ne istiyordu?

Gölgelerden sıyrılan at, büyük kapının önünde durduğu vakit Venedikliler hayvanın üzerinde iki kişinin bulunduğunu gördüler. Bu iki kişiden biri atın terkisinde baygın gibi görünüyordu...

Meçhul süvari, gür sesiyle burçlara doğru haykırdı:

—Hey nöbetçiler...

Nöbetçi subay iki elini ağzına siper ederek seslendi.

—Kimsin? Ne istiyorsun?

—Komutanınızı çağırın...

—Komutan benim... Ne söyleyeceksen söyle...

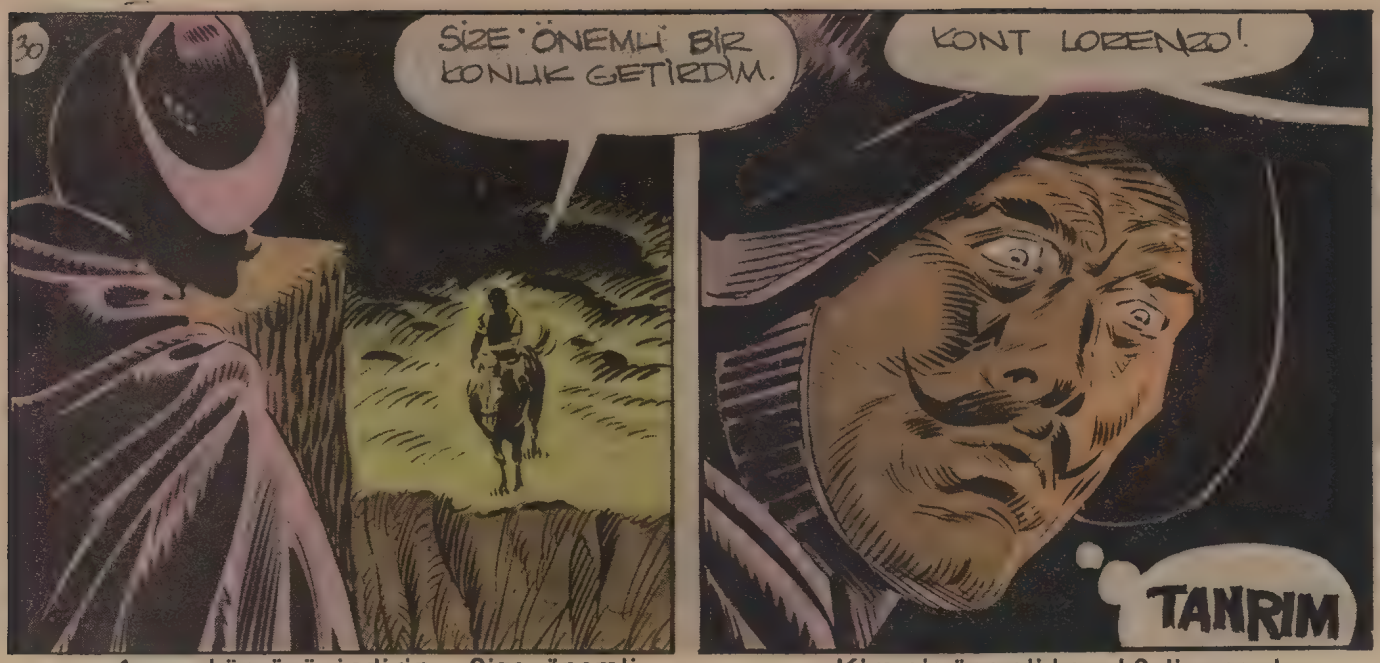

—Asma köprüyü indirin... Size önemli bir konuk getirdim...

Nöbetçi subay, meçhul atlıya kuşkuyla baktı. Bunun bir tuzak olup olmadığını anlamak ister gibiydi...

Çevrede başka hiç kimsenin bulunmadığını anlayınca, kuşkusu dağıldı.

Bu bir kişiden kendilerine bir tehlike gelmezdi...

—Kimmiş önemli konuk? diye sordu.

Atlı:

—Kont Lorenzo! diye cevap verdi.

Subay haykırdı:

—Kont Lorenzo mu? Tanrım! Yaralı mı yoksa?

—Hayır... Fakat baygın... Türk hatlarını yarıp geçmek isterken, az daha yakalanıyordu. Ben kurtardım....

Nöbetçi subay:

—Eğer yalan söylüyorsan, ölümlerden ölüm beğen! diye tehdit ederek asma köprünün indirilmesini emretti.

Köprü, gecenin sessizliğinde inler gibi keskin gıcırtılar çıkararak indi.

Venedik'in Yasalar Bakanı olan Kont Lorenzo, çok önemli bir kişiydi ve nöbetçi subayın onun adını duyup da kapıyı açmaması olanaksızdı...

Atlı, asma köprüyü geçip, kalenin kapısından içeri girer girmez, çevresini muhafız lar sardı.

Atlı haykırdı:

—Çabuk olun sersemler.. Kont Lorenzo'yu alın, ellerinin bağını çözüp, ağzındaki tıkacı çıkarın.. Yoksa boğulup gidecek zavallı ...

Subay, telaşla koştu. Gerçekten Kont Lorenzo sımsıkı bağlanmıştı. Titreyerek sordu:

—Kim bağladı Kontu?

—Ben bağladım...

—Neden?

—Çok bağırıyordu da ondan...

Nöbetçilerin komutanı, meçhul atlıya şaşkın şaşkın baktı. Karşısındaki adam ya çok cesurdu, ya da deli.. Kaşlarını çatarak:

—İyi ama, dedi bir Venedik asilzadesine böyle davranmanın cezası çok büyüktür..Hem söyle bakalım, sen kimsin? Nereden geliyorsun?

Meçhul atlı homurdandı:

—Ben mi?

—Elbette sen ...

—Bilmem...

—İnsan kim olduğunu, nereden geldiği-

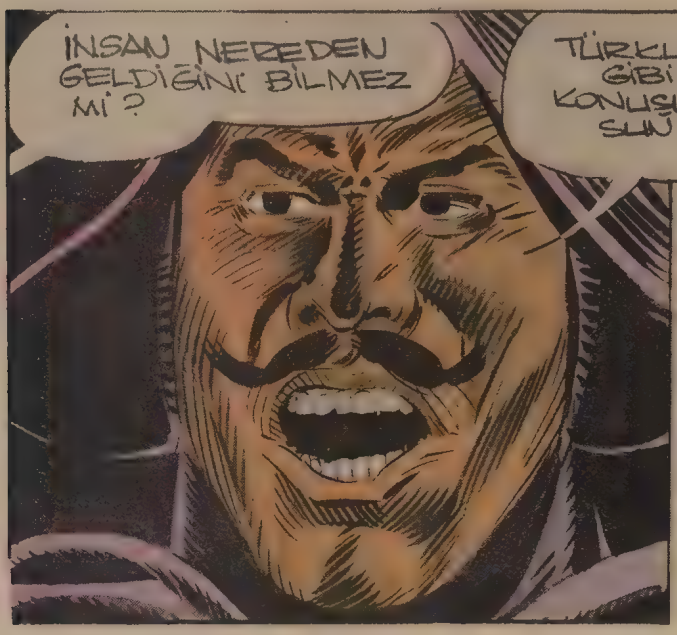

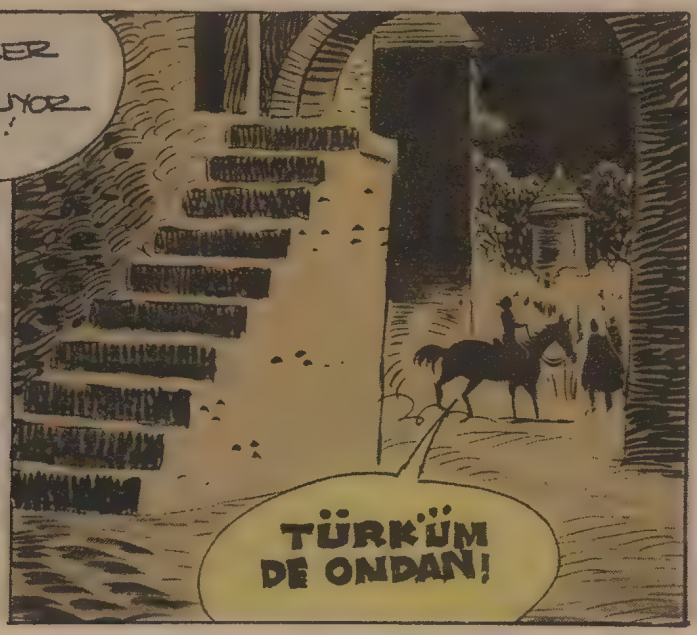

ni bilmez mi?

—Söylemek istemezse bilmez...

—Biz adamı söyletmesini biliriz ...

—Önemi yok.. Biz de söylememesini biliriz ...

—Türkler gibi çok kabadayıca konuşuyorsun ...

—Türk'üm de ondan...

Birden,gecenin karanlığında soğuk bir ölüm yeli esti sanki...Venedikli askerler kulaklarına inanamadılar. Bu adam gerçekten Türk olabilir miydi?

Subay, öfkeyle homurdandı:

—Demek Türk'sün ...

—Şüphe mi ediyorsun?

—Ne arıyorsun burada?

—İşim var ...

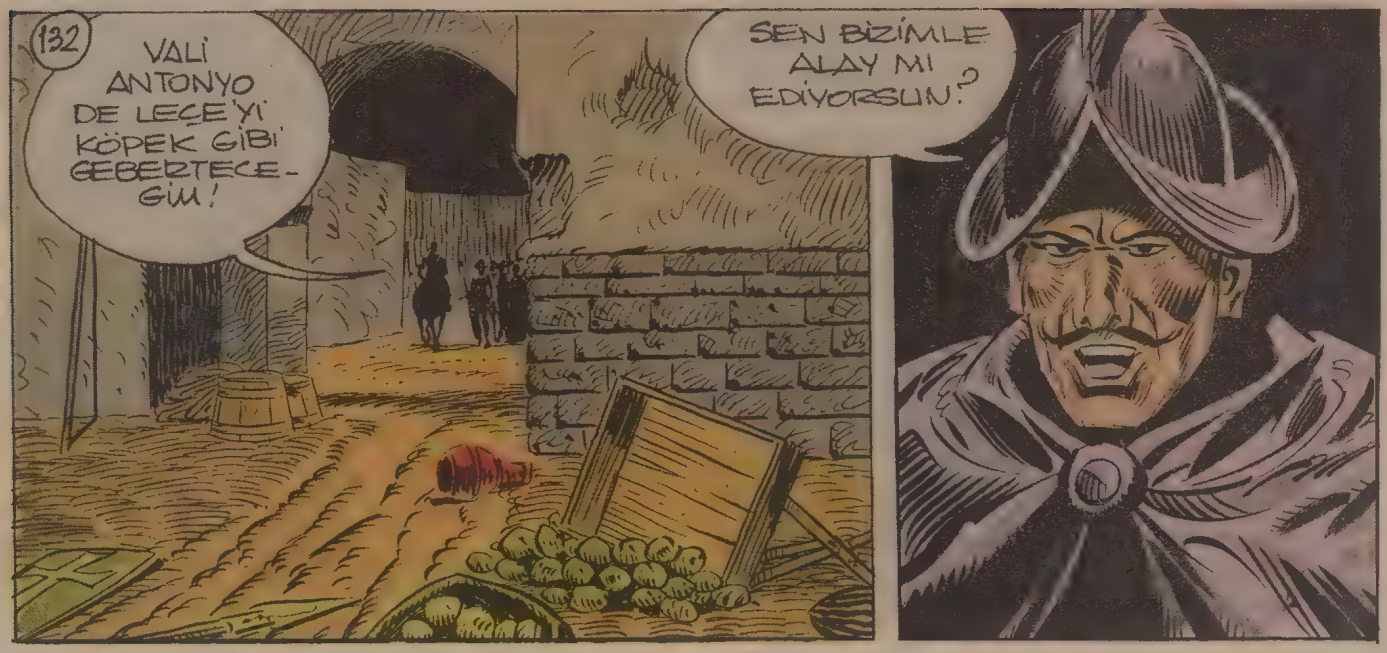

—Nasıl bir iş? Casusluk mu?

—Hayır..İşkodra sarayına gidip Vali Antonyo De Leçe'yi köpek gibi geberteceğim...

—Nasıl, nasıl?

Eğer gökten yıldırım düşseydi,Venedikliler ancak bu kadar korkar ve şaşırırlardı...

Nöbetçi subay, korkunç bir sesle gürledi:

—Sen bizimle alay mı ediyorsun?

Yabancı çok sakin bir sesle cevap verdi:

—Hayır.. Alay etmenin ne yeri, ne sırası..

—Bu gibi çılgınca düşüncelerin cezasının idam olduğunu bilmiyor musun?

—Bilmez olur muyum? Biliyorum elbette..

—Garip şey.. Adın ne senin?

—Kara Murat!

—Neee?

Venedikli savaşçılar şaşkınlıklarından donakaldılar ...

Subay böylesine cüret ve cesareti aklı almadığı için:

—Bir deli.. Bir deli bu.. diye bağırdı.

Fakat atının üzerinde dimdik duran Kara Murat, hiç de bir deliye benzemiyordu.

Dudaklarında hâlâ o zehir gibi alaycı gülümseme, gözlerinde ürkütücü kıvılcımlar vardı...

Karşısındakilerin şaşkınlığına ve düştükleri korkuya aldırış etmeden,inanılmaz bir soğukkanlılıkla:

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

25 TEMMUZ 1979 ÇARŞAMBA * HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ * SAYI 287 FİYATI 250 KURUŞ

ÖZET: **Türk Ordusu Sultan Mehmet'in komutasında Arnavutluk'a doğru ilerlerken Kara Murat, ülkeyi işgal altında tutan Venedik birliklerinin gücü hakkında bilgi toplamak için İşkodra kalesine girer...**

—Eh..Görüyorum ki, artık tanışma töreni bitti..İzin verirseniz gideyim, dedi.

Subayın ilk şaşkınlığı geçmiş, yavaş yavaş tepesi atmaya başlamıştı.Sert ve boğuk bir sesle:

—Bana baksana sen, dedi.

—Ne olmuş?

—Biz bu kapıları korumakla görevli savaşçılarız..Üstelik, haşmetli valimizin buyruğuyla yakaladığımız her Türk'ün kafasını koparmak zorundayız..

Venedikli subayın bakışlarında tüyler ürpertici bir tehdit okunuyordu. .Ama Kara Murat, oralı olmadı. Çok sakin bir sesle:

—Eh..Öyleyse görevinizi yapın, dedi..

Venedikli savaşçılar, artık bir delinin kar-

şısında bulunmadıklarını anlamışlardı..

Böylesine sakin ve düzgün konuşan bir insan deli olamazdı..

Bu, gücüne, ustalığına, aklına güvenen şımarık bir Türk savaşçısıydı..

Tek başına olduğuna göre, korkulacak bir durum yoktu..

Venedikli subay, bakışları kadar soğuk bir sesle:

—Eh,sanırım çok konuştuk, dedi.

Kara Murat,güldü:

—Ben de aynı fikirdeyim. Artık gitsem iyi olacak..Valinize söyleyin, yakında canını alacağım, hazır olun...

—Dur!.. Teslim ol sersem!

—Teslim mi olayım? Kime?..

—Bana...

—Haydi oradan budala..Bende senin gibi birine teslim olacak göz var mı?

Kara Murat meydan okuyordu.

Bir kişinin surların gerisinde tüm Venediklilere meydan okuması inanılır şey değildi. Bu genç adam, gerçekten yaman bir insandı.

Ama ne olursa olsun tek başınaydı..Bunca savaşçıya ne kadar dayanabilirdi?

Muhafızların, bir süredir zaptetmekte olduğu fırtına bütün göğüslerde birden koptu ve bir gök gürültüsü gibi yükseldi:

—Öldürelim..

—Parçalayalım haini..

Venedikli savaşçılar hep birden atıldılar.

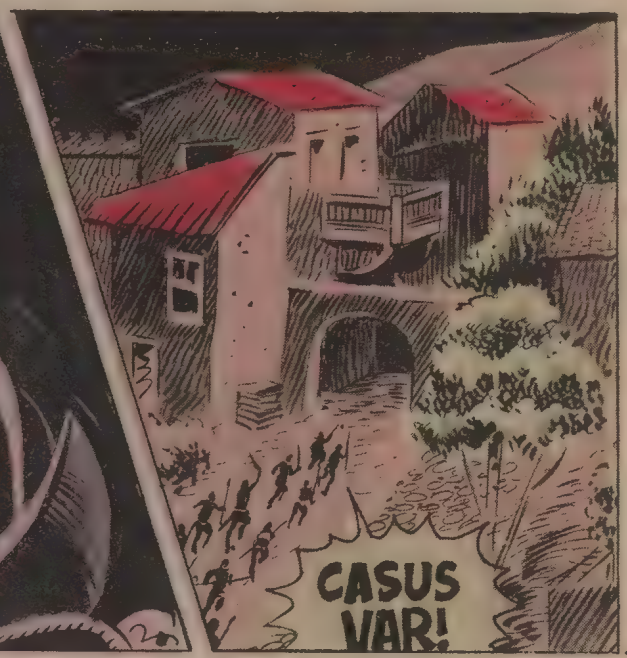

Kara Murat şimşek hızıyla uzun kılıcını çekti..

En öndeki iki muhafızdan birini tekmeyle,ötekini kılıcının kabzasıyla yere serip atını mahmuzladı..

Cins hayvan acı acı kişneyerek fırladı,arka ayaklarının üzerinde yaylanıp havalanarak önündeki muhafız selini aştı ve karanlık sokaklarında kayboldu..

Venedikli muhafızlar onun peşinden çılgınca koşuyor:

—Tutun..Yakalayın...Casus var... diye haykırıyorlardı.

★ ★ ★

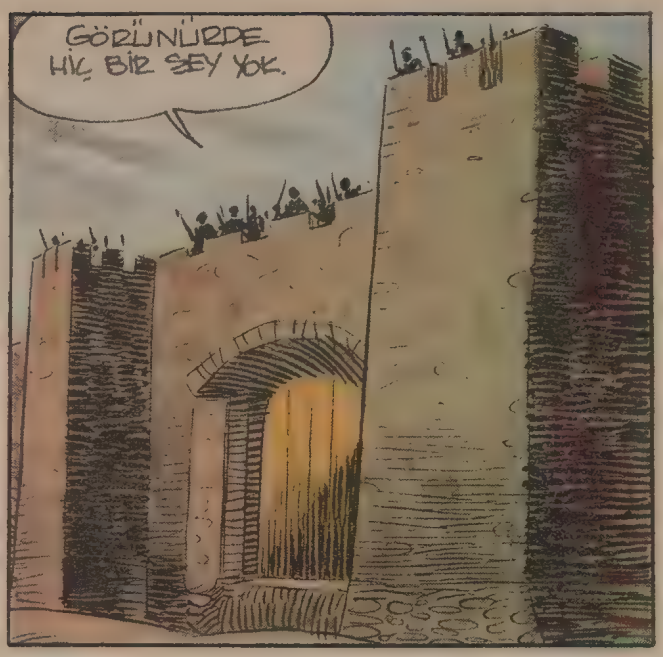

Ortalık, yavaş yavaş ağarıyor ufukta beliren kızıllık,güneşin doğacağını müjdeliyordu.

İşkodra kenti birden acı çan sesleriyle inledi..Nöbetçi subayı "Silah başına..Silah başına" diye bağırıyordu..

Şehir halkı büyük bir telaş içinde yataklarından fırlayıp sokaklara döküldü.Herkes Türklerin ani bir saldırıya geçtiğini sanarak surlara koşmuştu ama ortalıkta ne bir Türk askeri,ne bir savaş ne de bir saldırı belirtisi vardı.

İşkodra gerçek sebebini bilmediği bu çan sesleriyle allak bullak olurken Vali'nin sarayında da herkes yatağından fırlamıştı..

Vali Antonya De Leçe yanında büyük bir askeri birlikle surlara kadar gitti,çevreye keşif kolları gönderdi.

Olağanüstü hiç bir durum göremeyince kızdı, salona döndükten sonra öfkeyle ayağını yere vurarak kükredi:

—Kim yaptı bunu? Tehlike çanlarını kim çaldı?

Vali sözünü tamamlayamadı. Birden dışarıda müthiş bir gürültü koptu. Bulundukları salonun kapısı ardına kadar açıldı ve perişan bir subayın gülle gibi içeri girerek kendisini Vali'nin ayaklarının dibine attığı görüldü..

Salondakiler bir an şaşaladı,sonra dikkat edince herkes gelen adamı tanıdı..

Bu,o gece büyük kapının nöbetçi subayı olan Şövalye Mitri idi..

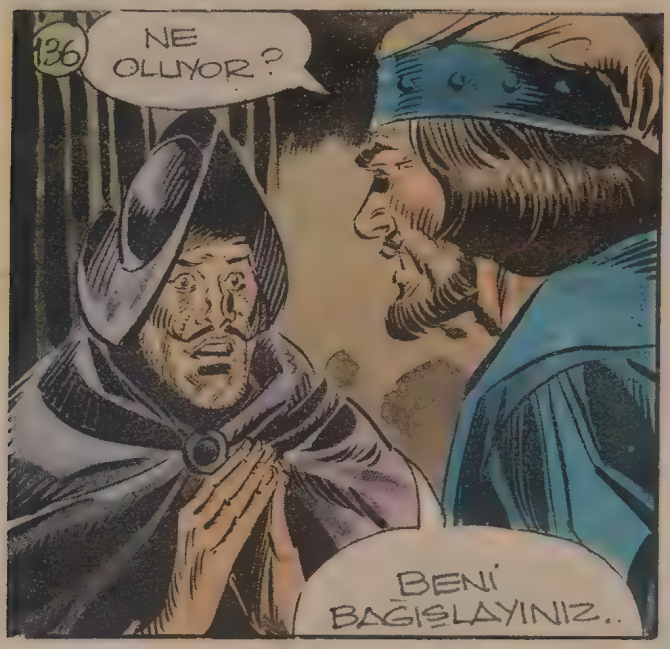

Vali Antonyo De Leçe, subayın saygısızlığına kızıp ayağını yere vurarak kükredi:

—Ne oluyor? Buraya paldır küldür girmek de ne demek?

Nöbetçi subay inledi:

—Ah efendimiz.. Beni bağışlayınız.Bağışlamazsanız öldürünüz..Ben her türlü cezayı hak ettim..

Valinin şaşkınlığı daha da arttı:

—Şövalye Mitri? Ne oluyor sana? Bu ne hal?

Nöbetçi subayı soluk soluğa inledi:

—Ah asaletmeap..Biliyor musunuz kale kapısında ne oldu?

Vali'nin sabrı tükenmişti artık. Gözlerinden öfke kıvılcımları fışkırtarak haykırdı..

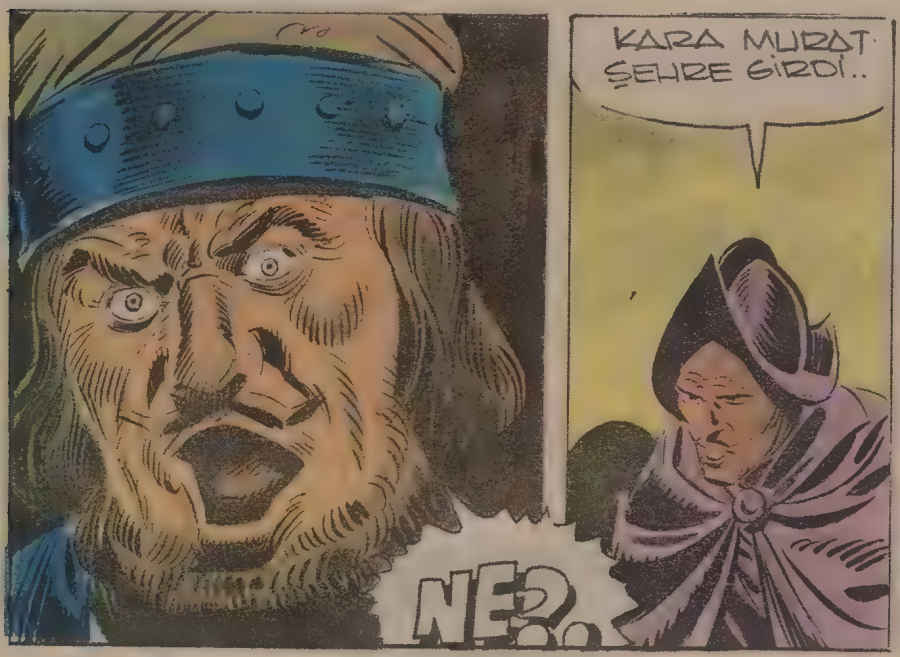

—Söyle be sersem herif! Söyle ne oldu?

—Ah efendim... Kara Murat denilen serseri şehre girdi...

Vali Antonyo De Leçe birden öyle müthiş bir çığlık attı ki salonun camları sarsıldı:

—Ne ? Ne dedin?

—Kara Murat şehre girdi dedim efendimiz...

—Yakalayamadınız mı?

—Tam yakalıyorduk, kaçtı!

—Kaçtı ha? Kaçtı öyle mi?

Öfkeden mosmor kesilen vali bir an elini hançerine atar gibi oldu. Nöbetçi subayını öldürmeyi düşünmüştü. Sonra bunun bir faydası olmayacağını anlayarak caydı.

—Allah kahretsin seni! Emrinde yüzden fazla adam varken bir kişiyle başa çıkamadın demek ki...

—Yalvarırım beni bağışlayınız efendim..

—Anlat bakalım nasıl oldu bu iş?

Nöbetçi sùbay olanları anlatırken Kont Lorenzo, Prenses Leonore ve Şövalye Giovanni içeri girdi. Kont nöbetçi subayın anlattıklarını bir bir onaylayarak:

—Doğru söylüyor..Kara Murat haydutu benim adımı kullanarak kapıyı açtırdı, dedi.

Vali sordu:

—Siz dışarıda ne arıyordunuz Kont?

—Türk kuvvetleri hakkında bilgi toplamak istiyordum...

—Yaaa? Kendinizi büyük bir tehlikeye atmışsınız..Bu gereksiz hareketiniz bir casu-

sun şehre girmesine yol açtı..

—Haklısınız... Fakat bu adamı yakalamak o kadar zor mu?

Vali'den önce Şövalye Giovanni cevap verdi:

—Siz bu haydutu bilmezsiniz.. Şeytanın ta kendisi..Zindana kapadık kaçtı.. Suikast planımızı Sultan Mehmet'e yetiştirip Derivayto savaşını kaybetmemize sebep oldu. Sevgilisi Kontes Alma ile iki Türk elçisini idam etmemiz onu çılgına çevirmiş olmalı ki, öç almak için buraya geldi.

Prenses Leonore sapsarı bir yüzle:

—Şövalye haklı, dedi. Bundan böyle hepimiz bu müthiş haydutun intikamından korkmalıyız...

...Bu korku, bizi birbirimize daha çok yaklaştırmalı. Bütün gücümüzü ve zekamızı Kara Murat belasından kurtulmak için harcamalıyız. Bu adam ölmelidir. Kara Murat sağ kaldıkça ne sizin, ne benim huzura kavuşmamıza olanak yoktur..

Vali'nin yüzü buruşmuş gözleri dalgınlaşmıştı..Korkunç şeyler düşündüğü belliydi:

—Bütün şehri aratıp bu alçağı yakalatacağım. Sonra Ulaş Bey'le beraber ikisini de asacağım. Gücü yetiyorsa Sultan Mehmet onları kurtarsın bakalım..

Tam bu sırada müthiş bir şangırtı duyuldu. Herkes irkildi. Sarayın camlarından birisi kırılmıştı..

Salondakiler ürpererek birbirlerine baktılar.

Öfkeden Vali Antonyo De Leçe'nin bütün vücudu titriyor,çeneleri tıkırdıyordu. Gözlerinin vahşi bakışı daha da korkunç bir hal almıştı:

—Bu da ne demek oluyor? diye kükredi.

Kont Lorenzo yere eğildi,heyecanlı bir sesle:

—Bir taş atılmış, dedi. Üzeri kağıtla sarılı bir taş... Anlaşılan buraya mektup gönder-

mişler...

Kont Lorenzo elindeki taşla doğruldu. Merakla büyüyen gözler onun eline dikilmişti.

Antonyo De Leçe emretti:

—Aç ve oku...

Sesi boğuk boğuk çıkan Kont Lorenzo bir solukta mektubu okudu...

"—Antonyo De Leçe...İşkodra Valisi diye bilinen rezil...Sen ve cinayetlerine yardım eden sefil ortakların Şövalye Giovanni ile Prenses Leonore yarın gece ölecek..Tanrı üçünüzü de lanetledi..Ben onun intikam kılıcıyım.Ölmeye hazır olun...

Kara Murat"

Salondakilerin gözleri korkuyla açılmıştı. Prenses Leonore'nin saçlarının dibinde soğuk bir ter vardı.. Vali Antonyo De Leçe ayağını şiddetle yere vurdu:

—Pis haydut! Bize meydan okuyor..Onu elime geçirirsem etlerini köpeklere yedireceğim...

Şövalye Giovanni'nin gözleri karardı adeta hırladı:

—Ah şunu bir elime geçirsem..O zaman ölümlerden ölüm beğensin...

Prenses Leonore acı bir sesle onları susturdu:

—Boş lafları bırakalım. Kara Murat'ı elimize geçirdiğimiz vakit nasıl öldüreceğimizi düşünürüz..Şimdi ne yapacağımızı konuşsak daha iyi olur...

Hayret ve korkudan yerine çivilenmiş gibi duran Kont Lorenzo mırıldandı:

—Çok garip...

—Nedir garip olan?

—Biz onu göremiyoruz ama o bizi görüyor ve dinliyor sanki..Tam ondan söz ederken pencerenin kırılıp içeriye bir taş düşmesi garip değil mi?...

Vali Antonyo De Leçe kendini toparlamıştı. Öfkesini yatıştırmaya çalışarak bağırdı:

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

1 AĞUSTOS 1979 ÇARŞAMBA * HALLİK SENÇEK DERGİSİ * SAYI 288 FİYATI 150 KURUŞ

ÖZET: **Türk Ordusu Sultan Mehmet'in komutasında Arnavutluk'a doğru ilerlerken Kara Murat, ülkeyi işgal altında tutan Venedik birliklerinin gücü hakkında bilgi toplamak için İşkodra kalesine girer...**

—Çabuk sarayın bahçesini, tüm koridorları, sokakları, her yeri arayın.O uğursuzun mutlaka yakalanmasını istiyorum. Sarayı koruyan nöbetçilerin sayısı da iki misline çıkarılsın...

Prenses Leonore biraz sararmış görünüyordu. Dudaklarında korkunç bir gülümseme vardı.O, tüm bu önlemlerin Kara Murat'ı durdurmayacağına inanıyordu.

Kara Murat'ı düşünürken, genç kadının ihtiras ve kini gözlerini aydınlatan bir şimşek gibi parladı. Kendi kendine şöyle mırıldandı:

''—Kara Murat'ı yalnız ben yakalayabilirim. Casuslarım onun izini çabuk bulurlar. Eğer onu öldürtemezsem, beni Kara Murat'ın intikamından ancak bir kişi kurtarabilir.. Ulaş Bey...O halde Ulaş Bey'i mutlaka elde et-

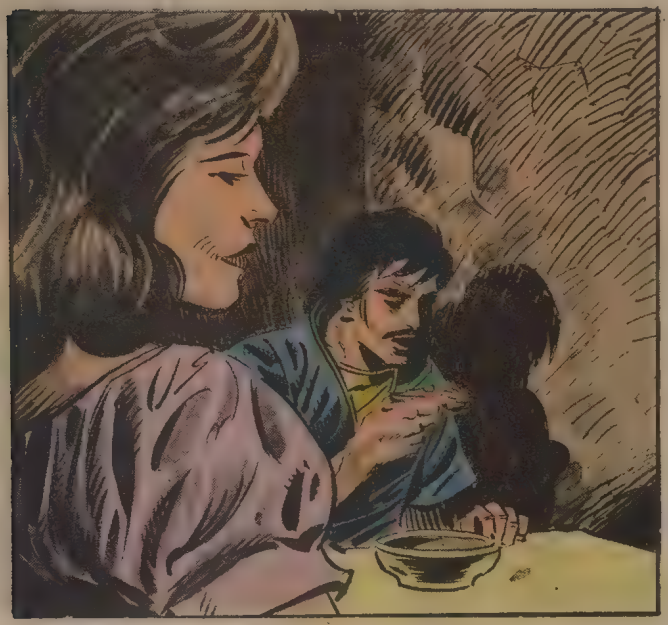

mem gerek''

Prenses Leonore derhal zindana inip Ulaş Bey'i ziyaret etmeye karar verdi...

★ ★ ★

Üç müthiş insan intikam hırsıyle tir tir titreyerek Kara Murat'ı ele geçirmek için çareler ararken acaba Kara Murat ne yapıyordu?

O sırada Kara Murat ''Drina İncisi''hanında harıl harıl karnını doyurmakla meşguldü...

Güneş artık iyice yükselmiş, sokaklarda dolaşan insanların sayısı artmıştı.

Kara Murat yemeğini bitirmek üzereyken hanın bulunduğu sokağa atlı bir tellal girdi. Tenha olan sokak, yanında dört muhafız bulunan tellalın gelmesiyle birlikte insanlarla doldu...

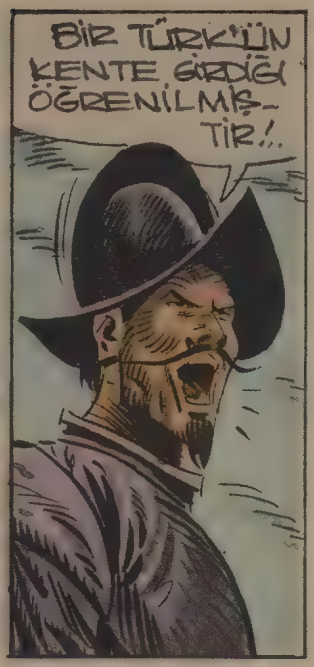

Herkes merakla birbirine şöyle diyordu:

—Yanında muhafız bulunan tellallar önemli haberler okurlar...

—Bu defa haber ne acaba?

—Bilmem...Yeni bir idam var galiba...

—Şimdi öğreniriz. Susun da dinleyelim.

Atlı tellal, elindeki boruyu birkaç kere öttürüp halkın susmasını sağladıktan sonra kalın sesiyle bağırdı:

—Ben,İşkodra kentinin tellalı Aldo Klement..Haşmetli Valimiz Antonyo De Leçe hazretlerinin emrini burada bulunan ve bulunmayan tüm İşkodralılara ilan ederim. Kara Murat adlı bir Türk'ün gizlice kente girdiği öğrenilmiştir.. Kara Murat'ın suçu casusluktur.. Kendisini yakalayan derhal Devlet

Mahkemesi'ne teslim edecek ve buna karşılık on bin altın ödül alacaktır..Yerini bilip de haber vermeyenlerin cezası ölümdür..Kara Murat'ın görünüşü şöyledir..''

Tellal, uzun uzun Kara Murat'ın tarifini yaptıktan sonra atını sürüp borusunu öttüre öttüre gitti...

Sokakta toplanan halkın gözleri şaşkınlıktan büyümüş,herkes şüpheyle birbirine bakar olmuştu.

On bin Venedik altını büyük bir servetti...

Bu parayı kim elde etmek istemezdi?

Kara Murat, tellalın sözlerini duyunca önce irkilmiş sonra tekrar sakinleşerek yemeğe davet etmişti...

Binanın bu kuytu köşesinde kendisini kimse tanıyamazdı...

Hanın sahibi genç ve güzel bir kadındı. Müşterilerin ısmarladıkları piliçlerin kızardığı ocağın başında bekliyor, ateşten pembeleşen yüzüyle etin kıvamında pişip pişmediğine bakıyordu.

"Drina İncisi" hanının sahibesi otuz yaşlarındaydı..Güzelliğinin en olgun, en çeki-ci devresini yaşayan kadının yüzüne bakan, onu henüz yirmi iki yaşında sanırdı. Bakışlarının tatlılığı, gözlerine bir kadife yumuşaklığı veriyordu.

Genç kadının gözleri sık sık Kara Murat'ın bulunduğu masaya kayıyor, her defasında heyecandan kalbi titreyerek:

"—Aman Tanrım..Sakın yanlış görmüş olmayayım?" diye mırıldanıyordu..

Delikanlı gölgede kaldığı için yüzü iyi seçilmiyor, kararsızlık içinde bocalayan hancı kadının ateşte kızaran piliçleri çeviren elleri titriyordu.

Bir ara Kara Murat başını kaldırdı ve yüzünü gösterdi...

O zaman kadın, haykırmamak için kendisini güç tuttu:

—Evet, evet...O ! Vallahi o...

Genç kadın iyice kızaran pilici bir tepsiye koyup Kara Murat'ın oturduğu masaya gitti:

—Piliç emreden siz miydiniz beyzadem?

Kara Murat başını kaldırmadan:

—Hayır, dedi. Yanlış masaya getirdiniz sanırım...

Genç kadın,güzel gözleriyle uzun uzun Kara Murat'ı süzdü:

—Ne kadar sinirlisiniz böyle? Bu halinizi gören,az önce tellalın bahsettiği haydut olduğunuzu sanacak...

Kara Murat ağır ağır başını kaldırıp dikkatle karşısındaki kadına baktı..Hafifçe gülümsedi:

—Doğrusu o haydutu tanımak isterdim.

Şu on bin altın harcamakla bitecek para değil. Bir anda zengin olurdum...

Kadın bütün içtenliğiyle:

—Ben Kara Murat'ı tanırım, dedi..

Kara Murat'tan başka kim olsa o anda yerinden fırlayıp kadının boğazına sarılırdı. Fakat o hiç istifini bozmadan:

—Yaa...Demek tanıyorsunuz?...O halde şu adamı bana iyice anlatın da on bin altını

ben kazanayım...

Kadın hafifçe güldü..Çok heyecanlı olduğu her halinden belli oluyordu:

—Onu görseniz de yakalayabileceğinizi sanmıyorum...

—Nedenmiş o?

—Çok güçlüdür. Tek başına beş kişiyle vuruştuğunu gözlerimle gördüm...

Kara Murat'ın dudaklarındaki gülümseme birden dondu. Bu kadın gerçekten kendisini tanıyordu galiba..Onun yüzünü hatırlamaya çalıştı,hafızasını yokladı,ama kim olduğunu bir türlü bulup çıkaramadı...

Bu kadını susturmak gerekiyordu ama nasıl?

''—Bağırmaya başlarsa hapı yuttum'' diye düşündü...

Bu sırada pos bıyıklı,iri yarı bir adam masaya yaklaşarak kalın sesiyle söze karıştı:

—Kara Murat'ı ben de tanıyorum bayım!...

İşte o zaman Kara Murat kuşkuyla çevresine bakındı,nasıl bir tuzağa düşürüldüğünü anlamaya çalıştı...

Durum karışmaya başlamıştı...

Hançerini çekmiş,masanın altında hazır tutuyor, ilk hücumda adamı yere sermeyi düşünüyordu...

Gerilen sinirlerini yatıştırmaya çalışarak sordu:

—Siz kimsiniz? Kara Murat'ı nereden tanıyorsunuz?

Genç kadın çok sakin çok tatlı bir sesle:

—Benim adım Liriye..Bu da babam Yu-

suf..Seni çok iyi tanıyoruz..Anlıyor musun Kara Murat?

Kara Murat artık rol yapmanın gereksizliğini anlamıştı..Sinirli sinirli gülerek:

—Eh beni tanıdığınıza göre on bin altını kazanmak istersiniz,dedi...

Kadının yüzü gerildi,gözlerinde bir keder bulutu dolaştı:

—Hayır..Babamla ben seni haber vereceğimize dilimizi koparırız..Yüreğimizi kendi elimizle sökeriz..Anlıyor musun?

Kara Murat iyice şaşırmıştı:

—Siz kimsiniz? Beni nereden tanıyorsunuz? Neden beni ele vermek istemiyorsunuz? diye sordu.

Hancı kadın heyecanla:

—Bakın beyzadem,dedi. Semendere'nin bütün fakirleri ve kimsesizleri Kara Murat'ı severler. O,herkese elinden geldiği kadar yardım etmiştir...

Semendere, Balkanlarda bir Türk sınır kentiydi..Akıncıların yatağı olan bu şehirde Kara Murat çok iyi tanınırdı..İyi ama binlerce kilometre ötedeki İşkodra'da yaşayan bu hancı güzeli ile babasının,Semendere'yle ne ilişiği vardı?

Genç kadın Kara Murat'a doğru eğilerek fısıldadı:

—Ah efendim..Sizi karşımızda görünce ne kadar sevindik bilemezsiniz..Sizin kahramanlıklarınızı efsane anlatır gibi kulaktan kulağa fısıldar dururduk...

Genç kadınla babası neredeyse sevinç göz yaşları dökeceklerdi.

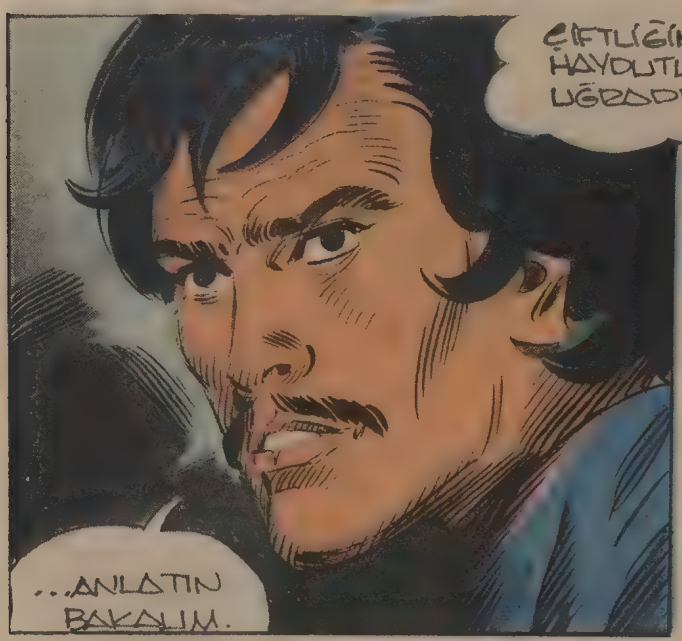

Kara Murat bu içten sevgi gösterisi karşısında ne yapacağını şaşırarak:

—Beni nereden tanıdığınızı anlatın bakalım, dedi. Yemek üstüne güzel bir hikâye dinlemek hoşuma gidecek...

Genç kadının gözleri parladı. Bir an babasına baktı. Anlaşmış olacaklar ki,ikisi de birer iskemle çekerek masaya oturdular...

Hancı kadın Liriye:

—Bundan üç yıl önceydi dedi.Arnavutluk'tan Semendere'deki akrabalarımızın yanına gitmiştik..Oraya yerleşecektik..Bir gece... 12 Temmuz gecesi..Çiftliğimiz ansızın Eflaklı haydutların saldırısına uğradı..Bütün yakınlarımız öldü..Biz de ölecektik..İşte o anda bir yiğit hızır gibi yetişti...

Kara Murat meseleyi anlamıştı..O geceyi şimdi çok iyi hatırlıyordu. Gözlerinin önünde yıllar önce geçen o müthiş olay canlandı...

Eflaklı haydutlar çiftliği ateşe vermişlerdi...

Yerlerde ölüler vardı..Yaralı bir adam yattığı yerde inliyordu. Genç bir kadın haydutlar tarafından çırılçıplak soyulmuştu..Alevlerin ışığında kadının düzgün vücudu kıpkızıl görünüyordu.

Eflaklılar, çıplak kadını gözlerinden ihtiras kıvılcımları fışkırarak zevkle seyrediyor, kaba ve çirkin kahkahalar atıyorlardı.

İşte Kara Murat tam bu sırada yetişmiş, uzun kılıcıyla haydutların birkaçını cansız ye-

re sermiş, ötekileri kaçırmıştı. Bağırmalar inilitiler çığlıklar izlemişti birbirini...

Demek o gece kurtardığı kadın buydu. Karanlıkta sevgi ve minnetle parlayan güzel gözleri şimdi çok iyi hatırlıyordu..

Hancı kadın:

—Evet, dedi. O geceki olaydan sonra memleketimize, yani buraya dönmek zorunda kaldık..Üç yıldır babamla bu hanı işletiyoruz...

Kara Murat hancı kadınla konuşurken bir çift hain göz onu dikkatle izliyordu.

Bir cüceydi bu...Gözleri fırıl fırıl dönüyordu...Boyu çok ufak olduğu için masanın altına kolayca girerek gizlenmişti...

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

8 AĞUSTOS 1979 ÇARŞAMBA ✱ HAFTALIK ÇOCUK DERGİSİ ✱ SAYI: 289 FİYATI 250 KURUŞ

ÖZET: Türk Ordusu Sultan Mehmet'in komutasında Arnavutluk'a doğru ilerlerken Kara Murat, ülkeyi işgal altında tutan Venedik birliklerinin gücü hakkında bilgi toplamak için İşkodra kalesine girer...

Kara Murat'la hancı kadının konuştuklarını duyunca birden yıldırımla vurulmuş gibi sarsıldı..Şaşkınlıktan alıklaşmıştı. Sonra yüzünde beliren hain gülümseme ile:

—Valinin arattığı müthiş haydut bu Kara Murat..Onu yakalatırsam on bin altın benim olur! Bu gün talihim iyi gidiyor doğrusu diye mırıldandı..Sesinde coşkun bir ihtiras vardı..

duygusu yoktu. Kendi kendine ''Ben çirkin bir adamım. Doğa beni biçimsiz yaratmış. Bundan ötürü bütün insanlığa düşmanım. Bana hep iyilik edenLiriye ile babasının başı derde girecek ama bana ne.Kara Murat'ı yakalatıp on bin altını almam gerek param olunca kudretli bir insan olurum'' diye söyleniyordu.

Cücenin adı Aleksandır idi. Zayıf ve çelimsiz bir vücudu vardı..Gözleri iki siyah elmas gibi pırıl pırıl yanıyordu. İşkodra'ya Floransa'dan gelmişti. Fakirdi. Büyücü sanıldığı için halk onu sevmezdi. Aç kaldığı günler karnını ''Drina İncisi'' hanında bedava doyururdu. Hancı baba ile kız ona küçük hizmetler yaptırır karşılığında yemekten başka para da verirlerdi..Fakat Cüce Aleksandır'da minnet

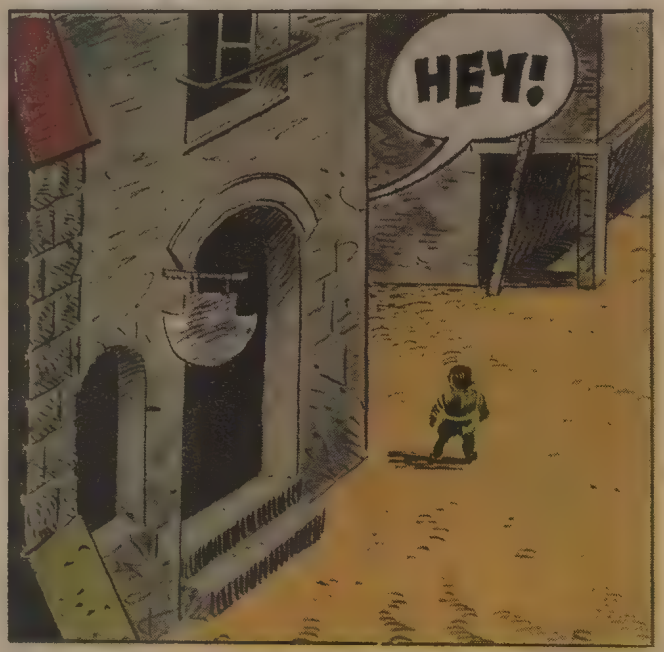

Kıskançlık bir alev gibi cücenin vücudunu sarmıştı. Gizlendiği yerden çıktı masaların altından geçerek kapıya yaklaştı.

Az sonra sokaktaydı.

Heyecanlı heyecanlı soluyarak hızlı yürümeye başladı.

Daha birkaç dakika yürümemişti ki sokakta korkunç bir ses duyuldu.

—İşte..Allah'ın belası cüce orada..

Bir başka ses şöyle gürledi.

—Büyücü o. Şeytanın uşağı!.. Gebertelim onu!....

O devirde birçok kentlerde cüceler ve kamburlar uğursuz insanlar olarak kabul edilir, onların büyücü oldukları sanılırdı..Küçük bir tahrik, halkı galeyana getirir, zavallılar kemikleri kırılıncaya kadar dövülürdü...

muş gibi sapsarı,ıstırap içinde bekledi..

Simsiyah korkunç kalabalık yavaş yavaş üzerine doğru geliyordu.

İri yarı bir adam yaklaştı. Bir eliyle cüce nin yakasından tutarak sarstı sarstı ve öteki eliyle yanağına müthiş bir tokat indirip yere fırlattı.

Öfkeli kalabalık bağırıyordu:

Yine öyle olmak üzereydi..

İki kişinin peş peşe haykırışlarıyla sokakta birçok insan toplandı..

Cüce Aleksandır korku ve endişeyle çevresine bakındı.

Birçok öfkeli surat kendisine doğru yaklaşıyordu. Neden sarıyorlardı kendisini? Onlara ne yapmıştı? Suçu neydi?

Bir an dayanılmaz bir diş ağrısına tutul-

—Öldürelim bu uğursuzu...

Şeytanın piçi...

—Onun yüzünden savaş çıktı..

—Şehre geldiğinden beri başımız beladan kurtulmuyor..

—Vuralım!..Gebertelim!

Cüce amansız bir tokat ve yumruk sağanağına tutuldu.

Çılgın, korkak beşer gücünün üstünde bir saldırışla halkı yararak hana doğru koşmak istedi.

Bu sırada nereden geldiği bilinmeyen bir tekme imdadına yetişti. Yuvarlanan vücudu gülünç bir hızla sokağın taşlarının üstüne düştü..

Halkın üzerine çullanmasına fırsat bırakmadan can havliyle ayağa kalkıp koşmaya başladı.

Cücenin inatla direnmesinin alevlendirdiği hırs ve kin içinde çılgına dönen halk cücenin peşinden koşuyor ve:

—Allahını seven vursun! diye bağırıyordu..

Bu ses çevreye bir anda kutsal bir emir gibi yayıldı.

Şimdi herkes cücenin üzerine bir şey fırlatmaya başlamıştı..

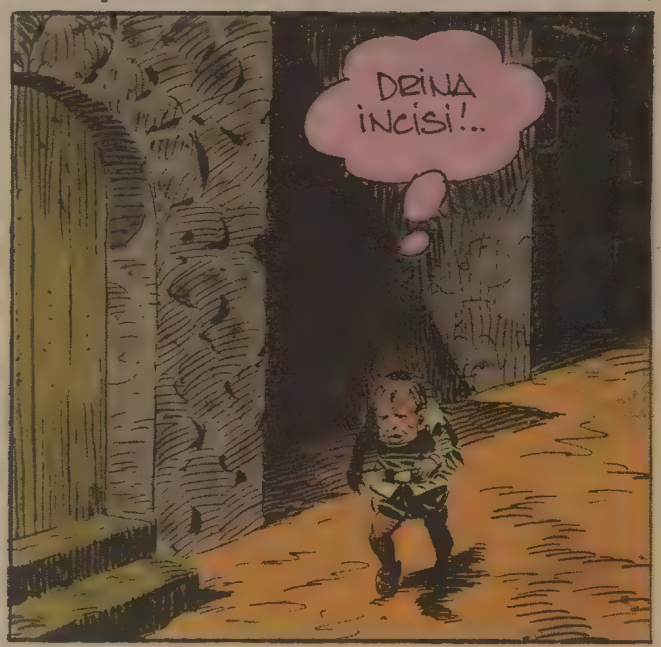

Cüce birkaç defa yüzüstü düşüp yeniden kalktı ve koşmaya devam etti.

Ölümün soğukluğu neredeyse tüm damarlarını donduracaktı. Gözlerinde kıvılcımlar uçuşuyordu. Koşan halkın küfürleri, bağırmaları ve hâlâ o emreden ses:

"—Allahını seven vursun!" haykırışı arkasından geliyordu.

Yaralarından kanlar akıyordu. Elbiseleri paramparça olmuştu. Güçlükle nefes alıyordu. Göğsü körük gibi kalkıp iniyor, gücü yavaş yavaş tükeniyordu.

Neredeyse yere yuvarlanacak ve ölecekti.. Kaçmaktan kuvveti kalmamıştı. Son bir çaba ile çevresinde sığınacak bir yer ararken birden "Drina İncisi" hanının kapısına geldiğini gördü.

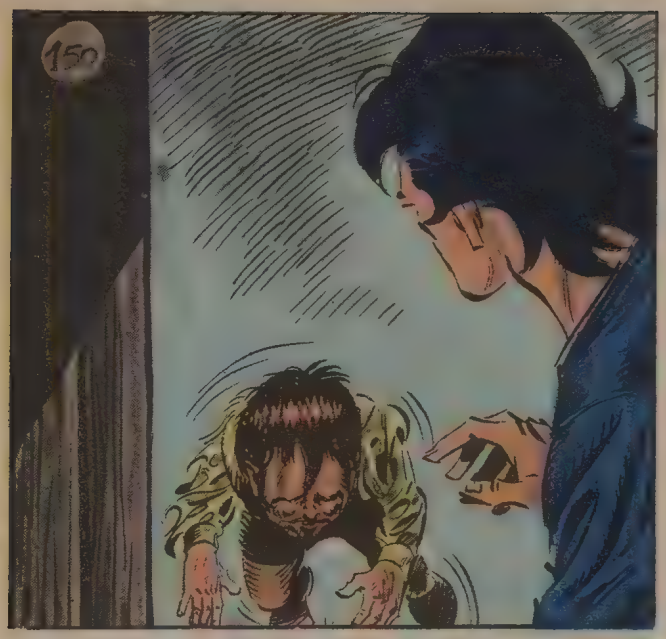

Aynı anda karşısındaki kapı açıldı ve eşikte genç bir adam görüldü. Bu Kara Murat'tı...

Cüce, genç adamın ayaklarının dibine yığıldığını hatırlıyordu..

Sonra ne oldu?

Bilmiyordu..Bayılmıştı..

Gözlerini açtığı zaman kendisini temiz ve rahat bir yatakta buldu.

Cüceyi ölümden kurtaran Kara Murat ile hancı kadın Liriye başucunda duruyordu.

Cüce Aleksandır'ın gözlerinde hâlâ dehşet dolu bir ifade vardı.

Liriye tatlı tatlı gülümseyerek:

—Korkma gittiler, dedi.

Kara Murat:

—Evet diye ekledi. Birkaç kişi hana taş

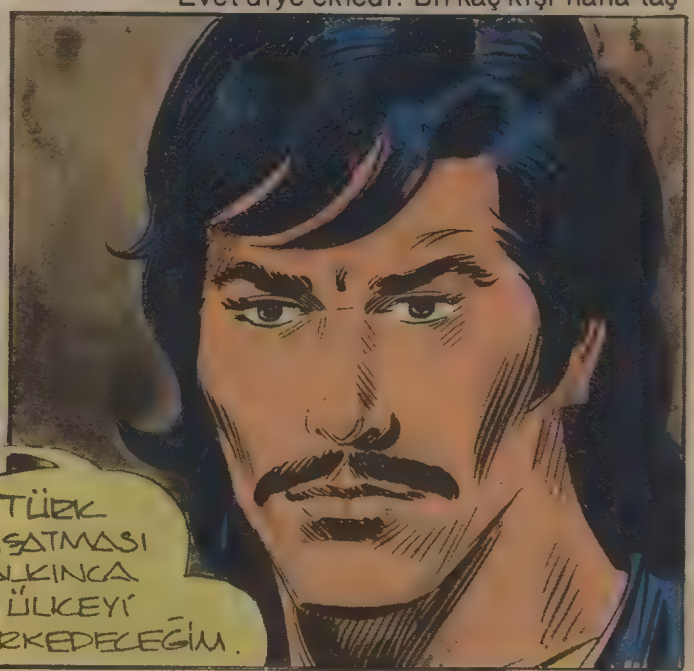

attı pencereleri kırdı küfretti. Az sonra öfkeleri dağılınca söylene söylene uzaklaştılar.

Cüce mosmor dudaklarının arasından minnet dolu bir ifadeyle:

—Sağolun, diye mırıldandı.Hayatımı size borçluyum.

—Bize hiç bir şey borçlu değilsin.Yalnız bu şehir halkı seni pek sevmiyor. Etrafta fazla dolaşmasan iyi edersin..

—Evet karar verdim Türk kuşatması kalkınca hemen bu ülkeyi terk edeceğim.

—Türk kuşatmasının kalkacağını hiç sanmıyorum...

—Neden?

—Türkler bu şehri zaptetmeden gitmezler de ondan...

Cüce Aleksandır gözlerini kırpıştırarak karşısındaki genci süzdü. İçinden..

''—Sahi'' dedi. 'Bu adamın Türk olduğunu unutmuştum. Şehri ele geçireceklerinden ne kadar emin.''

Sonra sesini yükselterek,

—Belli olmaz, diye cevap verdi. Venedik ordusunun aylarca dayanacak erzak ve cephanesi var.

Cüce bir saat kadar sonra kendisini iyi hissedince handan çıktı. Kimsenin dikkatini çekmemeye çalışarak kuytu köşelerden İşkodra Sarayına doğru ilerlemeye başladı.

Kafasında hep on bin altının hayali vardı.

Kara Murat'ı yakalatarak alacağı altınlarla kudretli adam olmak bundan sonraki yaşamını rahat geçirmek istiyordu.

Onun yerinde başka biri,bir eşkiya,kanlı bir katil,hatta bir cellat olsaydı ''Kara Murat'la Liriye beni ölümden kurtardı. Onlara ihanet edemem. Bu bir alçaklık olur'' derdi.

İşin doğrusu ve insancası buydu.

Ama cüce öyle yapmadı..O düşmanlık ve kin için yaratılmıştı.

Normal insanların damarlarında kan,onun damarlarında ise nefret zehiri dolaşıyordu!...

Kendi kendine gülmeye başladı. Büyük bir zevk ve haz duyarak Kara Murat'la Liriye'ye fenalık etmeyi düşündü.

Kara Murat yakalanıp asılacak,hancı kadın da onu gizlemek suçundan işkencelerle öldürülecekti...

Prenses Leonore o gün öğle vaktine kadar dairesinden çıkmadı. Bütün düşünceleri bütün öfkeli titreyişleri bütün perişanlığı bütün feryatları aynı duyguyu yansıtıyordu.

"—Kara Murat'ı mutlaka öldürmeli.. Yoksa o beni öldürecek.."

Akşama doğru eski sakinliğine kavuştu. Gözleri her zamanki gibi ateşli sesi güçlü hareketleri şiddetli olarak saray halkına göründü bir süre sonra dinlenmek istediğini söyleyerek odasına çekildi.

Herkesin gözü önünde yatak odasına çekildikten sonra omuzlarına pelerinini aldı, arka kapıdan çıkıp geniş merdivenlerden indi bodrum katına girip zindancıya seslendi.

Eski zindancı Manuel, Kara Murat'ın kaçışından sonra derhal idam edilmişti.

Yeni zindancı prensesi karşısında görünce yerlere kadar eğildi. Leonore ona dilediği mahkumla görüşebileceğine dair Vali'nin imzasını taşıyan emri gösterdi.

Beraberce yeraltı zindanına giden merdiveni inmeye başladılar.

Zindancı elinde meşalesiyle prensesin yanında yürüyordu.

Birinci kata indikleri vakit Leonore sordu.

—Nerede?

Zindancı cevap verdi.

—Daha aşağıda efendim.

Prenses Leonore buraya kimi görmek için geldiğini söylememişti. Ama zindancının verdiği cevap yanlış değildi.

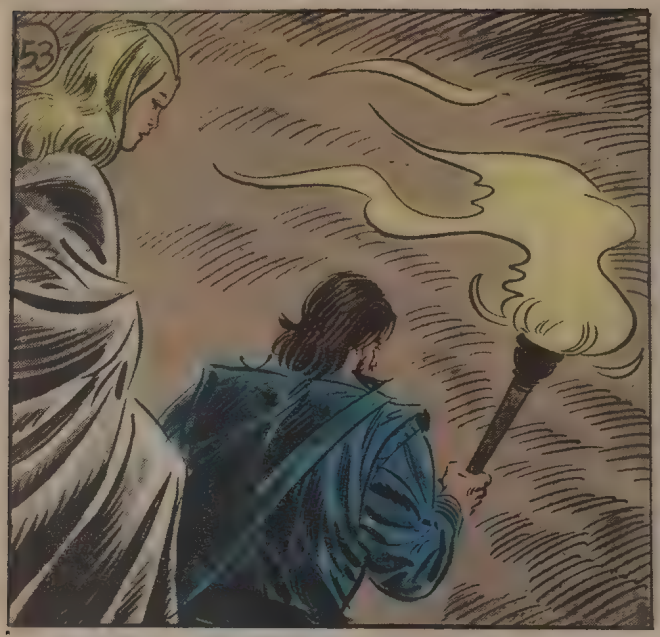

Prenses aşağı katta devlet aleyhine işlenmiş suçlardan ötürü hapsedilmiş olan birkaç kişiden birini görmek istiyordu.

Daha aşağıya inen merdivene girdikleri vakit prenses titreyerek.

—Burada insan ne kadar yaşayabilir? diye sordu.

Zindancı sırıttı.

—Hiç bir mahkumun üç aydan fazla ya-

görünmeye çalışarak sordu.

—Neden? Bu adam o kadar dayanıksız mı?

—Onu demek istemedim. Birkaç gün sonra mahkumu cellata vereceklerini sanıyorum. Bu nedenle hücrede uzun süre ıstırap çekmeyeceği için şanslı sayılır..

Prenses sert bir sesle emretti.

—Bu kapıyı açınız..

şadığı görülmüş şey değildir.

—Bu mezarda şimdi kim var?

—Bir Türk efendim..Vali hazretlerinin emriyle onu en berbat hücreye tıktık..Gerçi diğer mahkumlar bu hücrede birkaç ay yaşayabilirler ama ben onun o kadar bile yaşayacağından şüpheliyim.

Zindancı bu kelimeleri garip ve alaylı bir sesle söylemişti. Prenses Leonore ilgisiz

Zindancı yerlere kadar eğildi.

—Emredersiniz..Yalnız emir kağıdının bende kalması gerek...

—Demek bana güvenmiyorsun?

—Beni bağışlayınız efendim. Ama durup dururken asılmak niyetinde değilim..

Prenses Leonore ayağını şiddetle yere vurarak haykırdı:

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

15 AĞUSTOS 1979 ÇARŞAMBA * HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ * SAYI 290 FİYATI 250 KURUŞ

ÖZET: Türk Ordusu Sultan Mehmet'in komutasında Arnavutluk'a doğru ilerlerken Kara Murat, ülkeyi işgal altında tutan Venedik birliklerinin gücü hakkında bilgi toplamak için İşkodra kalesine girer...

—Asıl dediğimi yapmazsan ipe çekilirsin sersem.. Seni bu göreve benim tayin ettirdiğimi unutuyorsun. Şimdi bana olan minnettarlığını göster ve kapıyı aç...

Zindancı, prensesin saraydaki gücünü çok iyi biliyordu. İki büklüm olarak emre itaat etti. Anahtar koca kilidin içinde döndü, ağır, demir kapı gıcırdayarak açıldı.

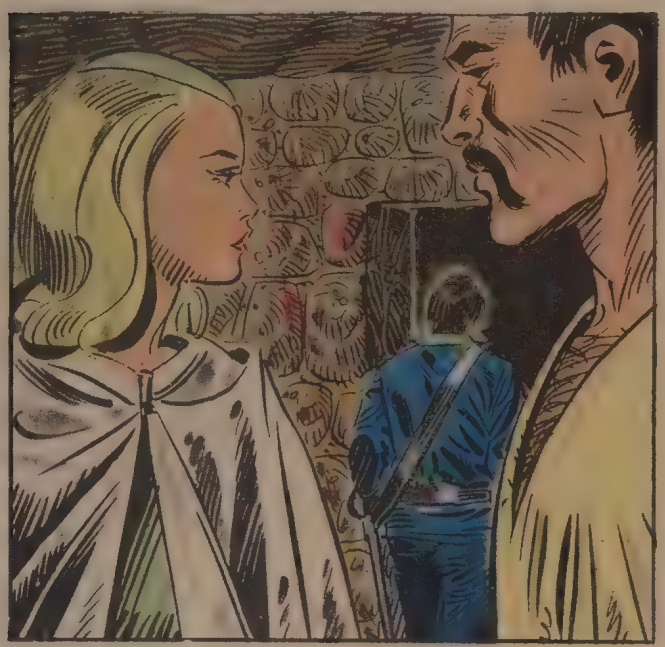

tarım...

Sonra meşaleyi, duvara bu iş için çakılmış halkaya geçirdi ve prensesin önünde saygıyla eğildi.

Leonore bir işaretle zindancıya çekilmesini emretti. Zindancı, itaat etti dışarıya çıktı ve kapının arkasında beklemeye başladı.

Prenses esir Türk'e hayretle bakıyordu.

Prenses, meşalenin titrek ışıkları altında zindanın bir köşesine dayanmış, ayakta duran Ulaş Bey'i gördü.

Ulaş Bey de prensesi derhal tanıdı, hemen ilerledi, zindancının elinden meşaleyi aldı ve bir konuğu karşılar gibi kaldırarak:

—Sağolun madam, dedi. Lütuf buyurup, buraya kadar gelmenizden dolayı size minnet-

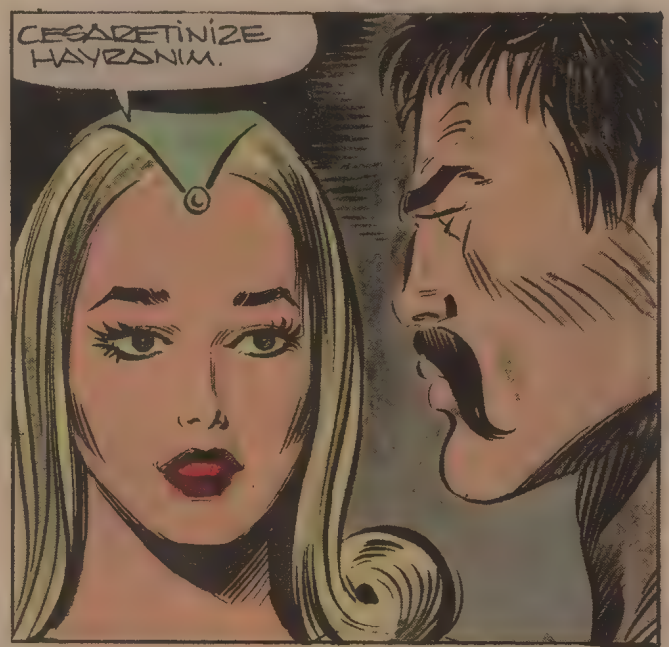

Ulaş Bey bu bakışı soylu bir sessizlikle karşıladı.

Prenses tatlı, ihtiraslı bir sesle:

—Cesaretinize hayranım, dedi. Burada korkudan rengi atmış, ölümü beklerken dizleri titreyen, hayata ve özgürlüğe kavuşmak için her teklifi kabul etmeye hazır bir mahpus bulacağımı sanıyordum.

Ulaş Bey kollarını göğsünün üzerine kavuşturdu. Sakin sesinde umursamaz bir ifade vardı:

—Yanılmışsınız madam... Biz ölümden korksaydık bu işlere girmezdik...

Prenses Leonore'nin sesi acı bir hal aldı:

—Bana meydan okuyan bir adamla karşılaşmam doğrusu üzerimde şaşkınlık yarattı. Yooo, itiraz etmeyiniz. Bu sakin duruşunuz, dudaklarınızdaki bu alaylı gülümseme bana bir hakarettir. Büyük bir tedbirsizlik doğrusu..

Ulaş Bey, başını salladı:

—Hayır madam. İlk sözünüz daha doğruydu. Bu, sadece cesarettir, hakaret değil. Sizin gibi bir kadına hakaret edilmez. Sizin kadar güzel kadınlar sadece sevilir...

—Bu sözlerinizde bile bir meydan okuma var...

Ulaş Bey hafif bir kahkaha attı:

—Meydan okumak mı? Bu olabilir. Öleceğinden emin olan ve bu yüzden artık hiç bir şeyden korkmayan bir adamın buna hakkı vardır sanırım. Ama gerçekte böyle düşünmüyorum. Zindanımda beni görmeye gelen ve bana bir şeyler teklif edecek olan prensese saygıdan başka ne duyabilirim?

Prenses Leonore kaşlarını çattı, gözlerinde şeytanca pırıltılar dolaştı:

—Size bir şey teklif edeceğimi nereden çıkardınız?

—Beni bağışlayınız madam. Bana bir şey teklif etmeyecekseniz neden buraya geldiniz?

...Ölüme mahkûm olan bir adamın perişanlığını görmek sizi üzer sanırım.

—Çok akıllısınız. Buraya hayatınızı bağışlamak için geldim. Sizi affetmek istiyorum .

Ulaş Bey birden sarsıldı. Kaşlarını çattı, sesi dikleşti. Bir kadın tarafından affedilmek düşüncesi hiç hoşuna gitmemişti:

—Sizden af beklediğimi nereden çıkardınız? diye söylendi. Ulaş Bey'in hiç bir güce boyun eğmeyişi Prenses Leonore'yi bir an öfkelendirir gibi oldu. Ama karşısındaki gencin erkekçe duruşu onu etkiledi. Bu geniş göğüs, bu kuvvetli omuzlar, bu ihtiras dolu dudaklar onu şehvetle titretti.

Ulaş Bey'e hakim olmak için, onu korkutmak değil, ona sığınmak gerektiğini anladı.

Mezar başında ona hayatın ve özgürlüğün değerli görüneceğini sanmıştı. Oysa karşısında her teklifi reddeden, kendisine hakaret eden sakin duruşuyla onu öfkelendiren bir adam bulmuştu.

O halde taktik değiştirmesi gerekiyordu.

Prenses Leonore'nin rol yapma yeteneği mükemmeldi.

Ansızın perişan bir hale büründü, gözleri yaşlarla doldu. O şimdi bir prenses değil, erkeğine sığınan onun himayesini isteyen bir dişiydi:

—Ah Ulaş Bey! diye inledi. Ben aslında buraya sizden yardım istemeye, beni korumanız için size yalvarmaya geldim.

Ulaş Bey, bu ani değişiklik karşısında şaşırdı, merhamet ve fedâkarlık anlatan yüzü gerildi, heyecanlı bir ilgiyle sordu:

—Yardım mı? Ben mi size yardım edeceğim? Bir mezara hapsedilmiş olan ben,size nasıl yardımcı olabilirim?

Prenses Leonore, Ulaş Bey'in gözlerinden kaynayan, yakan kavuran bir alevin içine aktığını hisseder gibi oldu.

Şehvetle titredi, kalbi umutla doldu:

—Çok korkunç bir düşmanım var. Beni ondan ancak siz koruyabilirsiniz Ulaş Bey,dedi.

İkisi de birbirine bakıyordu. İkisi de sarardı. İkisinin de ağızları kurumuştu. Elleri ve kalpleri titriyordu.

Ulaş Bey:

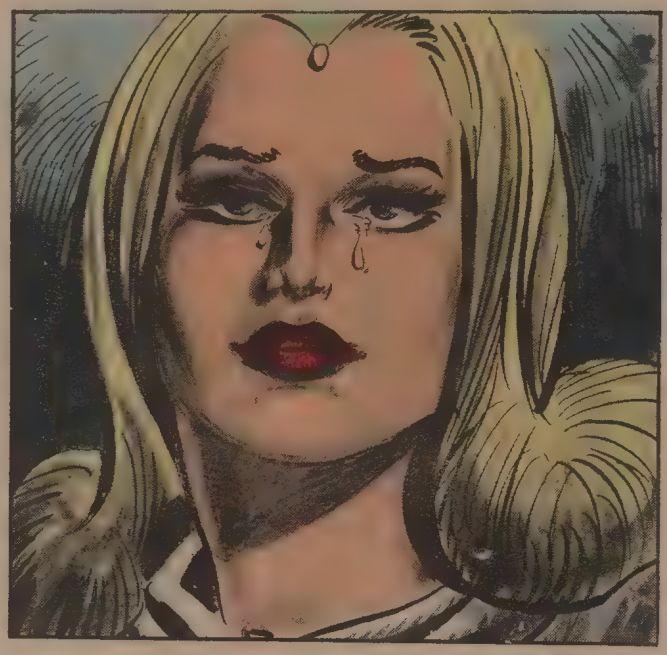

—Sizi korumak bana şeref verir, dedi. Ama bunu nasıl yapabileceğimi söyler misiniz?

Genç kadın ihtiras dolu bir sesle:

—Sizi buradan çıkaracağım, dedi. Siz de beni koruyacaksınız. Düşmanımın beni öldürmesine engel olacaksınız.

Prenses Leonore, usulca yaklaştı.

O bu anda kadınlığının bütün güzelliği, bütün çekiciliği üzerinde olan ve Ulaş Bey'e karşı duyduğu ihtirasın büyüklüğü yüzünden okunan bir dişiydi.

Kara elmaslar gibi ışıldayan gözlerinde bir kadının duyabileceği sevgi ve tutkunluğun en şiddetlisi okunuyordu. Dökülen yaşlar, yanaklarından aşağıya sicim gibi süzülüyordu.

Prenses Leonore, Ulaş Bey'in yanına gelince, düzgün ve güzel kollarını havaya kaldırdı. Göğsü hızlı hızlı inip kalkıyor, aşk heyecanıyla tüm vücudu titriyordu.

Genç kadın Ulaş Bey'i kucakladı, kendine doğru çekti ve titreyen kızıl dudaklarını onun dudaklarına yapiştırırken:

—Benim yiğit koruyucum! diye fısıldadı.

rinden öfke şimşekleri fışkırtarak:

—Emrimi dinlemezsen seni astırırım. Eğer dediğimi yaparsan hem yaşarsın, hem de rüyalarında bile göremeyeceğin büyük bir servete kavuşursun! diyerek yürüyüp hızla merdivenleri tırmanmaya başladı.

Zindancı, Prenses Leonore'nin peşinden

Prenses Leonore yarım saat sonra aşktan sarhoş bir halde hücreden çıkarken, dışarıda bekleyen zindancıya:

"—Ben sana haber yolladığım vakit mahkûmu bana getireceksin!" diye emretti.

Zindancı:

—Fakat efendim, diyecek oldu.

Prenses Leonore ayağını yere vurdu gözle-

ağzı bir karış açık şaşkın bakakaldı.

Hem korkuyor, hem seviniyordu. Çünkü prenses dediğini yapan kadınlardandı. Adam:

—Eh... Artık zengin oldum sayılır! diye memnun bir tavırla ellerini ovuşturdu.

Ama bu işte, kellesini kaybetme tehlikesi de vardı.

Vali Antonyo De Leçe, bir taşa sarılarak pencereden salona atılan mektubun sırrını çözememiş olmanın öfkesi içindeydi.

Bütün sarayı karış karış aratmış, fakat hiç bir köşede Kara Murat'ın izine rastlanmamıştı.

Bu adam şeytan mıydı? Nasıl biriydi böyle? Sarayın ta içine kadar sokularak kendisiyle alay edercesine nasıl mektup yollayabilmişti?

Buraya kadar gelebilen bir düşmanın yarın yatak odasına girmeyeceğini kim temin edebilirdi?

Zalim bir kuşku, valinin içini acımasızca kemiriyor, bu müthiş düşmandan bir an önce kurtulması gerektiğini düşünüyordu.

Yumruğunu öfkeyle sıkıp, kin dolu bir

sesle:

—Herhalde kaçıp gitmiştir, diye homurdandı.

Şövalye Giovanni düşünceli düşünceli başını salladı:

—Sanmam.. Biz buradayken o bir yere gitmez...

Vali soran bakışlarını şövalyeye dikti:

—Kara Murat'ı bir kere elime geçirirsem mahvoldu demektir. Sen de ondan çok nefret ediyorsun değil mi? Sahi,sen ona neden bu kadar kızıyorsun? Daha önce seni yendiği için mi?

Şövalyenin gözleri birden delicesine parladı, sesi isyan eden bir haykırış halinde çıktı:

—Hayır.. Ben bugüne dek kimseye yenilmedim. Yenildiğimi de nereden çıkardınız?

—Derivayto savaşında elinden kılıcını düşürdüğünü gözlerimle gördüm. Kara Murat istese o anda seni öldürebilirdi...

—Ona kızgınlığım bundan değil...

—Ya neden?

Şövalye Giovanni dişlerini sıktı:

—Eski bir gönül meselesi asaletmeap. Bu dünyada ikimizin birden yaşamasına olanak yok...Ya ben onun göğsünü deleceğim, ya o benimkini... Onun kendisini savunmak için uyguladığı oyunu çok iyi öğrendim.

—Şimdi onu yenebilecek misin?

—Elime geçirdiğim an mahvedeceğim...

Bu sırada içeriye bir uşak girerek valiye

bir mektup uzattı. Antonyo de Leçe mektubu hemen açıp, okumaya başladı ve okudukça yüzünde sevinç dolu bir ifade belirdi. Mektubu bitirince:

—Herifi yakaladık! diye söylendi.

Mektup Prenses Leonore'den geliyordu. Prenses Kara Murat'ın yerini bulduğunu bildiriyor ve mektubun sonunda:

"Nerede olduğunu bir saate kadar size bildiririm" diyordu.

Salonda bulunan Kont Lorenzo hafifçe sarardı, sesindeki endişeyi gizlemeye çalışarak:

—Adamın yeri tespit edildiyse, avın çevresini kıskıvrak saralım! dedi.

Prenses Leonore'nin babası Senatör Bartelmi homurdandı:

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

22 AĞUSTOS 1979 ÇARŞAMBA ✱ HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ ✱ SAYI: 291 FİYATI 250 KURUŞ

ÖZET: Fatih Sultan Mehmet, ağır silahlarla donatılmış büyük bir ordu ile İşkodra kalesini sarar. Arnavutluk'un önemli kentlerinden biri olan İşkodra Venedikliler'in işgali altındadır.

—Evet...Hem etrafını kıskıvrak çevirelim, hem de avı pay etmeye başlayalım.. Onu kim öldürecek?

Şövalye Giovanni bağırdı:

—Durun bir dakika...Bu benim hakkımdır...Kara Murat öldürülmeden önce on dakika için bana verilsin,öcümü alayım...Korkmayın kendisini hemen öldürecek değilim.. Herkese Şövalye Giovanni'nin Kara Murat'tan üstün bir silahşör olduğunu kanıtlamak istiyorum...

Vali Antonyo De Leçe homurdandı:

—Haklısın...Kılıcının elinden düşmesi, bir vakitler ona yenilmiş olduğunu gösterir... Bu yenilginin öcünü alman için sana fırsat tanımam gerekiyor ama yazık ki, bu izni veremeyeceğim...Çünkü Kara Murat'ı ben öldürmek istiyorum...

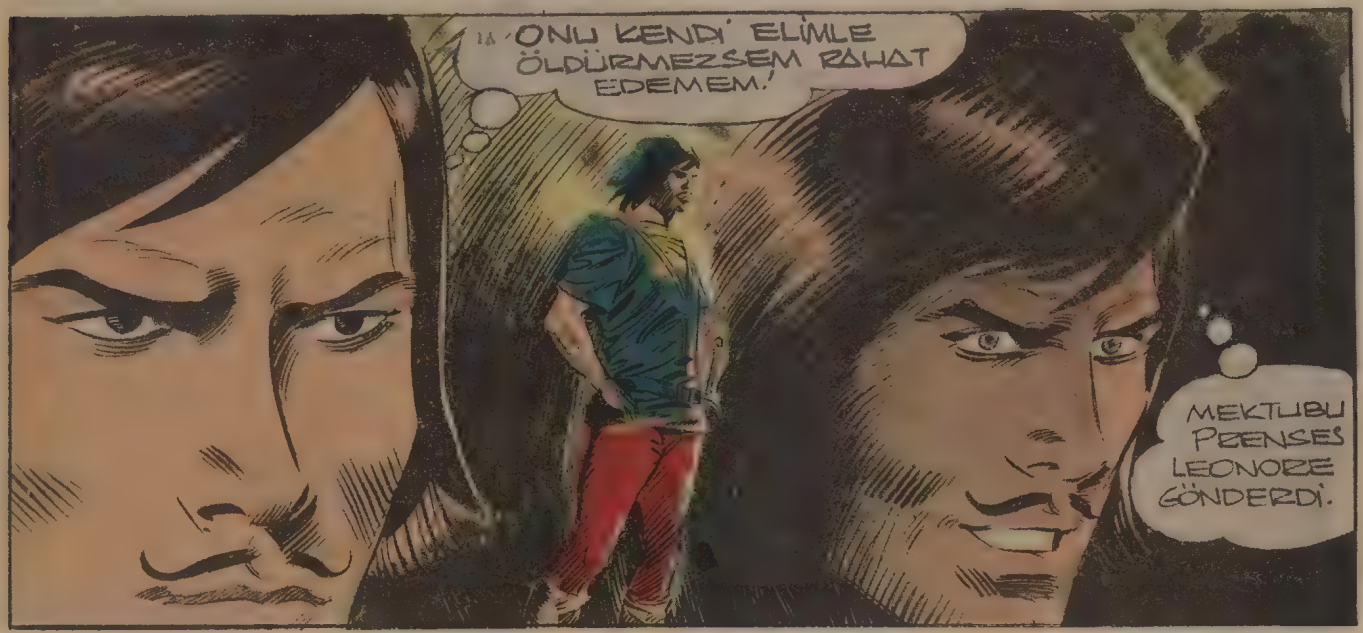

Şövalye Giovanni öfkeyle titredi... Kalbi kızgın bir demirle dağlanıyormuş gibi acı duydu...O, aylardan beri Kara Murat'tan alacağı öcün hayaliyle yaşıyordu...

Kara Murat'ı kendi eliyle öldürmezse rahat edemezdi...

Teke tek, mertçe vuruşarak öldürecekti onu...Şövalye Giovanni yeryüzünde kendisinden daha iyi silahşör bulunduğuna inanmıyordu..Bunu ispat edemezse kahrından ölürdü...

O an kafasından çılgın bir fikir geçti. Valiye gelen mektubun üzerindeki armadan, bunu Prenses Leonore'nin gönderdiğini anlamıştı...

Şimdi gözleri kurnaz bir ışıltıyla parlıyordu.Hemen kararını verdi ve izin isteyerek valinin yanından ayrıldı.

Şövalyenin şansı iyi gidiyordu...

Prenses Leonore'nin dairesine yaklaştığı vakit Cüce Aleksandır'ın salondan çıktığını görünce her şeyi bir anda kavradı.

Kendi kendine memnun bir şekilde sırıtarak:

—Kara Murat'ı herkesten önce bulup öldüreceğim...Bunun için iğrenç cüceyi gizlice izlemekten başka yapılacak şey yok...diye mırıldandı...

İntikam saatinin geldiğini düşündükçe şövalyenin kalbi heyecanla çarpıyordu.Artık öcüne kimse engel olamazdı.

Cüce Aleksandır salondan çıktıktan sonra Prenses Leonore uzun bir süre oturduğu yerde kaldı.

En masum insanların canını almak için kılı kıpırdamadan emir verebilen, en korkunç

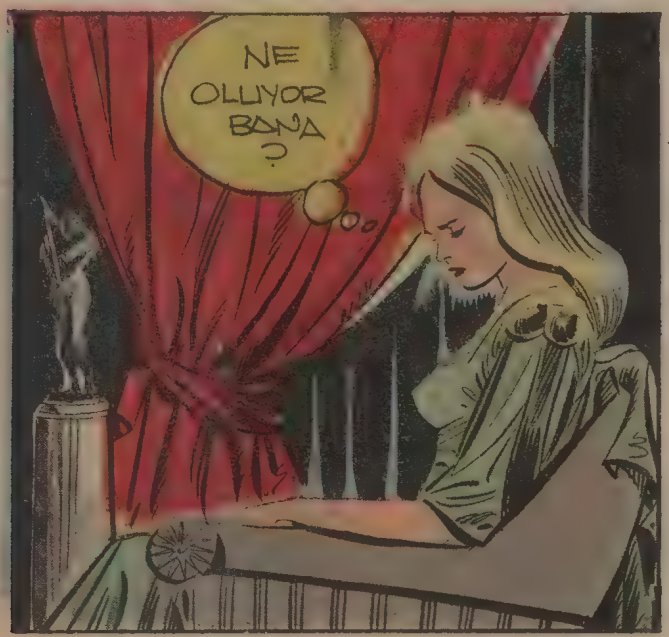

olaylar karşısında bile soğukkanlılığını yitirmeyen genç kadının yüzü renksizleşmişti.

İçinde müthiş bir savaş vardı...

O ana kadar,bir kadın olarak arzularıyla mücadeleden çekinmemişti. Kadındı, fakat kadınlığına isyan etmişti.insandı, fakat kalbine boyun eğmemişti.

Ne var ki, artık yenildiğini seziyordu.

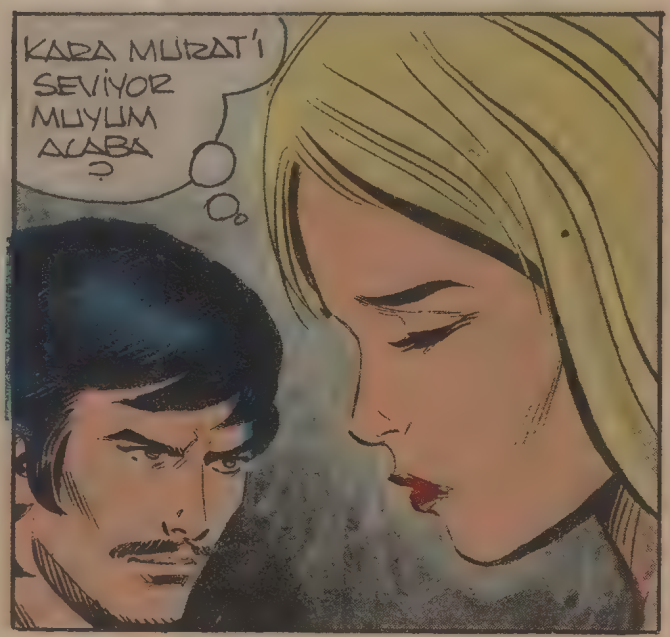

Aşık olmak istemiyor, fakat istemediği halde:"Kara Murat'ı seviyor muyum acaba?" diye mırıldanıyordu.

Sonra tekrar kendi kendine bu gerçeği inkâr etmeye çalışıyordu.Kimbilir, belki de Kara Murat'ı değil,Ulaş Bey'i seviyordu.

İkisinin de erkekçe davranışları birbirine o kadar benziyordu ki...

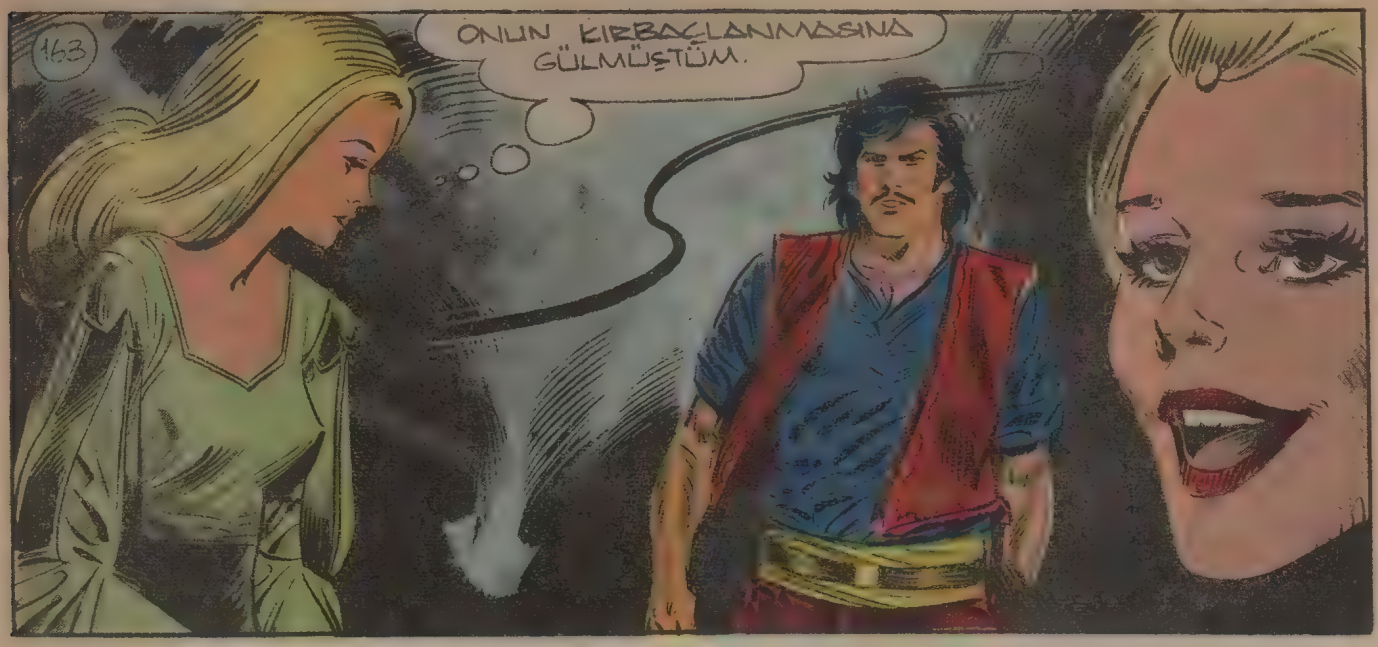

Kara Murat'ın kaldığı yeri Cüce Aleksandır'dan öğrenmişti...

Ama bunu nedense valiye bildirmemişti..

Düşünmek için zaman kazanmak istemişti...

Kara Murat'ın yerini bildirir bildirmez, valinin onu öldürteceğini biliyordu...

Kara Murat'a karşı içinde hem derin bir kin, hem de kabul etmek istemediği bir aşk vardı...

Bu yüzden Kontes Alma'yı kıskanmış, onu öldürtmüştü...

Aşk olmayınca, kıskançlık da olmazdı... Gözlerinin önünde Kara Murat'ın hayali belirdi...Vali onu kırbaçlamış, genç adam başından düşen külahı almak için yere eğilmişti...

Prens Leonore,valinin onu kırbaçlamasını çok komik bulup, kahkahalarla güldüğünü hatırlıyordu.

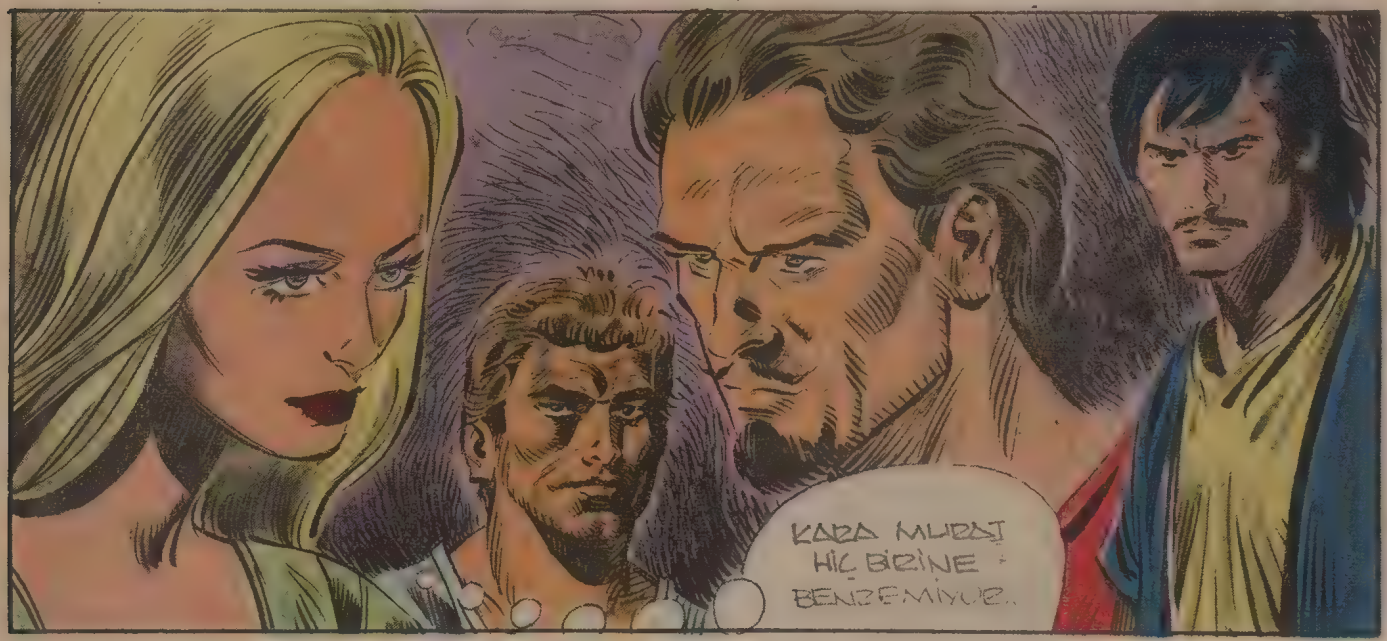

Genç kadın, Kara Murat'ı ilk defa o gün görmüştü...

...Ve ömründe ilk defa aşkın ne demek olduğunu da o gün anlamıştı...

Bu kaçınılmaz, inkâr edilmez bir gerçekti ama bir türlü kabul etmek istememişti..

Tüm İtalya'nın en yakışıklı asilzadelerini gülerek reddetmiş olan,kimseden hoşlanmayan,kimseyi sevmeyen Prenses Leonore, şimdi kendisini öldürmek isteyen Kara Murat için çıldırıyordu.

Birdenbire dikildi ve yüksek sesle kendi kendisiyle hesaplaşıyormuş gibi konuşmaya başladı:

—Hayır!...Leonore kimseye âşık olmayacak kadar güçlüdür...Madem ona karşı zaafım var...O halde ölmelidir..Evet, Kara Murat ölmelidir..Başka çare yok...

Kara Murat'ın idam kararını verdikten sonra gözlerinde sonsuz bir gurur ışığı parladı ve:

—Gerçi ölse de kendisini sevmeye devam edeceğim...Ama o zaman bu aşk şimdiki gibi tehlikeli olmayacaktır.Duygularıma ve kalbime hakim olduğumu kendi kendime ispat etmem gerek...Onun beni öldürmesine izin vermeyeceğim...

Prenses Leonore yerinden kalktı ve Kara Murat'ın gizlendiği yeri valiye bildirmek üzere hızlı adımlarla salondan çıktı...

Kara Murat "Drina İncisi" hanında, ha-

vanın kararmasını bekliyordu.

İşkodra'daki heyecan havası, surları döven Türk toplarının sesi duyuldukça daha da artıyor,kentteki gerginlik tehlikeli bir hal alıyordu.

Kara Murat, Kont Lorenzo ile gece sarayın arka kapısında buluşacaktı.Kont onu gizlice saraya sokmaya söz vermişti.

Kara Murat kalabalık sokaklardan geçerek İşkodra sarayına ulaşmanın bir hayli zor ve tehlikeli olduğunu düşünürken aklına "Mektup oyunu" geldi:

—Acaba Kont Lorenzo taşa sarılı mektubu Vali'nin odasına atabildi mi? diye mırıldandı.

Bu basit bir oyun olacak, saraydaki korku ve dehşet havasını artırarak Kara Murat'ın işini kolaylaştıracaktı.

Gerçekten Kont Lorenzo bunu başarıyla uygulamış,avucuna gizlediği taşlardan birini pencereye atıp camı kırarken mektubun sarılı olduğu taşı halının üzerine bırakmıştı.

Salonda bulunanlar pencerenin camı kırıldığı an halının üzerindeki taşı görünce, bunun dışarıdan atıldığını sanmışlardı.Kont Lorenzo'dan şüphelenmek kimsenin aklına gelmemişti.

Hancı kadın Liriye, Kara Murat'a hizmet etmek için çırpınıyordu.Genç kadının ona dikilen bakışlarında çekingen bir sevgi vardı:

—İşkodra'da ne kadar kalacaksın? diye sordu.

Kara Murat, hanın geniş odalarından birindeki yatağa elbiseleriyle sırt üstü uzanmıştı.Başını çevirmeden cevap verdi:

—Sadece birkaç gün..Yani bizimkiler

kenti zaptedinceye kadar...

Liriye'nin sesi titredi:

—Sonra gideceksin demek?

—Evet...

—Buraya neden geldin?

—Vali Antonyo De Leçe'yi öldürmek için...Öldüreceğim bir iki kişi daha var...

—Her yerde seni arıyorlar.Sarayda tuzak hazırlamışlardır.Tuzağı bile bile oraya gidecek misin?

—Evet gitmem gerek.Aradığım kişileri ancak tehlikeyi göze alarak bulabilirim...

Liriye Kara Murat'a bakarak içini çekti. Yaşamı boyunca hep böyle bir sevgilisi olmasını istemişti.Genç kadının bakışları bir öpüş kadar ılık ve yumuşaktı...

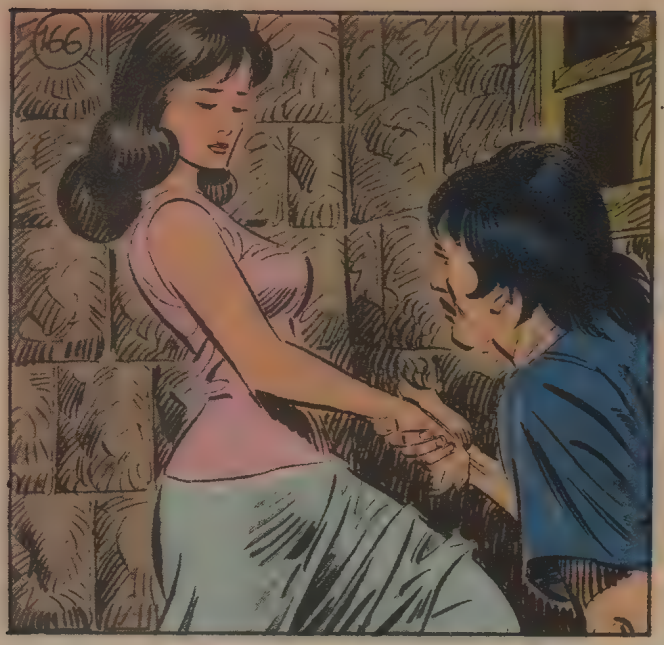

Vakit geçirmeden kendini erkeğin kollarına bırakmak,ona sarılmak, sevişmek,içindeki aşk susuzluğunu bastırmak istediği belliydi...

Kara Murat, engin tecrübesiyle bunu bir bakışta anladı,kollarını uzatarak Liriye'yi bileklerinden tutup usulca yanına çekti.

İki genç vücut aynı anda şehvetle birbirine yapıştı.

Hancı kadının ihtirası dinmek bilmeyen bir kasırga gibiydi...

Canlı bir kıskaç gibi çıplak gövdesini saran Kara Murat'ın kollarının arasında inledi.Kara Murat'ın okşayışları ile hafif hafif çığlıklar atıyor, vücudu emsalsiz bir zevkle kıvranıyordu.

Sevişmenin en ateşli anında hanın kapısı hızla çalındı...

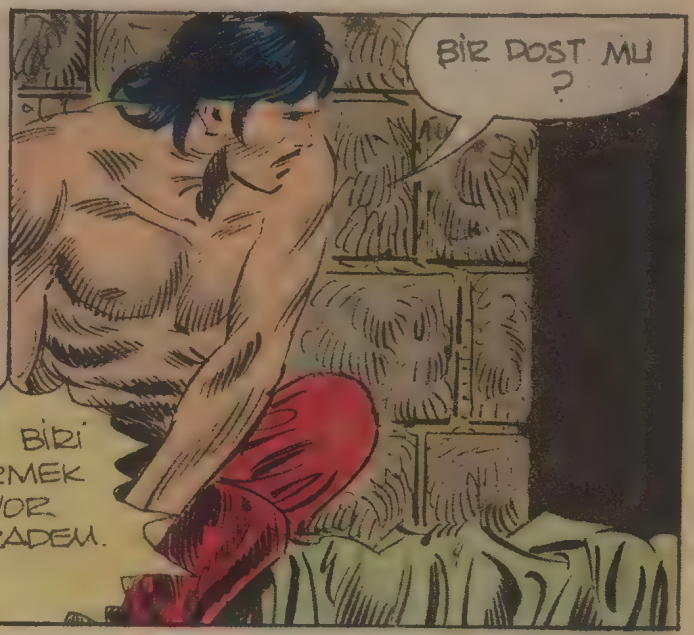

Sert yumruk darbeleri altında kalın kapı şiddetle sarsılıyordu...

Hancı kadın telaşla yataktan fırlayıp giyinirken,onun içeride olduğunu bilmeyen babası dışarıda Kara Murat'a seslendi:

—Sizi biri görmek istiyor beyzadem. Mutlaka görüşmek istiyor...

—Garip şey...Benim burada bulunduğumu kim biliyor ki?

—Sizin adınızı verdi..Kara Murat'la görüşmek istiyorum dedi..

Kara Murat hem heyecanlanmış, hem de canı sıkılmıştı..Ortalıkta garip şeyler dönüyordu..Bu gelen kim olabilirdi?

—Bir dost mu,yoksa karnımı deşmek isteyen aceleci bir düşman mı? diye sordu.

Hancı dışarıdan çekingen bir sesle cevap verdi:

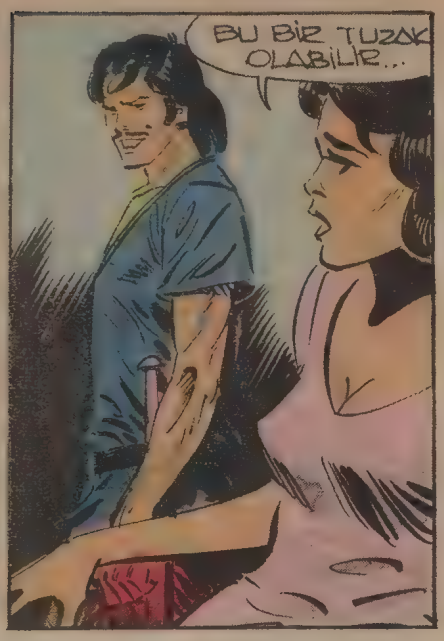

—Sanırım bunlardan ikincisi beyzadem...Sizi bekleyen şövalye kılıcının kabzasını sıkarak avluda sinirli sinirli dolaşıyor...

—Tek başına mı?

—Evet...

Kara Murat konuşurken bir yandan da alelacele giyinmiş ve kılıcını kuşanmıştı. Liriye sevgi dolu bir sesle fısıldadı:

—Gitme..Seni arka kapıdan çıkarayım..Kaç buradan...

Kara Murat gülümsedi:

—Beni bekleyen sadece bir kişiymiş. Kaçmak ayıp olmaz mı?

—Ama bu bir tuzak olabilir...

—Merak etme...Kendimi korumasını bilirim...

Kara Murat hancı kadını kalp çarpıntıları içinde bırakarak odadan çıkıp,acele etmeden aşağıya indi...

Kendisini bekleyen adam avluda duruyor,gölgede kaldığı için yüzü görünmüyordu:

—Seni nihayet yakaladım Kara Murat, diye haykırdı..Nasıl olsa bu kentten sağ çıkamazsın..Hiç değilse benimle dövüşerek şerefinle öl...Eğer bunu kabul etmezsen, korkaklığı kabul etmiş olacaksın...

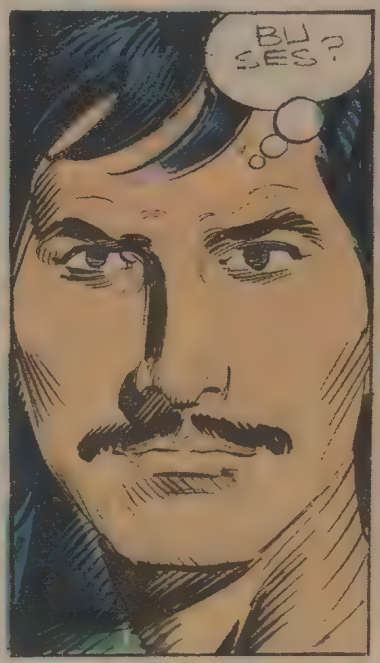

Kara Murat sesin sahibini birden tanıdı..Yüzündeki gerginlik kayboldu,hafif bir kahkaha atarak:

—Oooo..Sen misin Şövalye Giovanni? dedi.Doğrusu umduğumdan daha cesurmuşsun...Seni öldüreceğimi bile bile karşıma çıkman büyük cesaret doğrusu...

Şövalye öfkeyle kükredi:

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

29 AĞUSTOS 1979 ÇARŞAMBA ✻ HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ ✻ SAYI: 292 FİYATI 250 KURUŞ

ÖZET: Fatih Sultan Mehmet, ağır silahlarla donatılmış büyük bir ordu ile İşkodra kalesini sarar. Arnavutluk'un önemli kentlerinden biri olan İşkodra Venedikliler'in işgali altındadır.

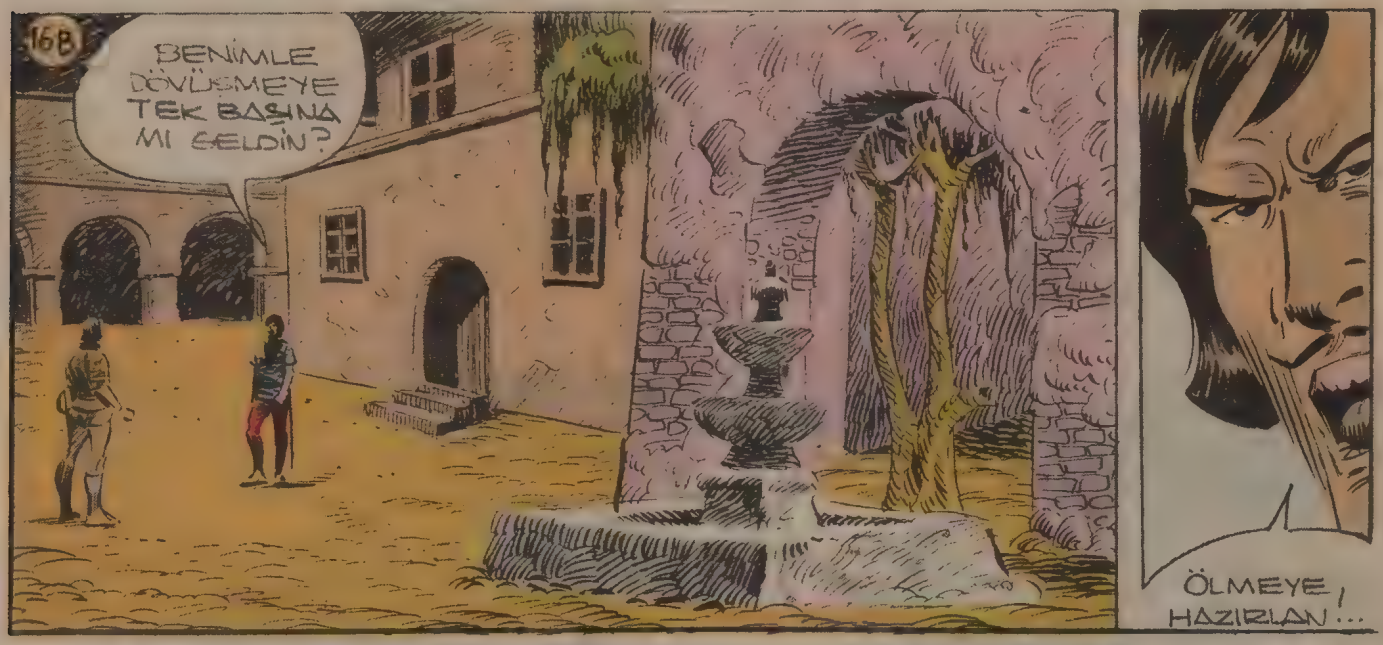

—Bırak aptalca böbürlenmeyi...Seni az sonra cehenneme göndereceğim..

Kara Murat dikkatle çevresine bakındı. Şövalyeden başka kimseyi göremeyince:

—Yalnız mısın? Benimle dövüşmeye tek başına mı geldin? diye sordu hayretle...

Şövalye Giovanni'nin kendine olan güvenini biliyordu ama yine de tek başına gelmesine şaşırmıştı..Kılıcını çekerek:

—İyi..O halde hemen başlayalım, dedi..

Şövalye Giovanni de kılıcını sıyırarak gürledi:

—Ölmeye hazırlan! Seni kılıcımın ucuna geçireceğim.

—Bunu nasıl yapacağını merak ettim doğrusu..

—Şimdi görürsün...

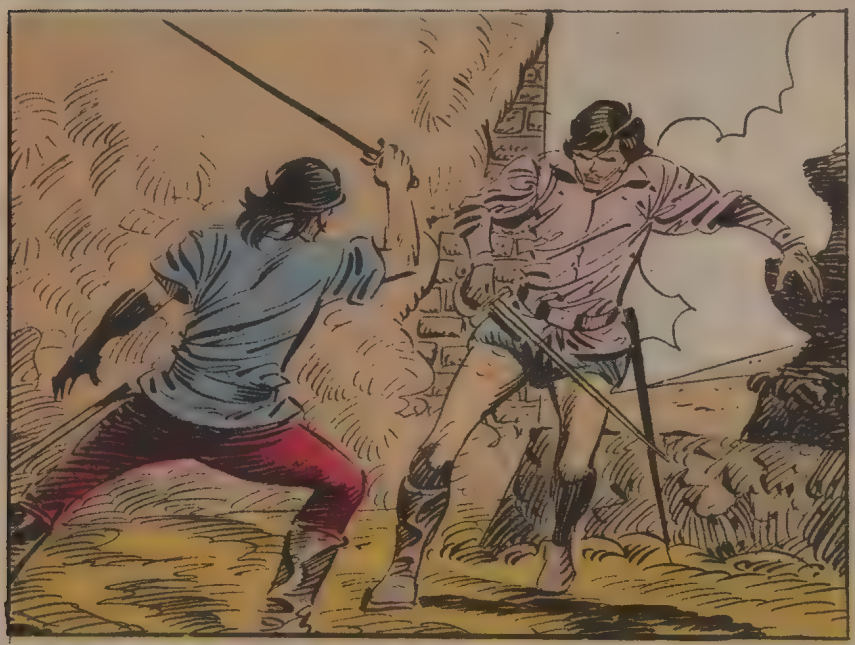

Bu sözlerin bitmesiyle birlikte kılıçların çarpışması başladı...

İki düşman sıçrıyor ilerliyor, geriliyordu.Kılıç şakırtılarından başka sessizliği bozan gürültü yoktu.

İkisi de birbirini çok iyi tanıyor, en ufak bir ihmalin hayatlarına mal olacağını biliyordu...

Kara Murat tehlikeli bir hamleyi, iki adım geriye sıçrayarak güçlükle savuşturduktan sonra hayranlığını açığa vurmaktan kendini alamadı:

—Seni kutlarım şövalye..Böyle bir hücum, benden başka kim olsa mutlaka yere sererdi..Bunun tek karşılığı vardı ki,onu da ben uyguladım...

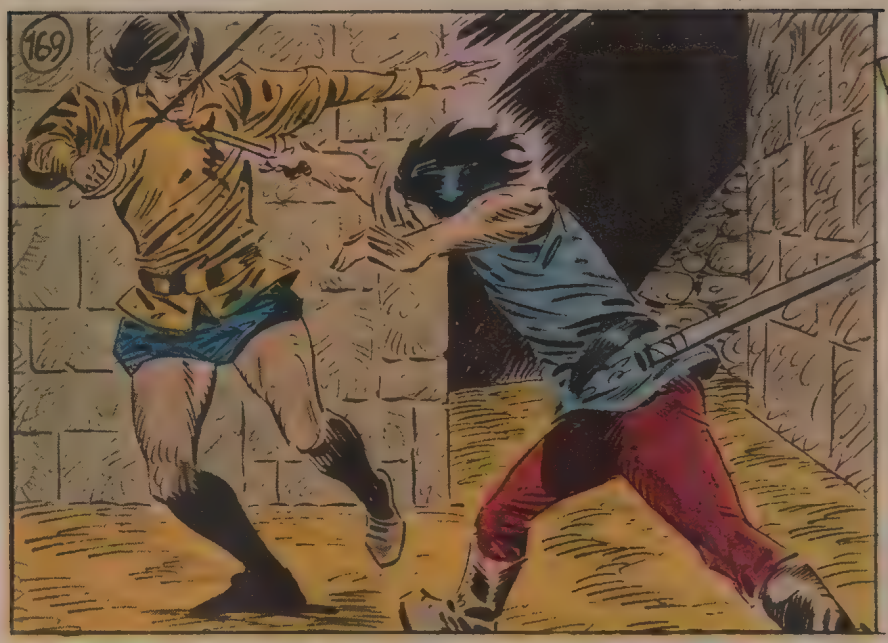

Kara Murat sözünü bitirir bitirmez öyle bir hamle yaptı ki, kılıcının düşmanının göğsünü delmemesine olanak yoktu...

Hancı ile kızı düello eden iki genç adama titreyerek bakıyorlardı...

Kılıç seslerini duyan birçok kişi avlunun çevresini sarmış, kimin galip geleceğini merak ederek heyecanla dövüşçüleri seyrediyordu...

Şövalye Giovanni, Kara Murat'ın son hamlesini karşılayamadı ve acıyla bağırarak geri sıçradı..Göğsü bir anda kan içinde kalmıştı...

—Aahh..Yandım! diye inledi...

İki büklüm olmuş, fakat yere yıkılmamıştı...

Kara Murat acı acı başını sallayarak:

—Bunu sen istedin, dedi..Ege'deki deniz yolculuğundan beri seni öldürmemi istiyordun...Bundan hep kaçındım..Kontes Alma'nın ölümünden sonra onun öcünü alacağıma yemin etmemiş olsam, seni yine öldürmezdim şövalye...

Şövalye Giovanni, sözle anlatılmaz bir kader içinde yüzünü göğe kaldırmış, göğsündeki yarayı eliyle kapamıştı..Parmaklarının arasından kıpkırmızı bir kan sızıyordu..

—Ah şeytan!.. Beni yine yendin... Fakat zaferine o kadar güvenme...Az sonra sen de öleceksin.Çünkü çevren sarıldı bile.Sana Allahaısmarladık demiyorum.Yarım saat sonra tekrar görüşeceğiz. Nerede mi? Cehennemde tabii...

Bunlar şövalyenin son sözleri oldu.Birden sarsıldı, ağzından kanlar boşandı, sonra cansız bir yığın halinde yere yuvarlandı...

Aynı anda dehşet dolu bir ses avluda gürledi:

—Kara Murat teslim ol!...

Kara Murat kanlı kılıcını silerken duyduğu sesle irkildi, şaşırmış bir halde çevresine bakındı.

Hanın etrafı muhafızlarla sarılmıştı.Tepeden tırnağa silahlı olan askerlerin başında, çatık kaşlarının altında ölüm kararı okunan vahşi bakışlarıyle Vali Antonyo De Leçe ve Prenses Leonore vardı.

Kara Murat derin bir umutsuzluk içinde:

—Şimdi hapı yuttum işte!... diye söylendi..Sonra tekrar o eşsiz soğukkanlılığını takınarak seslendi:

—Saygılarımı sunarım Prenses...Sana da Vali hazretleri...

Genç adamın sakin sesinde herkese, her şeye meydan okuyan alaylı bir ifade vardı

Prenses de,Vali de ona hayretle baktı. Kurtulma umudunun kalmadığı bir anda bile genç Türk'ün böyle korkusuzca dikilişi onları ürkütür gibi olmuştu.Vali zehir gibi acı sesle:

—Demek Şövalye Giovanni'yi öldürdün? dedi.

Kara Murat keskin ve delici bakışlarını onlara dikti:

—Evet...Sıra size geldi..Ölmeye hazır mısınız?

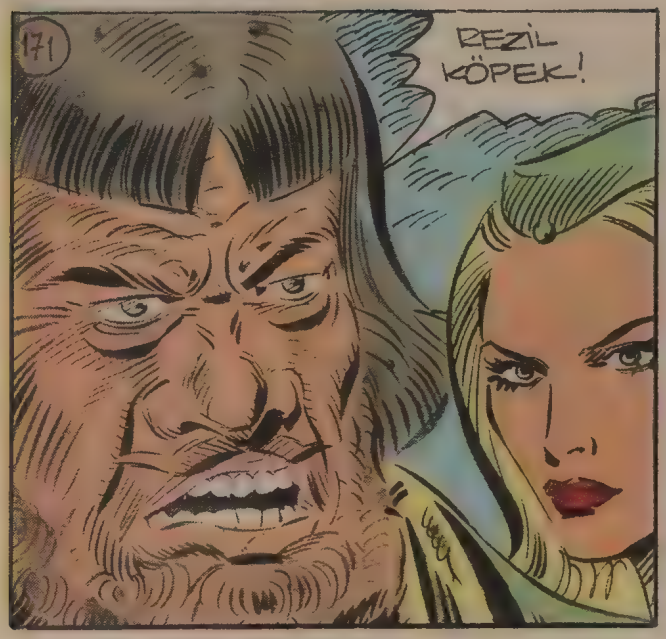

Vali öfkeyle bağırdı:

—Rezil köpek!...Hem kapana kısılmış bir çakaldan farkın yok, hem de çok yüksekten atıyorsun...

Prenses Leonore konuşulanları sapsarı bir yüzle dinliyordu.İçinden:

''Bana düşman..Beni de öldürmek istiyor..Oysa ben ona sevgi mi duyuyorum? Yok yok..Ona sevgi duymam şöyle dursun nefret

Kara Murat kılıcına dayanarak beklerken homurdandı:

—Bu o kadar kolay olmayacak..Ecelisusayan gelsin!

Silahlı adamlar,Vali'nin emrini duyar duymaz saldırıya geçmişlerdi...

Az sonra avlu birbirine çarpan kılıçların şakırtılarıyla doldu...

Hemen arkasından kısa bir inilti du-

ediyorum..'' diye söylendi.

Sonra valiye dönüp sesini yükselterek emretti:

—Onu derhal öldürmek gerek asaletmeap!

Vali de aynı şeyi düşünüyordu.Vakit geçirmeden adamlarına bağırdı:

—Yakalayın şu uğursuzu!..Direnirse hemen gebertin!.. Haydi!

yuldu.Bu aldığı yarayla cansız yere serilen birinin sesiydi...

Daha sonra uzun ve tüyler ürpertici bir haykırış daha işitildi..Bu da ağır yaralanıp kavga dışı kalan bir başkasının ıstırapla açılan ağzından fışkıran sesti.

Kara Murat sırtını hanın duvarına vermiş, hırsla, kinle, öfkeyle dövüşüyordu.Kılıcı vücutlarda kanlı delikler açan bir makine gibiydi...

Ama ona saldıranlar düşen arkadaşlarına aldırmadan azimle, inatla atılıyorlardı.

Kara Murat, ucundan kan damlayan kılıcıyla çevresinde geniş bir çember açtıktan sonra:

—Baylar, diye bağırdı, Size bir öğüt vermek isterim.

Adamlar şaşırarak durdular.. Tek başına, inanılmaz bir ustalıkla kendilerine karşı koyan delikanlıya hayretle bakıyorlardı.

Kara Murat kılıcını havada birkaç defa vınlattı:

—Sizler, daha kılıç tutmasını bile öğrenememişsiniz.Bu durumda karşıma çıkmanız sizin için büyük talihsizlik.Size vereceğim öğüde gelince, genç yaşta ölmek istemiyorsanız benden uzak durun...

Muhafızlar bu aşağılayıcı sözler karşısında adeta çileden çıktılar:

—Gebertin! Yaşatmayın! diye bağrışarak yeniden çılgınca atıldılar.

Bu saldırı çok ani ve amansız oldu. Ama Kara Murat yıkılması güç bir kale gibiydi:

—Savulun!..Savulun diyorum size! diye gürledi.

Delikanlının vücudunda henüz en ufak bir çizik bile yoktu.Oysa saldıranlardan dördü cansız olarak yere serilmiş,birçok kişi de yaralanarak kavga dışı kalmıştı.

Bu sırada ellerinde piştov bulunan birkaç kişinin avluya girdiği görüldü.

Kara Murat umutsuzlukla yüzünü buruşturdu...

Kılıçlara karşı dayanıyordu ama, tabancalı adamlara karşı kendisini nasıl savunacaktı?

Vali Antonyo De Leçe sevinçle:

—Vurun.. Delik deşik edin iblisi! diye haykırırken Kara Murat kendisi için artık kurtuluş umudu kalmadığını anladı ve Prenses Leonore ile Valiye bakarak kendi kendine:

"Tanrıya kavuşmadan önce şu rezillerin cezasını vermek isterdim." diye düşündü.

O anda beklenmedik bir şey oldu. Olayın başlangıcından beri kapalı duran hanın kapısı açıldı ve eşikte bir adam göründü.

Bu adam hancıydı..

Kara Murat adamın çağırmasını beklemedi bile..Yıldırım hızıyla fırlayıp kendisini

handan içeri attı.

Aynı anda silahlar ateşlenmiş, kulakları uğuldatan patlamalar arasında Vali ile Prenses'in:

—Vurun!...Vurun! Kaçırmayın sakın! diye bağırdıkları duyulmuştu.

Kara Murat kapıyı kapatırken öfkelerinden tir tir titreyen düşmanlarına kılıcını sallayarak:

—Şimdilik hoşça kalın.Yine görüşeceğiz! diye bağırdı.

Aynı anda dehşetle irkildi.

Gördüğü manzara onu yerine çivilediği sanki..Az önce patlayan silahlardan çıkan kurşunlardan biri, fedakâr hancıyı kanlar içinde yere sermişti.

Kara Murat o anda içeriye doğru hamle yaptığı için hancının vurulduğunu görmemiş, geri döndüğü vakit bunu fark ederek kalbine hançer yemiş gibi sarsılmıştı.

İçeride bulunan hancı kadın Liriye dehşet içinde:

—Baba!..Baba! diye haykırarak kapıya doğru atıldı.

Genç kadının ıstırap dolu çığlığı,duyanların tüylerini ürpertti.Yuvalarından fırlayan güzel gözlerinden yaşlar fışkırıyordu:

—Baba!...Baba!...

Adam fedakarlık okunan bakışlarını kızına çevirdi:

—Beni bırakın..Kaçın siz.. diye inledi.

Liriye:

—Hayır..Seni bırakmam..Beni de vur-

sun o reziller! diye çığlık attı.

Hancı tekrar:

—Gidin diyorum size.Benim işim bitti,diye inledi ve bu onun son sözleri oldu.

Kara Murat, güçlü koluyla genç kadını belinden kavrayarak içeri çekip kapıyı kapadı.

Bunu tam zamanında yapmıştı.

Muhafızların savurduğu üç mızrak tok bir ses çıkararak peş peşe kapıya saplandı:

Kara Murat sürgüyü indirirken:

—Baban kahramanca öldü Liriye, dedi. Artık onun için hiç bir şey yapamayız.Hayatımı ona ve sana borçluyum.

Genç kadının gözlerinden yaşlar sicim gibi akıyordu:

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

6 EYLÜL 1979 ÇARŞAMBA ✻ HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ ✻ SAYI: 293 FİYATI: 250 KURUŞ

ÖZET: Fatih Sultan Mehmet, ağır silahlarla donatılmış büyük bir ordu ile İşkodra kalesini sarar. Arnavutluk'un önemli kentlerinden biri olan İşkodra Venedikliler'in işgali altındadır.

—Sen de bizi kurtarmıştın...Sen olmasaydın üç yıl önce ölmüş olacaktık Kara Murat...

—Borcunuzu fazlasıyla ödediniz Liriye. Şimdi bizim yaşamamız gerek..Öcümüzü almak için yaşamalıyız.

Liriye'nin güzel yüzünü ölümün kara gölgesi kaplamıştı..Islak gözlerini kırpıştırarak:

—Nasıl kaçacağız? dedi.Her yanı sarmışlar.Kurtulmamız imkânsız...

Bu sırada avluda otuz kadar asker, Kara Murat'ın girdiği kapıyı kırmaya çalışıyordu.

Birkaç hamleden sonra kapı kırıldı. Hep beraber içeri saldıran adamlar bir an şaşkınlıkla durakladılar:

—Burada kimse yok...

—Yukarıya kaçmışlardır..

—Her yanı arayalım..

Askerlerin gürültüsü az sonra hanın tüm odalarına yayıldı.Masalar kırılıyor, dolaplar devriliyor, yatakların altlarına bakılıyor, her yer aranıyordu.

Vali Antonyo De Leçe de, Prenses Leonore'ye:

—Kara Murat az sonra yakalanır, dedi.Artık derisine bir metelik bile vermem...

Leonore kuşkulu ve heyecanlıydı:

—Yakalamadan emin olamayız asalet-meap! Şeytan gibi bir adam o...

Bu sırada Kara Murat ile Liriye, bütür katları çıkmış, sonunda tavan arasına varmışlardı.Etrafı çarçabuk gözden geçiren Kara Murat kaçacak bir yer bulunmadığını görünce:

—İşte burada kısıldık kaldık! dedi. Sonra acı acı gülümsedi:

—Yine de halimize şükretmemiz gerek.Şu anda avluda kurşunlarla delik deşik olarak cansız yatıyor olabilirdik...

Liriye umutsuzlukla:

—Kurtulma umudumuz kalmadı mı? diye sordu.

Kara Murat tavan arasındaki tek pencerenin önünde durmuştu.Bu pencerenin tam karşısında,iki metre kadar ileride, komşu binanın açık pencerelerinden biri vardı.Fakat buradan oraya atlamak, son derece zor, hatta imkânsızdı.

Hem Kara Murat atlayabilse bile, Liriye'nin bunu başarabilmesi olanaksızdı.

Uzun bir tahta olsa, köprü gibi iki pencerenin arasına yerleştirilebilseydi, belki

üstünden geçilebilirdi.

Kara Murat hızla çevreyi araştırdı ama tavan arasında tahtaya benzer bir şey bulamadı.

Aşağıdan yukarıya doğru çıkan askerlerin ayak sesleri her saniye biraz daha yaklaşıyordu.

Gelen ölümdü.

İkisi de yakalandıkları an kafalarının kesileceğini biliyordu.

Genç kadının tüm vücudu yaprak gibi titriyor, sevgi dolu bakışları Kara Murat'ın üzerinde dolaşırken:

"Hiç değilse o kurtulsa.." diye düşünüyordu.

Liriye, aşağıdan gittikçe yaklaşan gürültülere kulak vererek telaşla Kara Murat'ın yanına sokuldu:

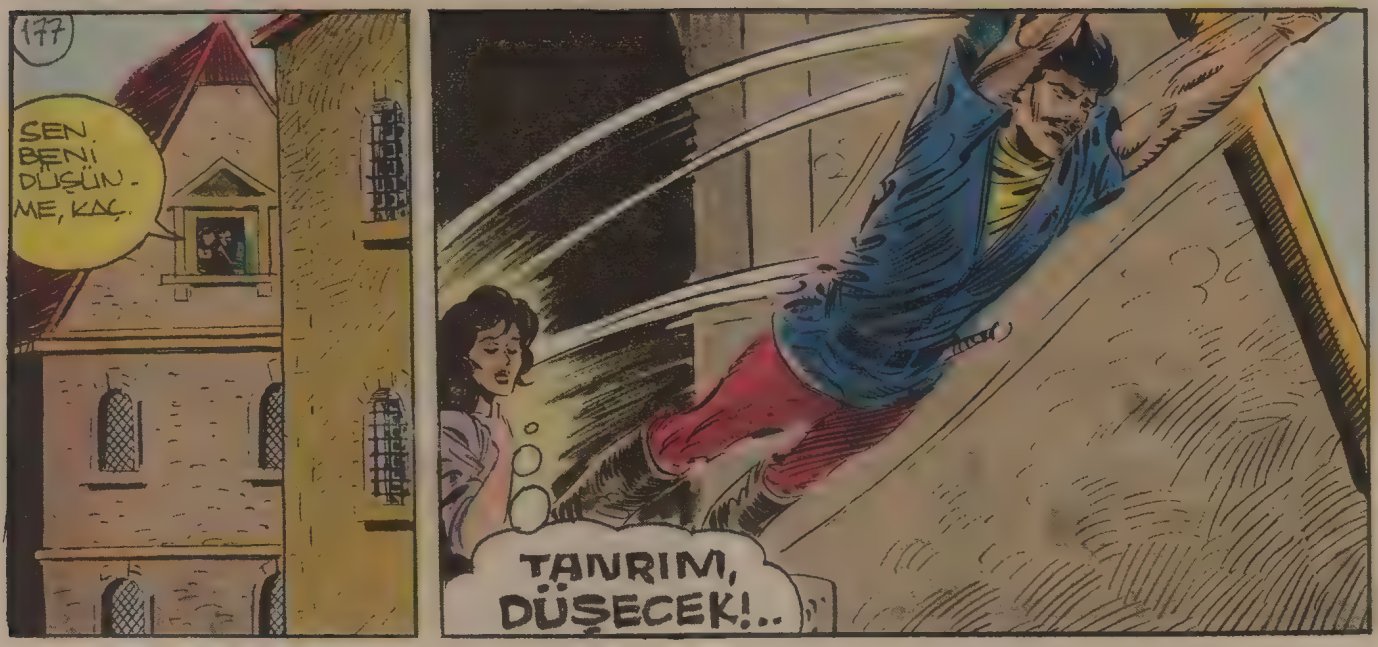

—Az sonra burada olurlar..Sen beni düşünme, kaç...

—Nasıl kaçacağım?

—Pencereden karşıya atlayarak..

—Ya sen?

—Köprü olmadan benim geçmem imkânsız..Hiç değilse sen kurtul Kara Murat. Beni düşünme...

Merdivenleri çıkan askerlerin sesi artık o kadar yakından duyuluyordu ki, Kara Murat kaybedecek bir saniyeleri bile kalmadığını anladı.Ansızın kararını verdi ve çevik bir hareketle pencere nin kenarına çıkıp:

—Ben atlıyorum, dedi.

—Güle güle Kara Murat...

Liriye, bir an Kara Murat'ın uçarak

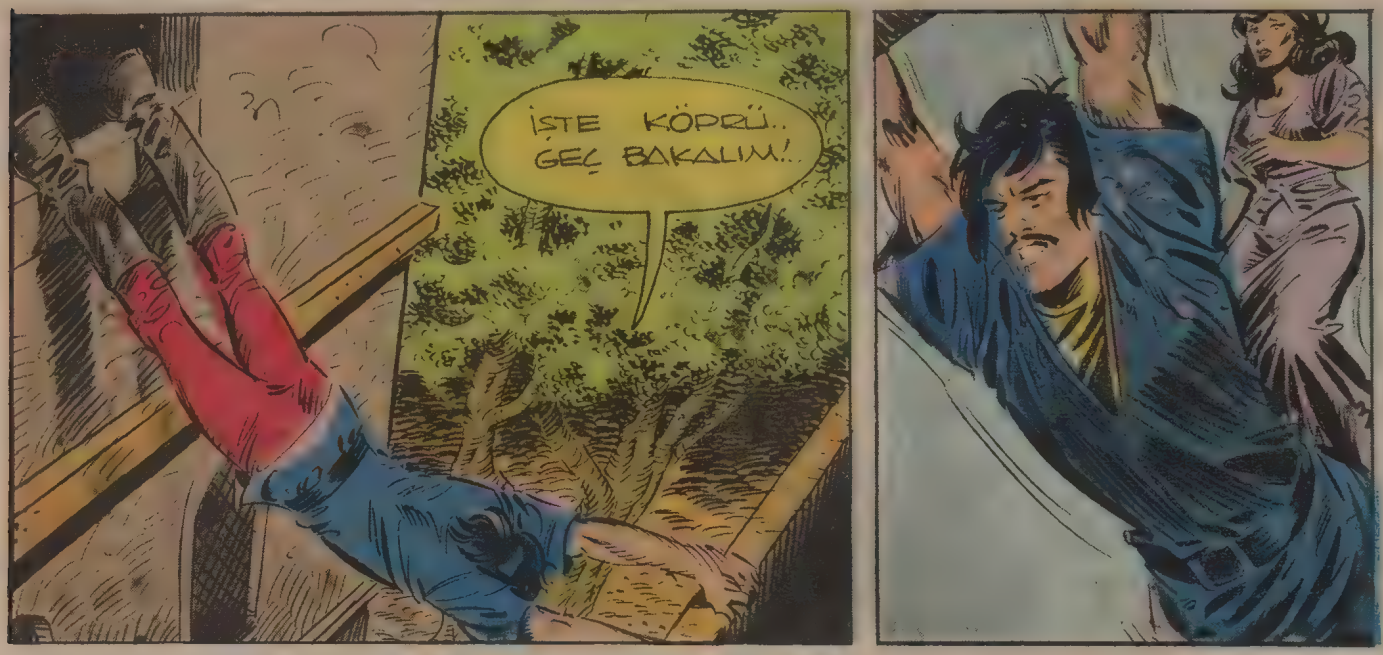

yere düşeceğini sanıp, gözlerini kapadı.

Fakat delikanlı boşluğa uzanmış ve ayakları tavanarası penceresine takılı dururken, elleriyle komşu binanın pervazını yakalamıştı.Liriye'nin gözleri, şaşkınlıkla büyürken o genç kadına seslendi:

—İşte köprü Liriye..Geç bakalım...

Hancı kadın, delikanlının çılgınca girişiminin inanılmaz bir şekilde başarılı olduğunu gördü.

Gerçekten köprü hazırdı.. İki binanın, iki metreye yakın aralığında etten ve kemikten bir köprü meydana gelmişti.

Liriye, hızla pencereye tırmandı ve ayaklarının ucuyla Kara Murat'ın beline ve sırtına basıp karşı evin penceresinden içeri girdi.

Az sonra, Kara Murat, ayaklarını boşluğa sallandırdı ve kollarının gücüyle kendisini çekip, pencereden içeri süzüldü.

Bu işi, tam zamanında yapmıştı.

Aynı anda, tavan arasına dolan muhafızların gürültüsü duyuldu.

Kara Murat, Liriye'yi yere yatırdı ve kendisi de üzerine kapandı.

Muhafızlara görünmemek için bir süre hiç kımıldamadan öylece kaldılar.

Birbirine yapışan iki genç vücut, o dehşet anında bile şehvetle ürperdi. İkisinin de bedenlerine, zevk dolu, aşk dolu, haz dolu duygular yayıldı.

Kara Murat, Liriye'nin vücudunun ateş gibi yandığını hissediyor, bu ateş onu da yakıyor kavuruyordu.

Az sonra, dudakları kendiliğinden bir-

birini buldu, uzun uzun öpüştüler..Sanki ölüm onların peşinde değildi. Tüm tehlikeler, o anda onlar için önemsizdi...

Bu sırada muhafızlar, tavan arasında aradıklarını bulamayınca, hayretler içinde kalmışlardı:

—Allah Allah... Nereye kaçmış olabilir bunlar?

—Buraya kadar, boşu boşuna çıktık...

—Buradan öteye, ancak kuşlar gidebilir...

—Bana kalırsa, binanın alt katlarında bir yere saklanmışlardır...

—Hemen inip, her yeri yeni baştan arayalım...

Kara Murat, adamların merdivenlerden inerlerken çıkardıkları gürültüleri dinledi. Sesler, iyice uzaklasınca:

—Haydi Liriye, dedi.Biz de buradan aşağıya inelim...Sanırım bu binanın çıkışında kimse yoktur...

Genç kadın, sevgiyle:

—Senin yanında, artık hiç bir şeyden korkmam, diye fısıldadı.

Bütün askerler, hana dolup, her deliği bir bir ararlarken, Vali Antonyo De Leçe ile Prenses Leonore heyecanla avluda bekliyor-

Vali'nin yüzü, öfkeden mosmor kesilmişti:

—İmkânsız diye homurdandı. Nereye kaçabilirler? Mutlaka handaki gizli bir bölmeye girmişlerdir.Bir süre daha bulunmazlarsa binayı ateşe verip, diri diri yakacağım onları...

Aynı anda arkasından sert bir ses duyuldu:

lardı.

İkisi de atlarından inmiş, ellerindeki kırbaçları heyecanla hafif hafif ayaklarına vuruyor, askerlerin getirecekleri haberleri bekliyorlardı...

Yanlarında, sadece iki muhafız kalmıştı.

Prenses Leonore:

—Bu iş çok uzadı.Galiba kaçtılar, dedi..

—Bunu yapamayacaksın...

Vali topuklarının üzerinde hızla döndü, öfkesinden boğulurcasına haykırdı:

—Bana laf atmak küstahlığını gösteren edepsiz kim?

—Ben...

Vali Antonyo De Leçe, bir an gözlerine inanamadı.Boğazı kurudu...

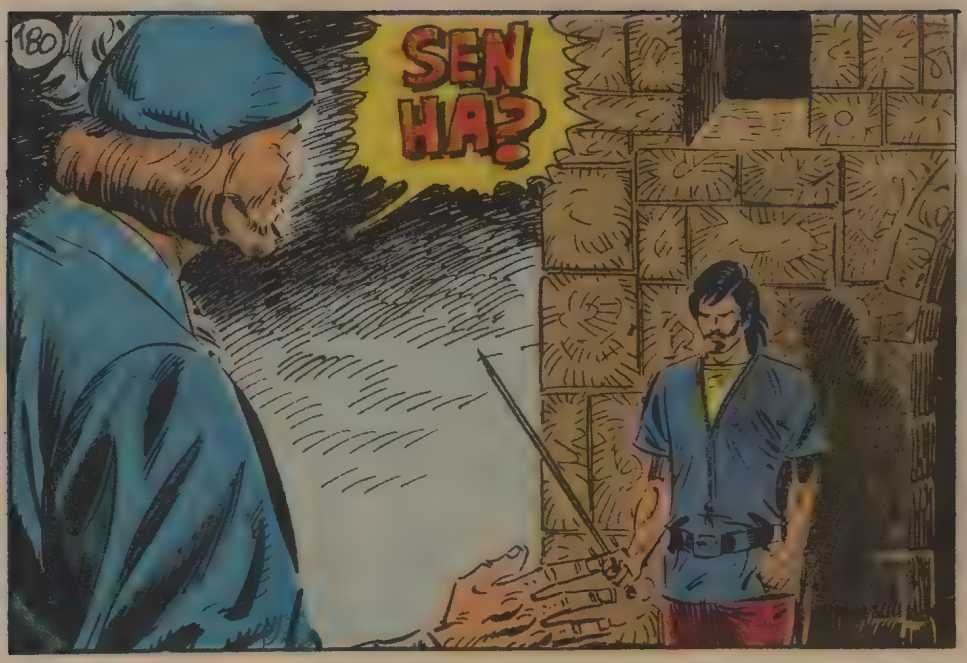

Şaşkınlığından küçük dilini yutmuş gibiydi. Gözleri, faltaşı gibi açılarak:

—Olamaz! Olamaz! diye kekeledi.

Vali, bu kadar şaşırmakta haklıydı.

Çünkü karşısında Kara Murat duruyordu...

Buz gibi soğuk bakışlarını Vali'ye dikmişti. İki muhafız, yerde baygın yatıyordu...

Antonyo De Leçe, dehşet içinde kekeledi:

—Sen...Sen ha?

İki adım geri çekildi. Gözlerine korku dolmuştu. Saçlarının diplerinde soğuk terler vardı.

Kara Murat'ın bakışlarındaki ölüm kararını okuyarak ürperdi:

—Askerler! Muhafızlar! Yetişin! diye

haykırdı.

Ama onu duyan olmadı...

Prenses Leonore'nin durumu da Vali'den farksızdı. Bakışlarındaki parlaklık sönmüş, az önceki gülümsemesi dudaklarının ucunda donmuştu. Korku ve hayret içinde bir süre bekledi.

Sonra Kara Murat'ın tüm dikkatini Vali'nin üzerinde toplamasından yararlanarak usul usul geriledi. Ürperiyor, titriyor, ihtirası ve kini gözlerini şimşek gibi aydınlatıyordu.

Vali, kahramanca bir tavır takınarak:

—Sonun geldi Kara Murat, dedi.

Antonyo De Leçe, ilk şaşkınlığı geçtikten sonra Kara Murat'tan bu kadar korkmasının anlamsız olduğunu düşünmüştü.

İyi bir silahşördü.Askerler yetişinceye kadar Kara Murat'ı oyalayabilirdi.

Sonra onu yakalatıp, işkencelerle öldürtmek işten bile olmayacaktı.

Kara Murat'ın dudakları öfkeyle gerilmiş, saçları dikleşmişti ama kızgınlığı ve kini halinden pek belli olmuyordu.

Sakin bir sesle şöyle dedi:

—Beni kırbaçladığın gün bunu sana misliyle ödeteceğime yemin etmiştim.Şimdi seni öldüreceğim.Ama o kırbaç yüzünden değil...

Vali, vakit kazanmak istedi:

—Ya niçin?

—Kontes Alma'yı öldürttüğün için. Bana indirdiğin kırbacı affedebilirim.Ama o soylu kadını öldürtmeni bağışlayamam...

Vali içinden: "Kahrolası askerler nere-

de kaldı? Sersem herifler" diye söyleniyordu.

Birden, hanın kapısına doğru atılıp içeri kaçmaya kalkıştı, ama Kara Murat yay gibi fırlayıp, aynı anda adamın gırtlağına sarıldı:

—Dur bakalım, acele etme..Seninle görülecek hesabımız var...

Vali silkindi, debelendi, boğazındaki

canlı kıskaçtan kurtulmaya çalıştı ama başaramadı...

Yarı boğulmuş bir halde hareketsiz kalınca, Kara Murat onu bıraktı.

Vali Antonyo De Leçe inledi:

—Bana dokunma seni zengin ederim...

Kara Murat, acı acı başını salladı.

—Olmaz...

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

12 EYLÜL 1979 ÇARŞAMBA * HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ * SAYI 294 FİYATI 250 KURUŞ

ÖZET: Fatih Sultan Mehmet, ağır silahlarla donatılmış büyük bir ordu ile İşkodra kalesini sarar Arnavutluk'un önemli kentlerinden biri olan İşkodra Venedikliler'in işgali altındadır.

Vali, soluk soluğa inledi:

—Canımı bağışla. İşkodra'yı Türklere teslim edeyim.

Kara Murat, karşısındaki adamı bir solucana bakar gibi süzdü:

—Ölüm karşısında ne kadar küçülüyorsun? İşkodra zaten birkaç gün sonra bizim olacak...

Vali titredi, bakışları ıstırapla bulandı:

—Öyleyse ne istiyorsun benden?

Kara Murat:

—Senden hiç bir şey istemiyorum, dedi İstediğim tek şey, dünyayı senin gibi bir zalimden kurtarmaktır.

Vali birden hanın üst katlarından inen muhafızların ayak seslerini duyarak canlandı.

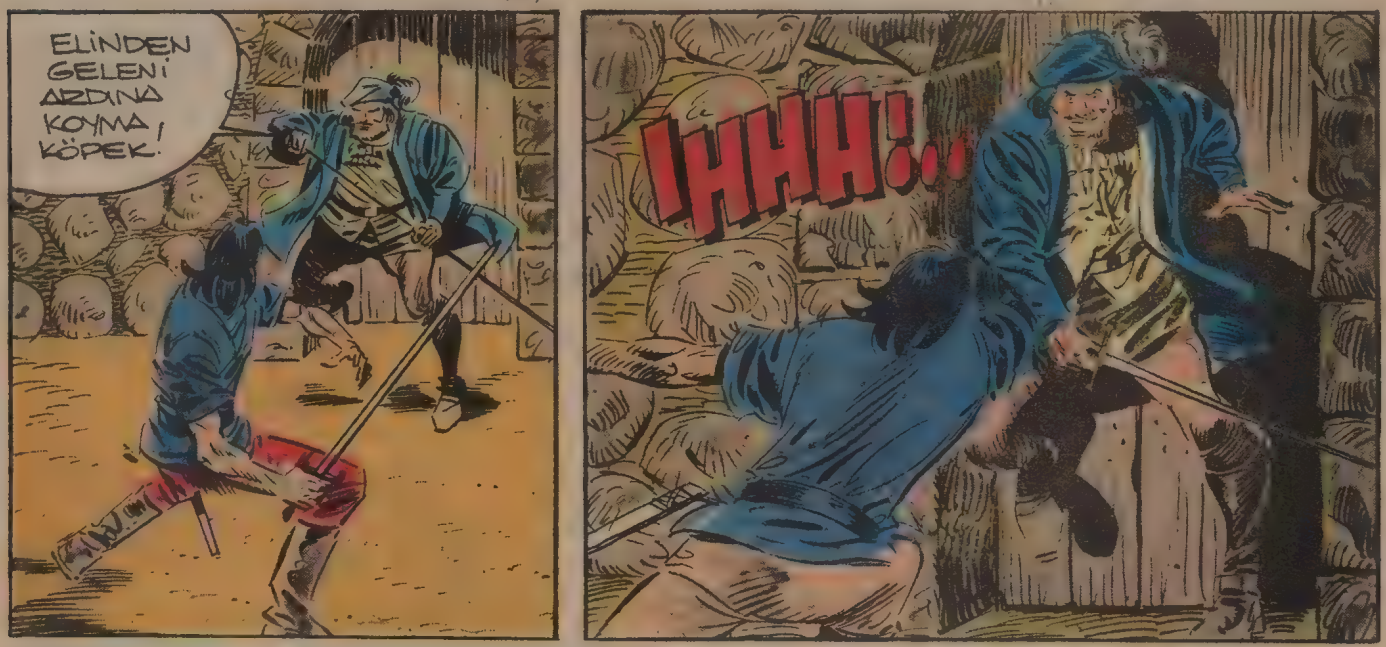

Yardım geliyordu, kurtulacaktı. İki adım geriye fırlayıp, hızla kılıcını çekerek:

—Elinden geleni ardına koyma köpek! diye homurdandı.

Kara Murat, Vali'nin kılıcını çektiğini görünce adeta sevindi:

—Ne iyi, ne iyi! dedi. Kılıcına sarılmakla beni büyük bir dertten kurtarmış oluyorsun. Çünkü silahsız bir düşmanı öldüremezdim..

Kara Murat, elindeki uzun ve kanlı kılıcıyla, şimşek gibi bir hamle yaptı.

Bu saldırış tek, fakat müthiş bir hamle oldu...

Kılıç, korkunç bir hızla Vali'nin vücudunu deldikten sonra kapının tahtasına saplanarak onu kapıya mıhladı.

Antonyo De Leçe, gık bile diyemeden öldü ve ayakta hanın kapısına mıhlı kaldı..

Açık kalan gözlerinde hâlâ inanılmaz bir şaşkınlık, akıl almaz bir dehşet ifadesi vardı.

Az sonra, merdivenleri inip, kapıyı açan muhafızlar, valinin cesediyle karşılaştılar.

Prenses Leonore kaçmıştı...

Kara Murat ile Liriye de ortalıkta yoktu.

★ ★ ★

Yarım saat sonra İşkodra'nın tüm kiliselerinde matem çanları çalmaya başladı.

Vali Antonyo De Leçe'nin ölümü, şehir de büyük korku ve panik yaratmıştı...

Başsız kalan Venedik ordusu, ne yapacağını şaşırmış, surlardaki birliklerde bozgun havası belirmişti...

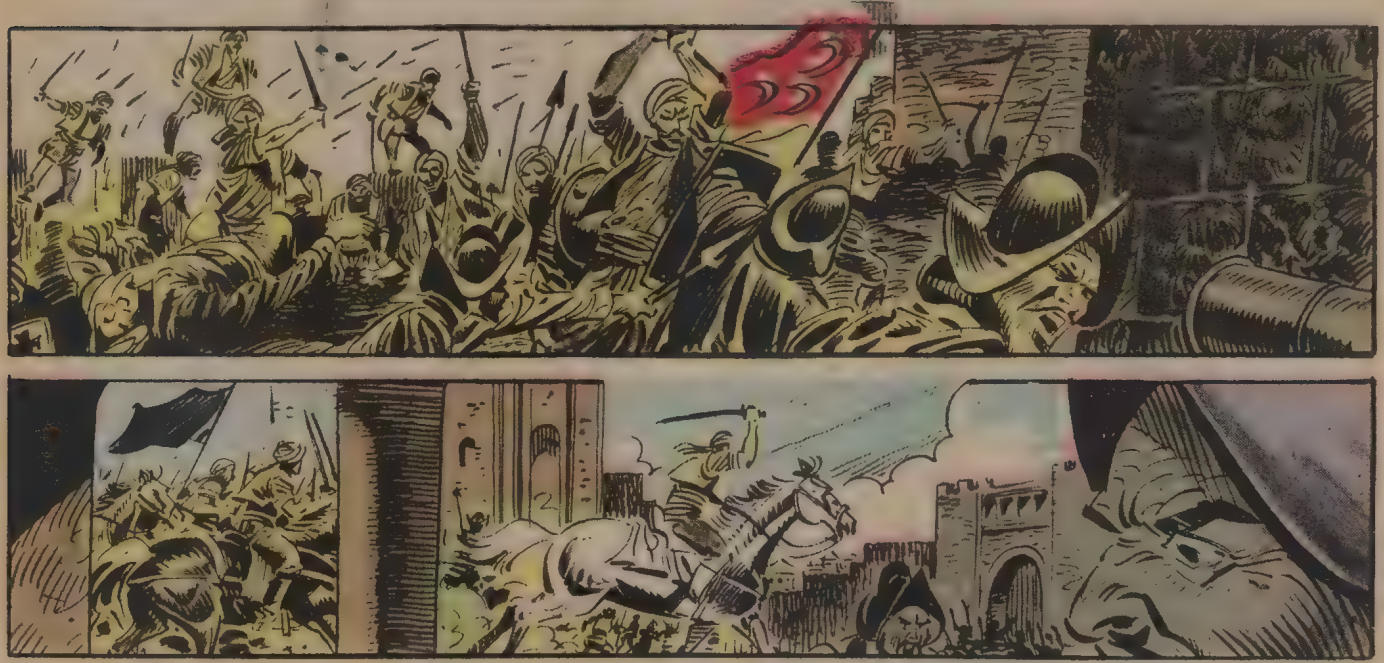

Bu işlerin olup bittiği gün, Türk ordusu İşkodra'ya kanlı bir hücum daha yaptı...

Bu kez Yeniçeriler, üzerlerine yuvarlanan taşlara, dört yanlarından gelip geçen ok bulutlarına rağmen bütün istihkamları geçerek iç kalenin eteklerine vardılar.

Büyük topların, korkunç mermileriyle henüz karşılaşmayan bu yeni ve yüksek duvarlar, inanılmaz bir azim ve cesaretle yapılan ikinci saldırıyı da yarım bıraktırdı.

Dalga dalga akan Türkler orada durdu..

Kanlı çarpışmalar, iç surların önünde saatlerce sürdü.

Artık Venediklilerin dayanma gücü kalmamıştı.. Üstelik başkomutanları olan Vali Antonyo De Leçe'nin ölümü ordunun moralini yok etmiş, bütün subaylar ve komutanlar teslimden başka çare kalmadığını anlamışlardı...

Akşama doğru, Türk askerleri İşkodra'ya girdi...

Surlarda artık Osmanlı bayrakları dalgalanıyordu...

Arnavutluk'un bu önemli kentinde 433 yıl sürecek Türk egemenliği böyle başladı.

Bu sırada Kara Murat ne yapıyordu?

Delikanlı, valiyi öldürerek düşmanı başsız bırakmış, kentin daha çabuk zaptedilmesini sağladıktan sonra Prenses Leonore'nin peşine düşmüştü...

Hızlı adımlarla İşkodra Sarayı'na doğru

ilerlerken, sinsi bir gölge dikkatle onu izliyordu.

Karanlık yerlere, kuytu köşelere sığınarak, adım adım Kara Murat'ı takip eden gölgenin elinde keskin bir hançerin ışıltısı parlıyordu.

Bu hain gölge, Cüce Aleksandır'dan başkası değildi...

Nefretle parlayan gözlerinde korkunç bir cinayet hırsı vardı.

"—Zengin olacağım. Zengin olacağım.. Para...Para..Çok para kazanacağım...Bunun için Kara Murat'ı öldürmem şart" diye düşünüyordu.

Kara Murat, bu adama hiç bir şey yapmamış, üstelik hayatını kurtarmıştı. Ama Cüce Aleksandır'ın yüreğinde minnet duygusunun yeri yoktu.

O bir nefret ve kötülük adamıydı..

Şimdi, elindeki sivri çeliği, Kara Murat'ın iki kürek kemiğinin arasına gömmek için fırsat kolluyordu.

Onu öldürecek ve başını bir çuvala koyarak Prenses Leonore'ye koşup:

"—İşte düşmanının canını aldım. Vaat ettiğin paraları ver" diyecekti.

Cüce Aleksandır'ın içi hırsla titriyordu.

—Onu çabuk öldürmem gerek! Sonra vakit kalmayacak...Türk askerleri neredeyse bütün kenti ele geçirmek üzere, diye söyleniyordu.

Kara Murat bir ara karşı alanda toplanan kalabalığa bakmak için durdu.

Dört beş bin kişilik bir topluluk birikmişti.. Acaba Arnavut halkı, yıllardır ülkelerini işgal altında tutan Venediklilere yardım et-

mek için mi toplanıyordu, yoksa galip Türk ordusunu alkışlamak mı istiyordu?

Bu sırada Kara Murat'ın kulağına:

—Kahrolsun Venedik!... Yaşasın Sultan Mehmet! sesleri gelince, delikanlı rahatladı:

"—Arnavut halkı bizden yana.. Şimdi saraya gidip, yarım kalan işi tamamlamam gerekiyor."

Kara Murat bağrışan kalabalığa doğru bakarken, öyle dalmıştı ki, Cüce Aleksandır'ın sinsi sinsi arkasından yaklaştığını görmemişti.

Cüce, avucundaki hançerin kabzasını heyecandan terleyen parmaklarının arasında sıkarak, kısık dişlerinin arasından:

—Tam vuracak zaman.. Bundan iyi fırsat bulamam! diye mırıldandı.

Sesi yılan ıslığı gibi ürperticiydi...

Hançerli kolunu hızla kaldırdı.

Kara Murat tehlikenin farkında değildi.

Artık şehir düştüğü için sokakta kimsenin saldırısına uğrayacağını ummuyordu.

Cüce gözlerinden sevinç ışıltıları fırlayarak:

—Başarıyorum.. Başaramazsam o beni öldürür.. diye düşündü ama hızla kaldırdığı kolunu indiremedi..

Arkasından kalın ve sert bir ses adeta gürledi:

—Hey!.. Ne yapıyorsun küçük?

Cüce Aleksandır birden dondu kaldı sanki...

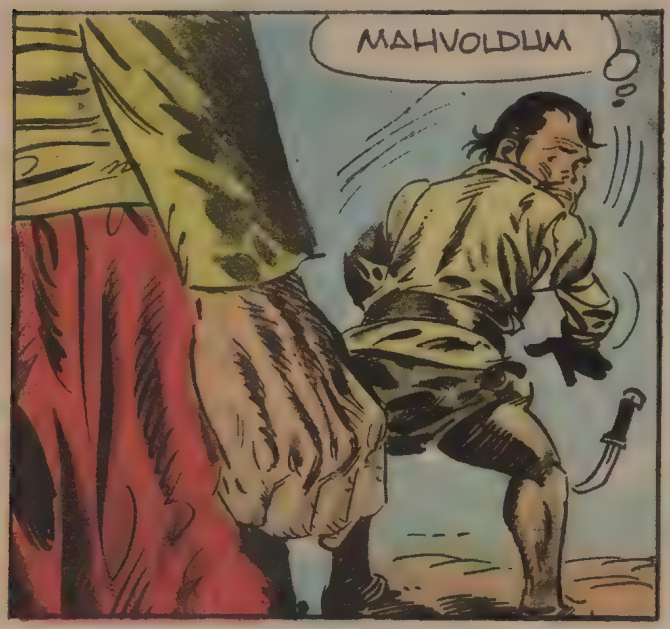

Tüyleri diken diken oldu..

Öldürücü bir duygu yüreğini kapladı.

Derin bir korku ve üzüntü içinde:

"—Mahvoldum!" diye inledi.

Titreyerek geri döndüğü vakit, karşısında iri yarı iki Yeniçeri gördü.. Cücenin dizleri korkudan birbirine çarpıyordu. Elindeki bıçak kaldırımın üstüne düşmüştü...

Yeniçeri, Cüce Aleksandır'ı tek eliyle kolundan tutup, havaya kaldırdı, başı kendi başının hizasına gelince, sordu:

—Ne yapıyordun öyle? Bu boyunla adam mı vuracaktın?

Cüce:

—Şey... Hayır... Yanılıyorsunuz bayım, diye kekeledi..

Bu sırada Kara Murat da dönmüş, Yeniçeri'nin Cüce Aleksandır'ı tüy gibi havalandırdığını görmüştü...

Gülümseyerek onların yanına yaklaştı:

—Bırak onu arkadaş, dedi.

Yeniçeri, Kara Murat'ı tanıyordu:

—Bırakayım mı? Neden? Seni öldürmek istiyordu...

Kara Murat, başını salladı:

—Olamaz.. Bu işte bir yanlışlık var.. Aleksandır benim dostumdur...

Cüce, heyecanla onayladı:

—Tabii...Tabii..Ben Kara Murat'ın dostuyum.. Onu neden öldürmek isteyeyim?

Yeniçeri canı sıkılmış bir halde homurdandı..

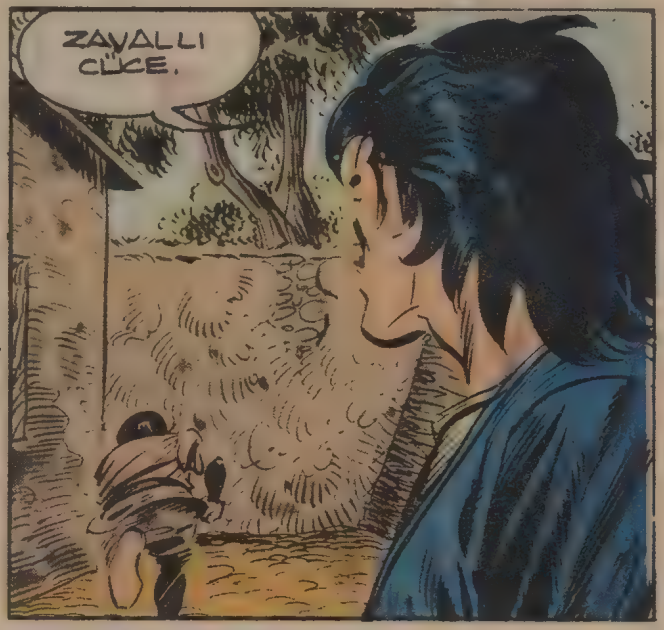

—Onu bunu bilmem.. Hançeri sırtına saplamak üzereydi.. Ama madem bırak diyorsun, seni kırmam elbette...

İri yarı Yeniçeri, parmaklarını gevşetince, Cüce Aleksandır top gibi kaldırımın üstüne düştü, çevik bir hareketle sıçradı, kalktı, Kara Murat'ın önünde iki büklüm olarak:

—Sağolun ,sağolun efendim. Beni ikinci kez kurtarıyorsunuz. Size el sürmektense iki ay oruç tutarım! dedi.

Kara Murat, koşarak ara sokaklarda kaybolan Aleksandır'ın arkasından kısa bir süre baktı:

—Zavallı Cüce, dedi. Herkesten düşmanlık gördüğü için o da herkese düşman olmuş...

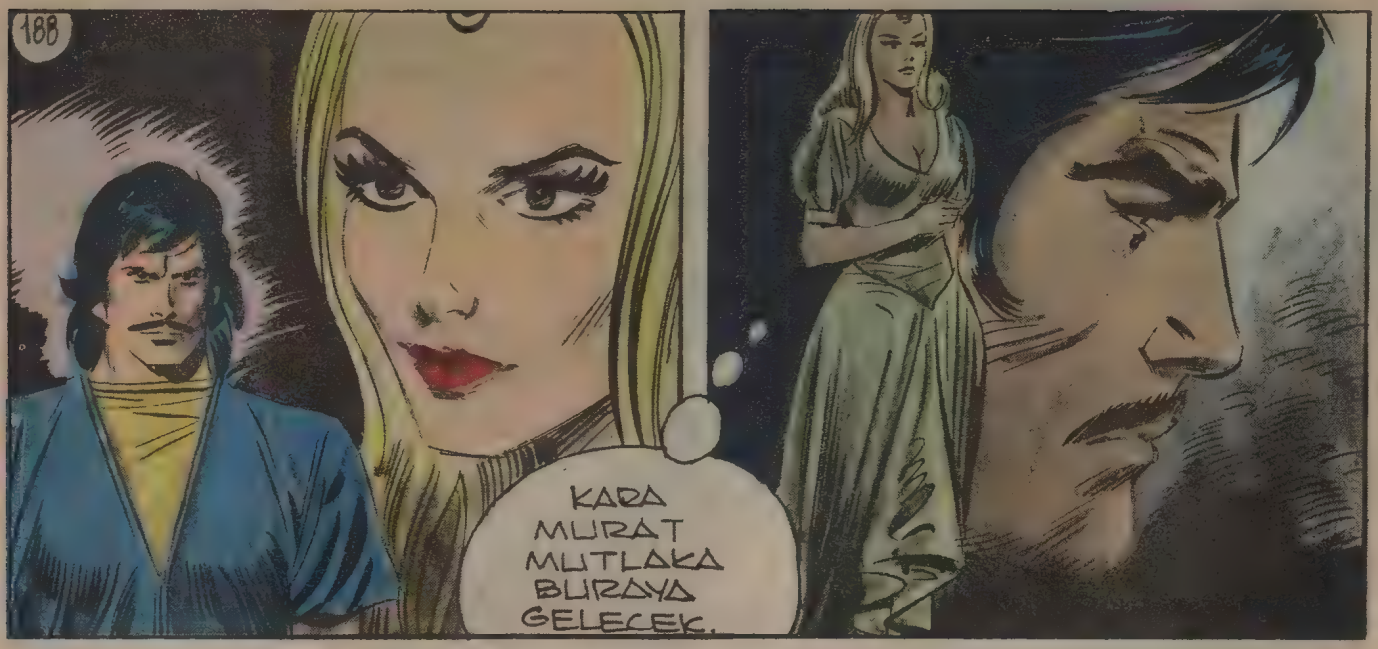

Bir an düşünceli kaldıktan sonra Prenses Leonore'yi hatırlayarak, saraya doğru ilerlemeye başladı.

İşkodra Sarayı henüz ele geçirilmemişti.

Saraydaki son muhafız birliği Türklere karşı inatla direnmeye devam ediyordu.

Prenses Leonore, odasına kapanmıştı.

Sarayın dışında, oluk gibi akan kanlarla hiç ilgilenmiyordu.

Bakışları soğuk ve ürkütücüydü. Güzel yüzünde kesin, kararlı, müthiş bir ifade vardı:

"—Kara Murat mutlaka buraya gelecek ve beni bulacak.. Ya o beni öldürecek, ya ben onu.. Başka çare yok!" diye düşünüyordu..

Prenses Leonore, soğukkanlıydı. Ağları-

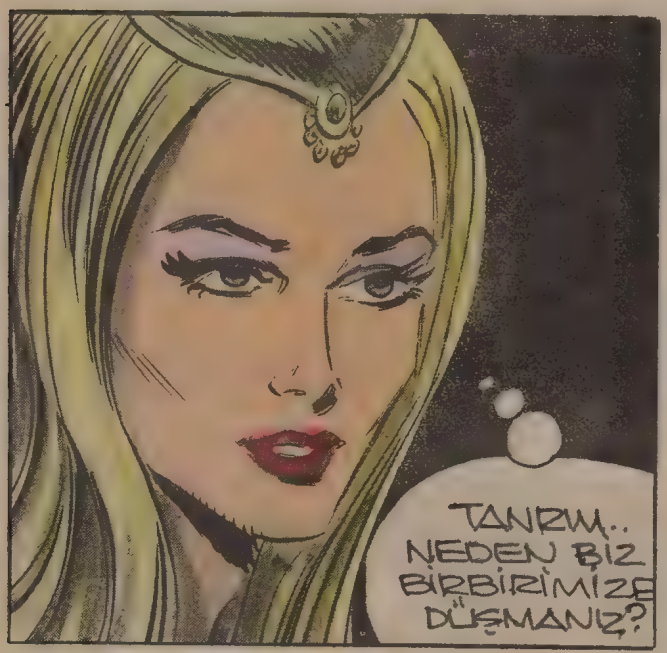

nı örüp sabırla avını bekleyen dişi bir örümceğe benziyordu..

Sevdiği adam aynı zamanda onun can düşmanıydı.

"Tanrım neden biz birbirimize düşmanız?" diye inledi.. Sonra kalbini korkunun yarattığı derin bir nefret doldurdu.

"—Onu öldürmem gerek! Onu öldüreceğim!"

Dışarıda birtakım gürültüler duyuldu. Kapı açıldı ve muhafızların ortasında Ulaş Bey göründü..

Genç Türk Beyi, az önce zindandan çıkarılmış ve Prenses Leonore'nin odasına getirilmişti..

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

17 Eylül 1979 ÇARŞAMBA ✱ HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ ✱ SAYI: 295 FİYATI 250 KURUŞ

ÖZET: Fatih Sultan Mehmet, ağır silahlarla donatılmış büyük bir ordu ile İşkodra kalesini sarar. Arnavutluk'un önemli kentlerinden biri olan İşkodra Venedikliler'in işgali altındadır.

Zindancı, iki büklüm olarak:

—Emriniz üzerine mahkumu getirdik Prenses, dedi.

Genç kadın zindancı ile muhafızlara dışarı çıkmalarını işaret etti:

—Bizi yalnız bırakın!

Ulaş Bey, olanlardan hiç bir şey anlamamış gibi, şaşkın ve merak dolu bakışlarını Prensese dikmişti. Hafifçe gülümseyerek:

—Ben de cellata götürüldüğümü sanmıştım, dedi.

Prenses Leonore, gayet soğuk bir sesle cevap verdi:

—Ölüme mahkûmdunuz. Ama ölmenize gönlüm razı olmadı. Zindandaki görüşmemiz sırasında sizi kurtaracağımı söylemiştim. İşte sözümde duruyorum.

Ulaş Bey, eşsiz güzellikteki kadına he-

yecanla bakarak, yumuşak bir sesle mırıldandı:

—Size olan borcumu nasıl ödeyeceğimi bilemiyorum madam...

Kurnaz kadın:

—Bana hiç bir borcunuz yok Ulaş Bey, dedi. Haydi gidin, Tanrı sizi mutlu etsin. Ben nasıl olsa öleceğim. Benim için dua etmeniz bana yeter. Şimdi beni acılarımla başbaşa bırakın...

Ulaş Bey kaşlarını çattı, korku içinde olduğu anlaşılan genç kadına düşünceli gözlerle baktı, sonra heyecanla sordu:

—Ölecek misiniz? Sizi kim öldürecek madam?

—Korkunç bir düşmanım var...

—Bunca muhafızın arasında size kim dokunabilir? Koridorlar, salonlar askerle dolu. Nasıl bir düşman bu?

Ulaş Bey,bunları söylerken kentin Türk ordusu tarafından zaptedildiğini, sarayın da kısa bir süre sonra ele geçirileceğini bilmiyordu.

Prenses Leonore, hüzün dolu bir sesle mırıldandı.

—O düşman öyle müthiş bir canavar ki, bütün muhafızları aşıp mutlaka buraya gelecektir...

Genç kadının ürkek hali, korku dolu bakışları, titreyen dudakları Ulaş Bey'i etkilemişti. Gururla göğsünü şişirerek:

—O düşman, her kimse karşısında beni bulacak! diye gürledi. Sesi geniş salonda yankılar yaptı.

Kurnaz bir planla, Ulaş Bey'i dilediği yöne sevkettiğini gören Prenses Leonore'nin kalbi, heyecanla çarptı. Ama gözlerindeki sevinç ışıltılarını belli etmemeye çalışarak:

—Beni öldürmek isteyen haydut çok tehlikeli biridir, dedi. Benim yüzümden kendinizi tehlikeye atmanızı isteyemem...

Ulaş Bey, hafif fakat sinirli bir kahkaha attı:

—Ben varken size kimse dokunamaz Prenses. Buna şerefim üzerine söz veriyorum.

—Yani, beni bu cehennemden kurtaracak mısınız?

—Evet, yalnız kurtarmakla kalmayacak, dilediğiniz yere kadar götüreceğim...

—Siz galiba bilmiyorsunuz. Şehir düşmek üzere. Birkaç saat sonra her yer Türklerin eline geçecek. Ölümden kurtulsam bile beni yakalayıp, esir pazarında satarlar.

Ulaş Bey,sevgi dolu bakışlarını Prensese dikti:

—Hayır, sizi kurtaracağım. Benim sözüm dinlenir.

Leonore'nin uzun kirpiklerinin arasından iri iki damla yaş, güzel yanaklarına doğru süzüldü. Bu kadının rol yapma yeteneği mükemmeldi.

Ulaş Bey'i etkisi altına aldığını, ona artık dilediği her şeyi yaptırabileceğini anlamıştı.

İçinden:

"—Bu adam beni deli gibi sevecek! Se-

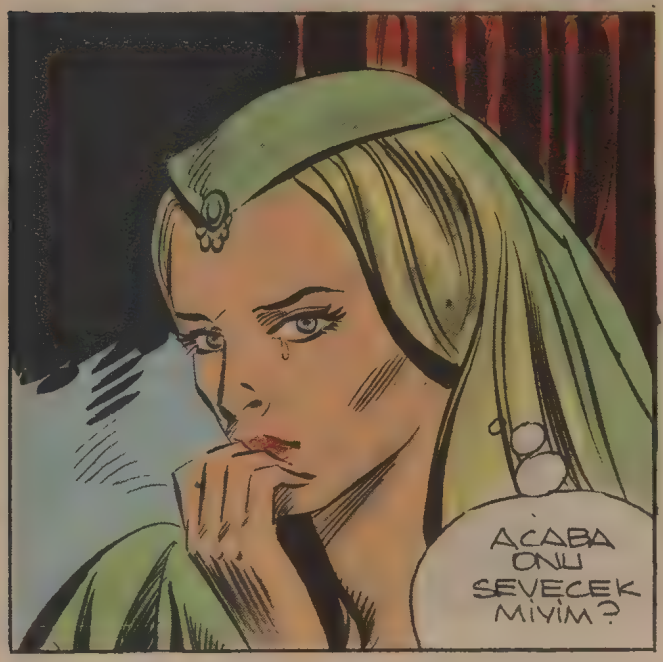

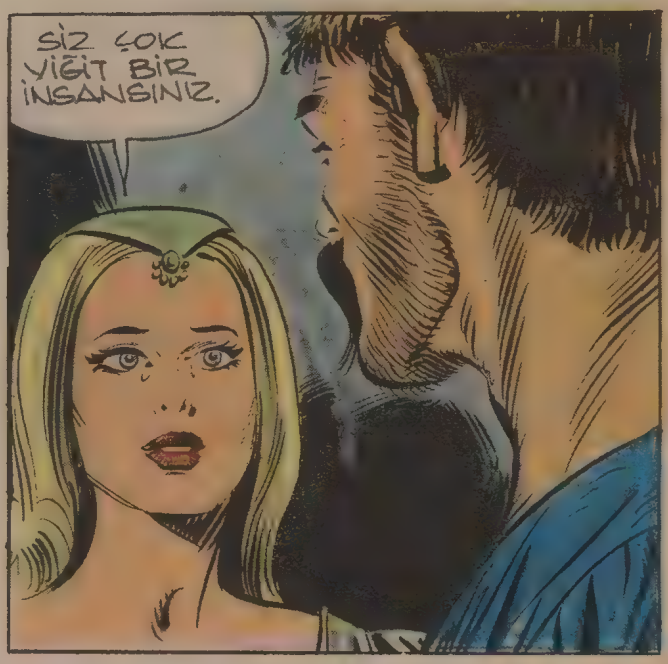

vecek ve dilersem dünyanın öbür ucuna kadar benimle gelecek" diye düşündü. Ulaş Bey'in bakışları aşk doluydu. Her bakışı bir öpüştü sanki...

Leonore:

"Acaba ben onu sevecek miyim?" diye söylendi. Sonra kendi sorusuna kendi cevap verdi:

"Hayır.. Ulaş Bey'den hoşlanıyorum belki.. Ama sevmiyorum. Beni öldürmek isteyen o haydutu, Kara Murat'ı seviyorum. Tanrım ne talihsiz bir kadınım ben."

Prenses duygularını Ulaş Bey'e sezdirmemeye çalışarak:

—Siz çok yiğit, cesur ve mert bir insansınız, dedi.

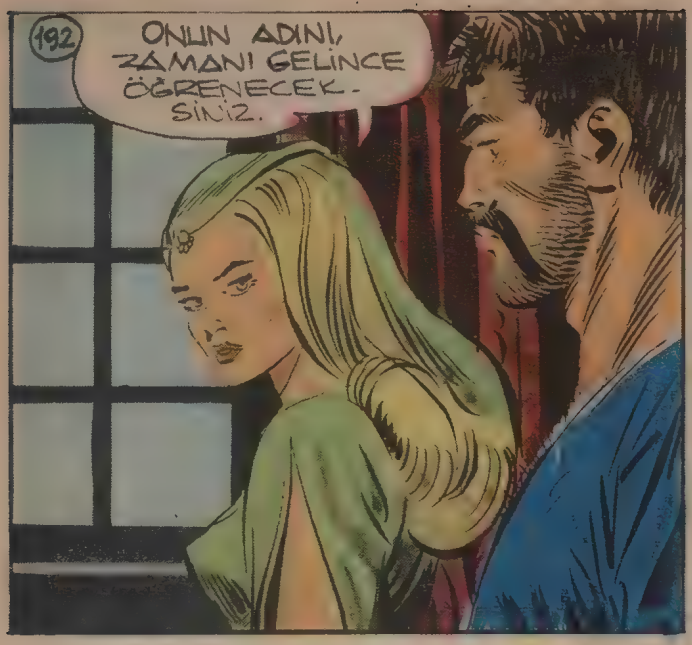

Ulaş Bey:

—Düşmanınızın adını söyler misiniz? diye sordu.

Bu soru, Prensese tekrar Kara Murat'ı hatırlattı. Yüzü kıpkırmızı kesildi. Gözlerinde kendisini bu kadar güçsüz hale getiren adama karşı beslediği kinin ışıkları yandı. Soğuk bir sesle:

—Onun adını zamanı gelince öğrenecek-siniz Ulaş Bey, dedi. Umarım o zaman beni koruma görevini üstlendiğinize pişman olmazsınız...

Prensesin vahşi ve meydan okuyan güzelliği karşısında adeta büyülenmiş gibi olan Ulaş Bey, tüm içtenliğiyle haykırdı:

—Pişman olmak mı? Asla... Sizi korumak, düşmanınızı yok etmek ,benim için kutsal bir görev olacak...

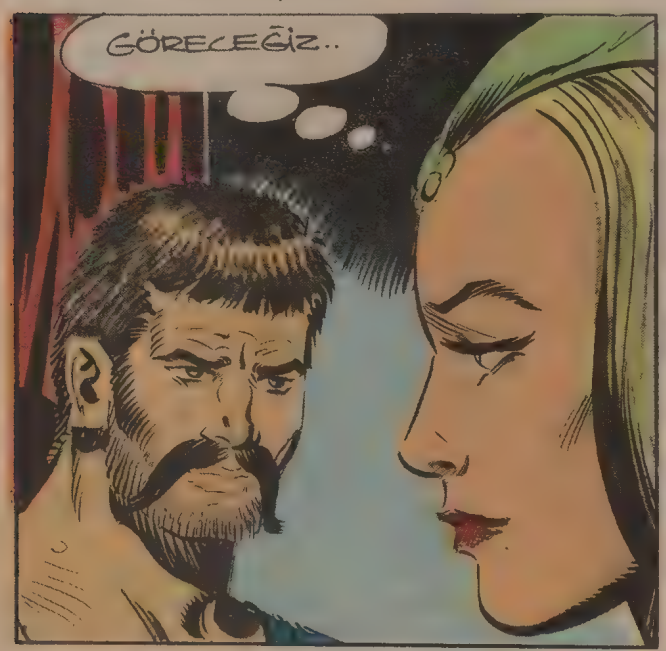

Ulaş Bey'in yüzünde merhamet ve fedakârlık okunan bir ifade vardı.

Prensesin dudakları, "Göreceğiz" der gibi acı bir gülümsemeyle büzüldü.

Genç adam, o dakikada güzelliğine hayran olduğu kadının uğrunda dünyayı altüst etmeye, tüm bir kenti kana boğmaya hazırdı.

Prenses Leonore, ılık bir sesle:

—Şimdi öbür salona geçip biraz dinlenin Ulaş Bey, dedi. Dilerseniz yıkanıp, tıraş olun. Zindanın yorgunluğunu atın üzerinizden.. Kapıda bir uşak yardım etmek için sizi bekliyor.

Ulaş Bey, fırça gibi uzayan sakallarını eliyle yoklayarak gülümsedi:

—Haklısınız Prenses , kendime biraz çekidüzen vermem gerekiyor...

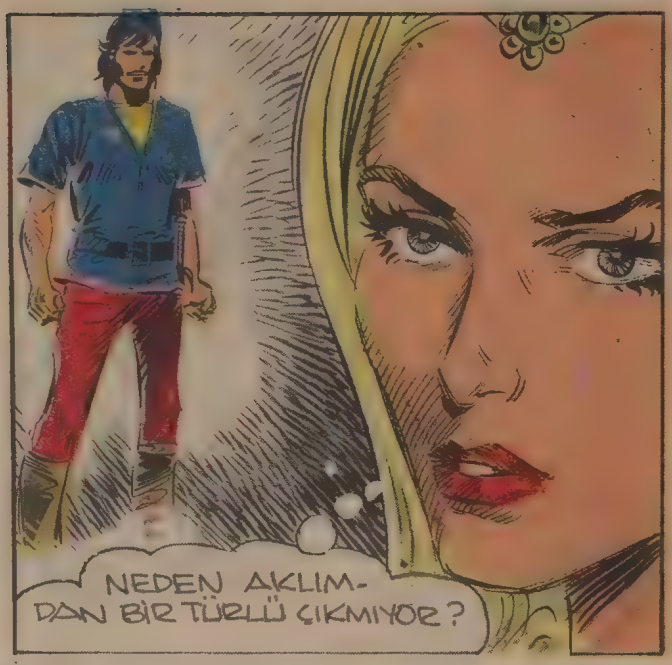

....Benimle bu kadar ilgilendiğiniz için size gerçekten minnettarım...

Ulaş Bey, çıktıktan sonra Prenses Leonore, salonda yalnız kaldı. Bir an ayakta kararsızlık içinde durdu. Sonra köşedeki geniş koltuğa oturarak, kendi kendine söylendi:

—Bu adam beni Kara Murat'tan kurtarabilir. En az onun kadar güçlü ve gözüpek bir erkek. Ama garip şey.. Neden hep Kara Murat'ı düşünüyorum. Neden aklımdan bir türlü çıkmıyor? Bakalım buraya gelmeye cesaret edecek mi?

Leonore, sakin olmaya çalıştığı halde bunu bir türlü başaramıyor, hırsından kendini yiyordu.

"Yoksa, gerçekten korkmaya mı başladım? Hayır! Leonore aşka yenilmediği gibi korkuya da boyun eğmez !"

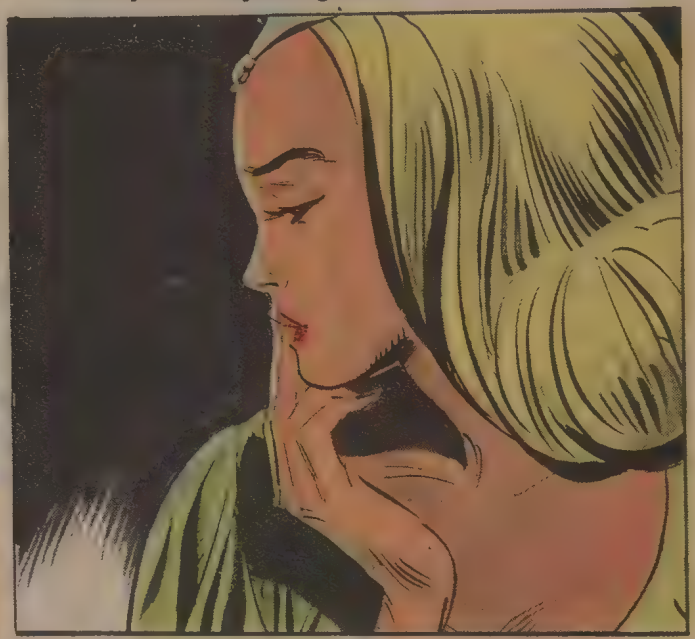

Kabul etmek istememesine rağmen içine bir korkunun yerleştiğini anlıyordu. Prenses, bu durumundan utanarak kendi kendine kızdı:

"Kara Murat'ın gücü, benim zayıflık göstermemden doğuyor. Ne yazık ki, her erkeğe hakim olan ben, onu etkileyemedim. Kara Murat'ı elime geçirip avucumun içine alabilseydim, dünyaya meydan okurdum"

Prenses Leonore, kâbus gibi üzerine çöken düşünceler arasında bunalırken aradan uzunca bir süre geçti.

Dışarıdaki savaş gürültüleri artık kesilmişti.

Kentin her şeyiyle Türklerin eline geçtiği anlaşılıyordu.

Prenses derin bir heyecan içinde, belki onuncu kez söyledi:

—Acaba gelecek mi?

Birden kapıda bir tıkırtı duyuldu.

Prenses Leonore gidip sürgüyü sürebilir ve kapıyı açılmaz bir hale getirebilirdi. Ama bunu yapmadan soğukkanlılıkla bekledi.

Kapıyı vurmadan içeriye girmek isteyen kim olabilirdi?

Az sonra, kapı açıldı. Prenses Leonore başını çevirince, haykırmamak için kendini güç tuttu.

Karşısında Kara Murat duruyordu.

Leonore, saatlerdir onu beklediği halde ürperdi, korktu.

Genç adamın kızaran gözlerindeki ölüm kararı, kadının üzerinde bir dehşet havası yaratmıştı.

Kara Murat, kapıyı açık bırakarak Prenses'e doğru yürüdü, aralarında birkaç adım kalınca durdu, korkunç bir çehre ve boğuk bir sesle:

—Böyle geç bir vakitte gelmemi bağışlayınız madam, dedi. Buraya kadar gelebilmek için birçok kişiyle vuruşmak zorunda kaldım. Acaba huzurunuza böyle haber vermeden girişimi bağışlayacak mısınız?

Kara Murat bu sözleri alayla söylemişti.

İşte, son düşmanı, karşısında duruyordu.

Bu, bir kadındı.. Güzel fakat zalim bir kadın...

Acaba, onu öldürebilecek miydi?

Prenses Leonore, soğuk bir gülümsemeyle:

—Buraya izinsiz girişini affediyorum, dedi. Ama buradan sağ çıkmana da bir imkân göremiyorum. Beni öldürmeye geldin. Ama sen öleceksin Kara Murat! Sonun geldi...

Kara Murat, kuşkuyla çevresine bakındı. Meydan okurcasına konuşan bu şeytan kadın neye güveniyordu?

Prenses Leonore, sapsarı bir yüzle devam etti:

—Seni öldüreceğim Kara Murat. Çünkü sen beni yüreğimden yaraladın. Kalbimin serbest kalması için senin ölmen gerek. Anlıyor musun? Ölmen gerek...

Kara Murat irkildi. Prensesin son sözleri, idam fermanından daha korkunçtu. Tüyler ürpertici bir tehditti bu...

Ama delikanlı, müthiş rakibini soğuk-

kanlılıkla yere sermenin doğru olacağını düşündü:

—Prenses, dedi. Öyle dayanılmaz bir güzelliğin var ki, eğer başka birini sevmemiş olsaydım, sana âşık olurdum. Bu güzelliğinle seni sevmemek elimden gelmezdi...

Leonore'nin yüzü birdenbire değişti. Bakışlarında kıskançlık alevleri dolaştı:

—Demek seviyorsunuz?

—Evet...

—Kimi?

—Bir ölüyü.. Kontes Alma'yı..Senin kurbanın olan o temiz kadını...

Prenses önce sarardı, sonra mosmor kesildi. Bu sözlerin ardındaki gizli tehdidi anlamıştı. Kara Murat:

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

26 EYLÜL 1979 ÇARŞAMBA * HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ * SAYI 796 FİYATI 250 KURUŞ

ÖZET: Fatih Sultan Mehmet, ağır silahlarla donatılmış büyük bir ordu ile İşkodra kalesini sarar. Arnavutluk'un önemli kentlerinden biri olan İşkodra Venedikliler'in işgali altındadır.

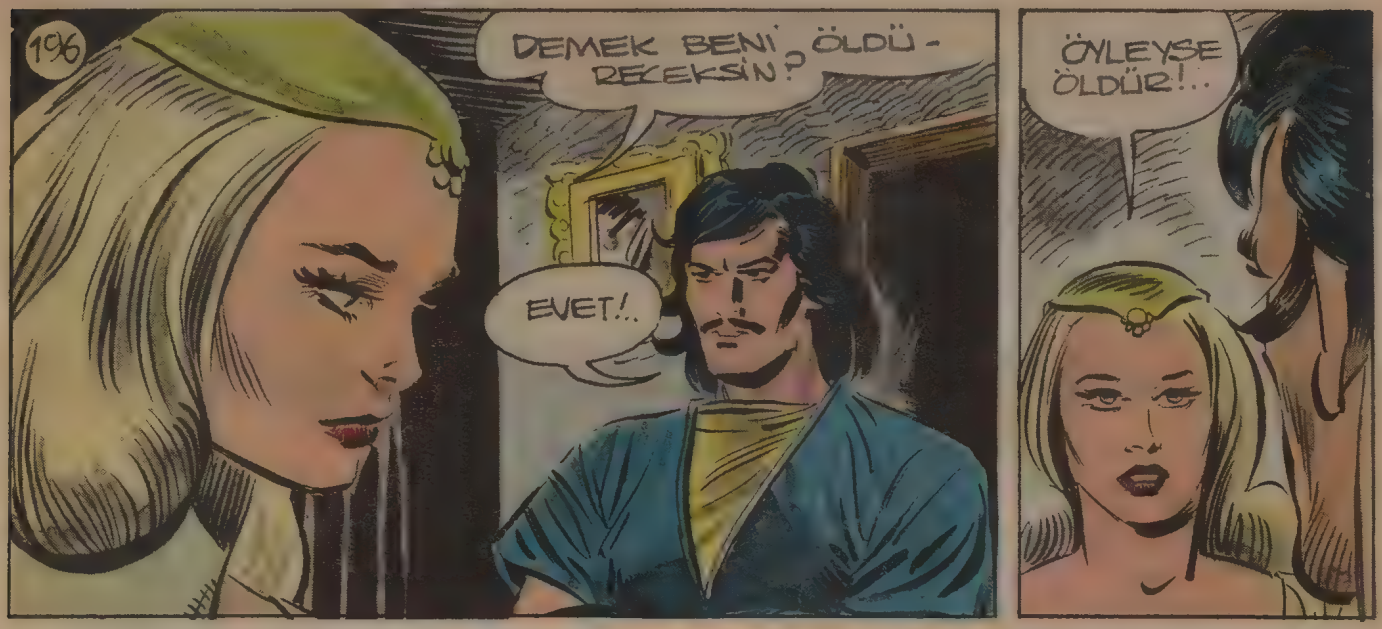

—Onun öcünü almaya yemin ettim, dedi. Cinayet ortakların olan şövalye Giovanni ile Vali Antonyo De Leçe öldü. İkisi de kılıcımın ucunda can verdi. Şimdi sıra sende Prenses...

Leonore, korkusunu belli etmemeye çalışarak sordu:

—Demek beni öldüreceksin?

—Evet...

Bu söz, en gözüpek insanı bile titretecek bir kesinlik ve soğuklukla söylenmişti.

Leonore'nin cevabı da aynı kesinlikte oldu:

—Öyleyse öldür! Hazırım!..

Kara Murat, genç kadına şaşkınlıkla baktı. Onun ölüme bu kadar kolay boyun eğeceğini hiç ummamıştı..

O anda Prenses Leonore, erkeklere baş

eğdiren, zalim ve müthiş kadın değildi.

O anda kadınlığının tüm çekiciliği, tüm güzelliği üzerinde olan ve Kara Murat'a karşı duyduğu aşkın büyüklüğü gözlerinden okunan bir dişiydi.

Birer elmas gibi ışıldayan gözlerinde bir kadının duyabileceği sevginin en büyüğü okunuyordu. Kirpiklerinin arasından dökülen yaşlar, yanaklarına yuvarlanıyor, çenesine doğru ip gibi süzülüyordu.

Kara Murat, hayatında hiç böylesine şaşırmamıştı. Ellerini göğsünün üzerine kavuşturmuş, hayretle genç kadını seyrediyordu.

Prenses Leonore ilerledi, Kara Murat'ın yanına gelince düzgün ve güzel kollarını kaldırıp onun boynuna doğru uzattı.

Göğsü hızlı hızlı kalkıp iniyor, tüm vücudu duyduğu şiddetli aşkın heyecanıyla titriyordu.

Prenses, Kara Murat'ı kucaklayarak kendisine doğru çekti ve iki gözü iki çeşme ağlarken, titreyen pembe dudaklarını genç adamın dudaklarına yapıştırdı.

Kara Murat kendisini çekmedi.

Bu aşk öpüşü, onu da yüreğine kadar titretmişti. Ama soğukkanlılığı elden bırakmadı.

Prenses, onu öptüğü halde karşılık vermedi.

Veremezdi de...

Çünkü bir ölüye verdiği söz vardı. O sözü tutmak zorundaydı.

Prenses Leonore , sevdiği erkeğin,aşkına karşılık vermeyişinden doğan müthiş bir kinle geri çekildi. Az önce aşk sözleri fısıldayan dudakları şimdi zalim bir gülüşle gerilmişti:

—Kara Murat! Öleceksin! Beni öldürmek istediğin için değil, gururumu kırdığın için öleceksin...

Delikanlı hâlâ sakin duruyor, karşısındaki müthiş kadının kızdıkça artan güzelliğini seyrediyordu.

Prenses haykırdı:

—Sen bir ölüyü seviyorsun. O halde ben de bir ölüyü seveceğim. Sana verdiğim öpücük sevgimin olduğu kadar ölümün de habercisidir. Ölüme hazırlan Kara Murat...

Genç adam, alay etti:

—Hazırım Prenses...

—Öyleyse öl...

Kara Murat salonun ortasında duruyordu. Tepesinde ağır kristal bir avize sallanmaktaydı. Bu avize, üzerine düştüğü insanı yamyassı edecek kadar ağırdı ve kristalleri hançer uçları gibi sivriydi.

Prenses Leonore, gözlerinde zalim kıvılcımlar uçuşarak:

—Tam zamanı, dedi ve hızla atılıp duvardaki bir kolu çekti.

Aynı anda avize büyük bir gürültüyle yere düştü, salon deprem olmuş gibi sarsıldı, camlar şangırdadı.

Sapsarı kesilen Kara Murat, sinirli bir ıstırapla:

—Vay vay! Az daha ölecektim. Böyle bir tuzağı beklemiyordum doğrusu, diye söylenerek ayağa kalktı. Prenses'in üzerine doğru

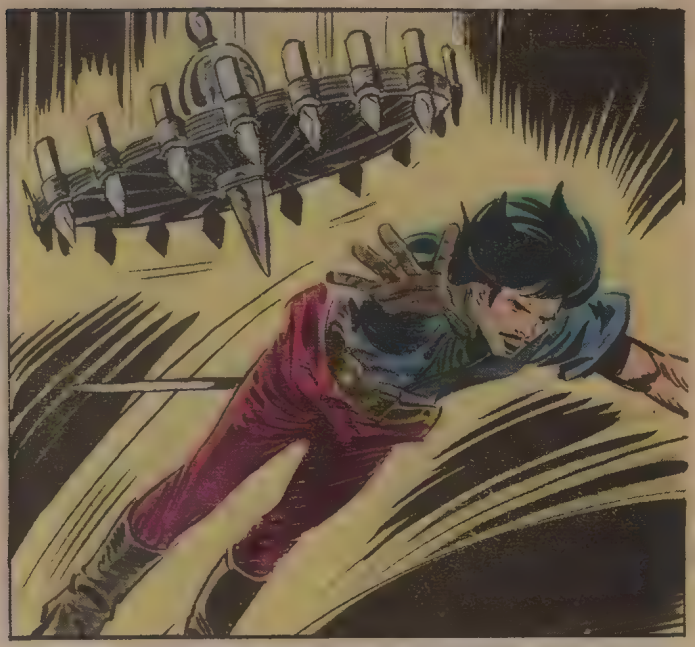

Bu tuzağı özellikle Kara Murat için hazırlamıştı.

Ağır avize müthiş bir şangırtı çıkartarak korkunç bir hızla Kara Murat'ın üzerine indi.

Kara Murat düşürülmek istendiği tuzağı anlamıştı. Umutsuz bir hareketle ve kendine özgü çevikliğiyle top gibi fırladı, yerde hızlı bir takla atarak salonun öbür ucuna kaçtı.

yürürken boğuk, acılı,fakat kesin bir sesle:

—Şimdi sen ölmeye hazırlan! dedi.

Delikanlının bakışları kararmış, yumrukları öfkeyle sıkılmıştı.

Prenses Leonore, bir an korku içinde kaldı. Allak bullak olmuş yüzünde soluk ve tüyler ürpertici bir dehşetin bütün belirtileri görülmekteydi.

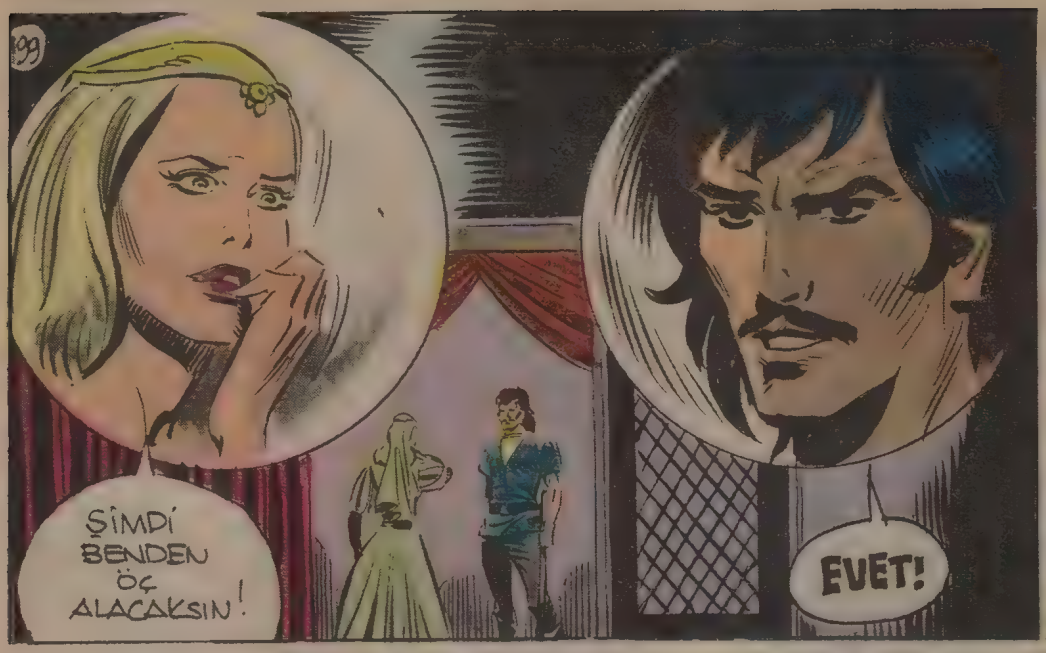

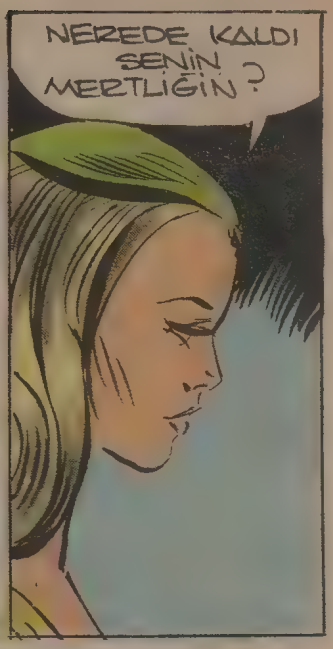

Genç kadın alnında parlayan soğuk terleri silerek:

—Bana kızmakta haklısın.. Seni öldürmek istedim. Şimdi benden öç alacaksın!dedi.

Kara Murat'ın dudakları acı bir gülümsemeyle büzüldü:

—Evet ...

Sesi o kadar kararlı çıkmıştı ki, Prenses Leonore, dünyanın tüm hazinelerini önüne serse bu genci etkileyemeyeceğini anladı.

Hazin bir tavırla başını sallayarak:

—Bana dokunursan alçaklık yapmış olursun.. Nerede kaldı senin mertliğin? Savunmasız bir kadına nasıl el kaldıracaksın?diye sordu.

Kadının gözleri, korku doluydu. Göğsü heyecanla inip kalkıyordu.

Kara Murat sakin bir sesle cevap verdi:

—Pek zor olmayacak. Senin gibi bir dişi şeytanı cezalandırmak alçaklık değildir.

İkisi de birbirine bakıyordu. İkisi de sarmıştı. İkisinin de ağızları kurumuştu, elleri titriyordu.

Prenses Leonore titrek bir sesle:

—Bana dokunmazsan seni çok zengin yaparım, dedi.

Kara Murat tüm kinini yansıtan bir şekilde kükredi:

—Ne yapsan nafile..Seni öldüreceğim!. Buna kimse engel olamaz. Bunun için yemin ettim. Yüz defa, bin defa, on bin defa yemin ettim...

...Yalnız kendimin değil, acımasızca öldürttüğün tüm insanların öcünü alacağım. Bu benim için artık kutsal bir görev oldu.

Kara Murat, ölüm ışıltıları saçan gözlerini kadına dikerek ağır ağır ona doğru ilerledi:

—Ölmeye hazırlan Leonore! Tıpkı idam ettirdiğin Kontes Alma gibi ıstırap çek, ağla, umutsuzluk içinde çırpın. Vaktim çok az...

Kötü kaderinin önüne geçemeyecek miydi?

"Ulaş Bey! Ulaş Bey!.. Neredesin?" diye inledi.

Ulaş Beyin gürültüleri duyup çoktan salona gelmiş olması gerekiyordu. Acaba neden gecikmişti?

Kara Murat, karşısındaki kadının kendi-

Prenses hiç kımıldamadı. Kaçmaya kalkışmadı, çünkü bunun faydasızlığını biliyordu. Bu çevik genç, iki adımda kendisine yetişirdi.

Genç kadının alnında iri ter taneleri birikmişti.

Güzel yüzünde ölümün burukluğu, yok olmanın içler acısı, tüyler ürpertici dehşeti vardı.

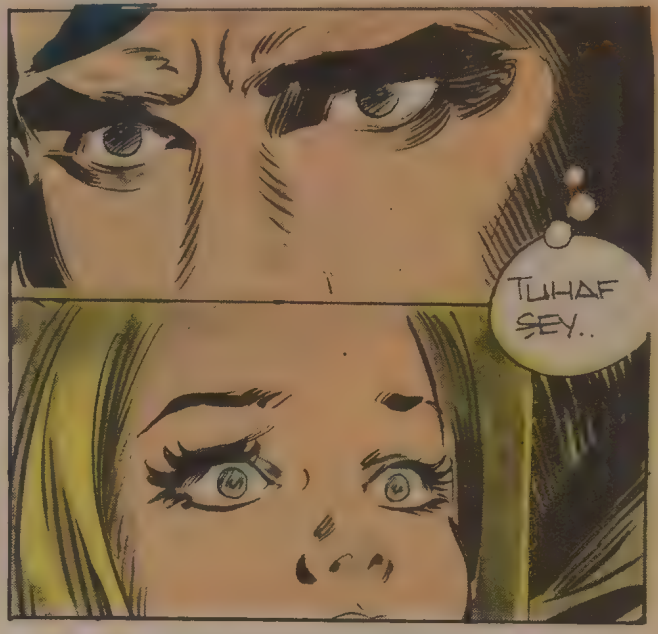

sini savunmak için bir harekette bulunmadığını görünce, biraz duraklar gibi oldu ama kalbi öfke ve kinle kaynıyordu. Prensesin irileşen gözleri, anlatılmaz bir korkuyla delikanlıya bakmaktaydı.

Bağırmak, yalvarmak istiyordu ama kısık boğazından, büzülen dudaklarının arasından hiç ses çıkmıyordu.

Kara Murat'ın elinde keskin, sivri bir hançer parlıyordu.

Delikanlı kararsızdı...

Prenses Leonore derin bir hüzünle gözlerini kapadı. Soluk dudaklarının arasından:

—Kader diye mırıldandı, sonra zayıf, iniltili bir sesle ekledi:

—Seni seviyorum Kara Murat! Az sonra

beni öldürecek olmana rağmen seni seviyorum. Benim celladım olmana rağmen kalbimdeki sevgi titreyişlerinde hiç bir azalma yok...

Kara Murat:

—Beni aldatamazsın! diye kükredi.

Ama hâlâ kararsız duruyordu. O, savunmasız bir kadını öldürebilecek yaratılışta değildi. Kalbinde esen kin kasırgası içinde bile

bıçaklı eli kalkmıyordu...

—"Ama yeminimi yerine getirmem gerek! Onu öldüreceğime yemin ettim. Bir ölüye verdiğim sözü tutmalıyım!" diye düşündü.

Bu düşünce, beynini yaktı sanki...

—Tanrım! Savunmasız bir kadını öldürmek ne kadar zor...

Kara Murat o anda bu işi yapmaktansa on kişiyle birden dövüşmeye razıydı.

Büyük bir kararsızlık geçiriyordu ama "Öcümü al Kara Murat..Öcümü al" diyen Kontes Alma'nın hayali gözlerinin önünden bir türlü gitmiyordu. Sonunda:

—Katil cezasını çekmeli? diye söylendi.

Ağır ağır Prenses Leonore'ye doğru yürürken, kapı açıldı ve sert bir ses salonda gürledi:

—Dur Kara Murat! Sen böyle kendisini korumaktan aciz bir kadını öldüremezsin...

Kara Murat, hızla geri döndü.

Karşısında çatık kaşları ve sert bakışlarıyla Ulaş Bey duruyordu.

Kara Murat bir an şaşırdı, sonra yüzünde bir sevinç dalgalandı:

—Ulaş Bey! Sen ha? Nereden çıktın böyle?

İki genç adam karşılıklı durdular. Kara Murat'ın tersine Ulaş Bey'in yüzü hiç gülmüyordu. Soğuk bir sesle:

—Zindandan çıktım, dedi. Beni Prenses Leonore kurtardı. Bu yüzden onu öldürmene izin vermeyeceğim...

Kara Murat hâlâ gülümsüyordu:

—Haklısın ben de onu öldürmemin gereksiz olduğunu düşünüyordum. Cinayet suçundan yargılanarak cezasını çekmesi daha doğru olur. Onu yakalayıp mahkemeye yollayacağım. Kararı kadı versin...

Ulaş Bey'in sesi daha da sertleşti:

—Olmaz...

Kara Murat şaşırdı:

—Ne demek olmaz? Bu iblisi serbest mi bırakmamı istiyorsun yoksa?

—Evet..

Kara Murat, ilk şaşkınlığı geçtikten sonra yavaş yavaş kendini toparladı, yumuşak, fakat kararlı bir sesle:

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

3 EKİM 1979 ÇARŞAMBA * HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ * SAYI: 291 FİYATI 250 KURUŞ

ÖZET: Fatih Sultan Mehmet, ağır silahlarla donatılmış büyük bir ordu ile İşkodra kalesini sarar Arnavutluk'un önemli kentlerinden biri olan İşkodra Venedikliler'in işgali altındadır.

—Bak Ulaş Bey, dedi.Seninle yıllardır dostuz.Beraber birçok kavgalara girdik.Ölüme meydan okuduk.Şeyhleri,kralları imparatorları devirdik.Birbirimize her zaman dost olduk...

Ulaş Bey başını salladı:

—Evet,doğru...

—Öyleyse, dostluğumuzun bozulmasını istemiyorsan,bırak şu şeytan cezasını görsün.

Ulaş Bey kaşlarını çattı:

—O,bu cezayı belki hak etti..Ama ben onu koruyacağıma söz verdim.Benim cesedimi çiğnemeden kimse ona dokunamaz...

Kara Murat yavaş yavaş kızmaya başlıyordu.Kararının kesin olduğunu belirtmek ister gibi başını sallayarak:

—Senin sözün bana vız gelir, dedi.Yemin ettim...Bu yeminimi yerine getirmeme

kimse engel olamaz..Hatta sen bile...

Ulaş Bey ateş saçan gözlerini Kara Murat'a dikti.Tüm dişiliğini kullanan Prenses Leonore'nin genç Türk beyini etkisi altına aldığı bir bakışta anlaşılıyordu...Sert bir sesle tehdit etti:

—Bir adım atarsan, karşında kılıcımı bulursun Kara Murat!

—Şaka ediyorsun...Bırak geçeyim...

—Olmaz...Beni tanırsın...Dediğimi yaparım...

—Sen de beni tanırsın...Ben de dediğimi yaparım...

Ulaş Bey öfkeyle haykırdı:

—Bu durumda tek yol kalıyor...Dostluğumuz burada biter...

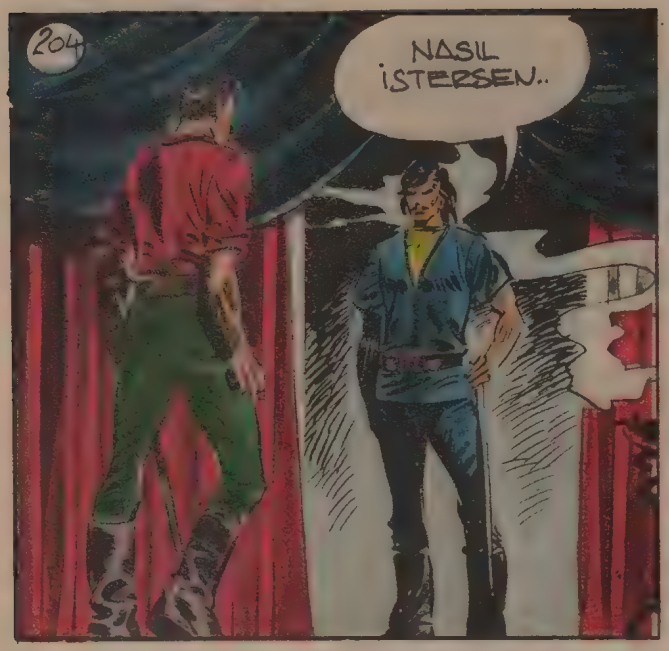

Kara Murat sakin, fakat kararlı bir sesle mırıldandı:

—Nasıl istersen...

İki arkadaş birkaç adım geriledi...

Şimdi birbirlerine düşman gibiydiler..

Kara Murat sakin görünüyordu ama kalbi öfkeden köpürüyordu...

Prenses Leonore ise, ölümü beklerken Ulaş Bey'in yetişmesiyle yepyeni bir umuda kapılmıştı.

Genç kadının yüreği şimdi çılgın bir sevinçle çarpıyordu...

Usul usul,birkaç adım çekilerek iki arkadaşın boğuşmasını seyre hazırlandı.Bir yandan da şöyle düşünüyordu:

—İkisi de yaman adam...Acaba hangisi daha güçlü? Eğer Ulaş Bey kaybederse, bu benim de sonum demektir...

Kara Murat'ın yüzü, şimşek çakmaya hazırlanan bulutlar gibi kararmıştı.Acele etmeden, yavaş yavaş kılıcını sıyırdı.

Ulaş Bey ise kılıcını çoktan çekmişti. Öfkeli öfkeli soludu:

—Seninle karşı karşıya gelmeyi hiç istemezdim Kara Murat...Ama ok yaydan çıktı bir kere...Şimdi kolla kendini..Çünkü ben bu güne kadar devirdiğin Avrupalı silahşörlere benzemem...

Ulaş Bey atıldı...Kara Murat'ın çevik kılıcı onu çabuk yakaladı...

İki çelik havada çarpıştı..

Şimşekler çaktı...

Türk ordusunun en yaman iki silahşörünün dövüşü gerçekten heyecan vericiydi...

O güne kadar ikisi de hiç kimseye yenilmemişti..İkisinin de birbirlerine karşı üstün yanları vardı.

Ulaş Bey,kızgın bir atmaca gibiydi.Sürekli saldırıyor, kılıcı havada fırıldak gibi dönüyor,çelik şakırtıları salonun içini çınlatıyordu.

Kara Murat dikkatle kendisini savunuyordu.Hiç karşı hücuma geçmiyor, sadece Ulaş Beyin hamlelerini çelmekle yetiniyordu.

Prenses Leonore, büyük bir şaşkınlık içine bu müthiş çarpışmayı seyrederken:

"—İnanılır gibi değil..Savurdukları kılıçları gözle izlemeye olanak yok. Bir kılıç aynı anda dört yerde birden parlıyor.Nasıl bu kadar hızlı olabiliyorlar?" diye düşünüyordu.

Hızlarını bir an bile yavaşlatmadan bütün güçlerini, ustalık ve bilgilerini bileklerinde toplayarak dövüşen bu iki müthiş gencin düellosu soluk kesiciydi...

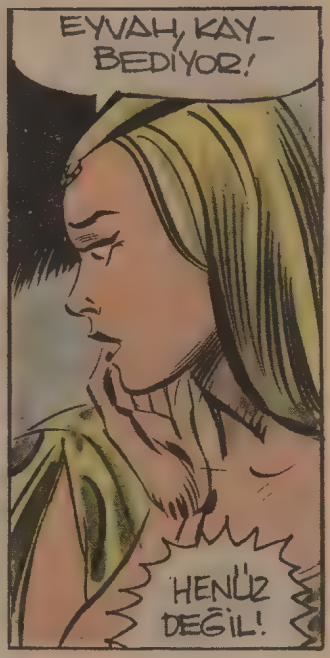

Birkaç dakika sonra Kara Murat ilk kez karşı saldırıya geçti.Kılıçlı kolu makine gibi işliyor, sağdan,soldan, yukarıdan aşağıdan yağmur gibi darbeler yağdırıyordu.

Ulaş Bey'den başka kim olsa, bu müthiş saldırı karşısında dayanamazdı.

Ulaş Bey, olağanüstü çevikliğiyle bu darbelerden sıyrıldı, fakat duvara doğru gerilemek zorunda kaldı.

Prenses dehşet içinde:

—Eyvah, kaybediyor! diye haykırdı.

Hain bir ses:

—Henüz değil ! diye gürledi...

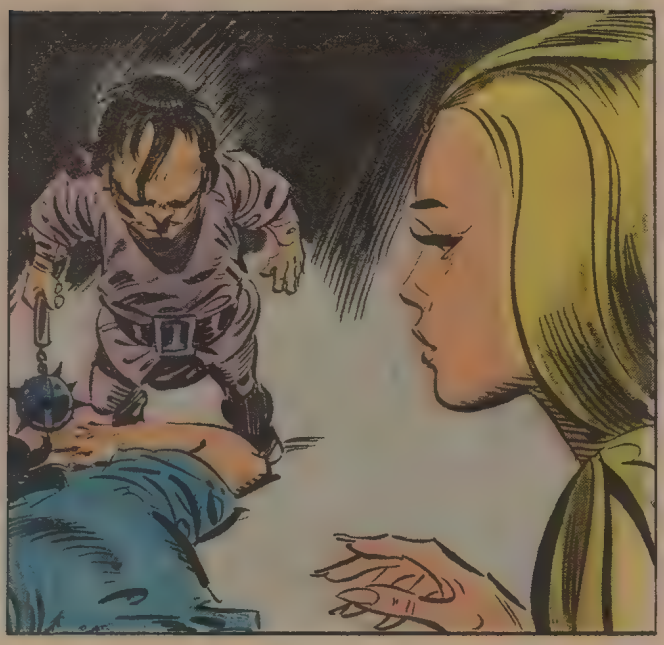

Aynı anda Kara Murat sarsıldı...

Ne olduğunu anlayamadı bile...

Başı döndü,gözleri karardı, dizlerindeki güç kesildi.

Kendini çok yüksek bir yerden düşüyormuş gibi hissetti...

Boşlukta uçuyordu sanki...

Göz kapakları ağırlaştı, çevreyi bir sis perdesinin arkasından görmeye başladı ve az sonra bayıldı...

Kara Murat Ulaş Beyle dövüşürken salona giren Cüce Aleksandır,bir bakışta durumu kavramış ve eline geçirdiği gürzle, usul usul yaklaşarak Kara Murat'ın başına vurmuştu.

Cüce Aleksandır şimdi, elindeki gürze büyüyen gözlerle bakıyordu...

—Vay canına, diye söylendi. Şu Kara Murat serserisi amma da kalın kafalıymış!..

Yıkılmayacak diye ödüm koptu...

Prenses Leonore gizlemeye gerek görmediği bir sevinçle:

—Tam zamanında yetiştin Aleksandır, derken Ulaş Bey, yüzükoyun yerde baygın yatan Kara Murat'a bakarak hazin bir sesle:

—Kavgamız yarım kaldı Kara Murat, dedi.Seni ben devirmedim..Ama iyi oldu. Yoksa birbirimizin kanını dökecektik...

Prenses Leonore rüzgâr gibi hışımla Ulaş Bey'in yanına geldi...Güzel gözlerinde vahşi bir kararın ışığı parlıyordu:

—Yine kan dökeceksin! Öldür onu!...

Ulaş Bey şaşırdı:

—Kimi? Kara Murat'ı mı?

—Evet..O sağ kalırsa ömrümüz boyunca korku içinde yaşarız...

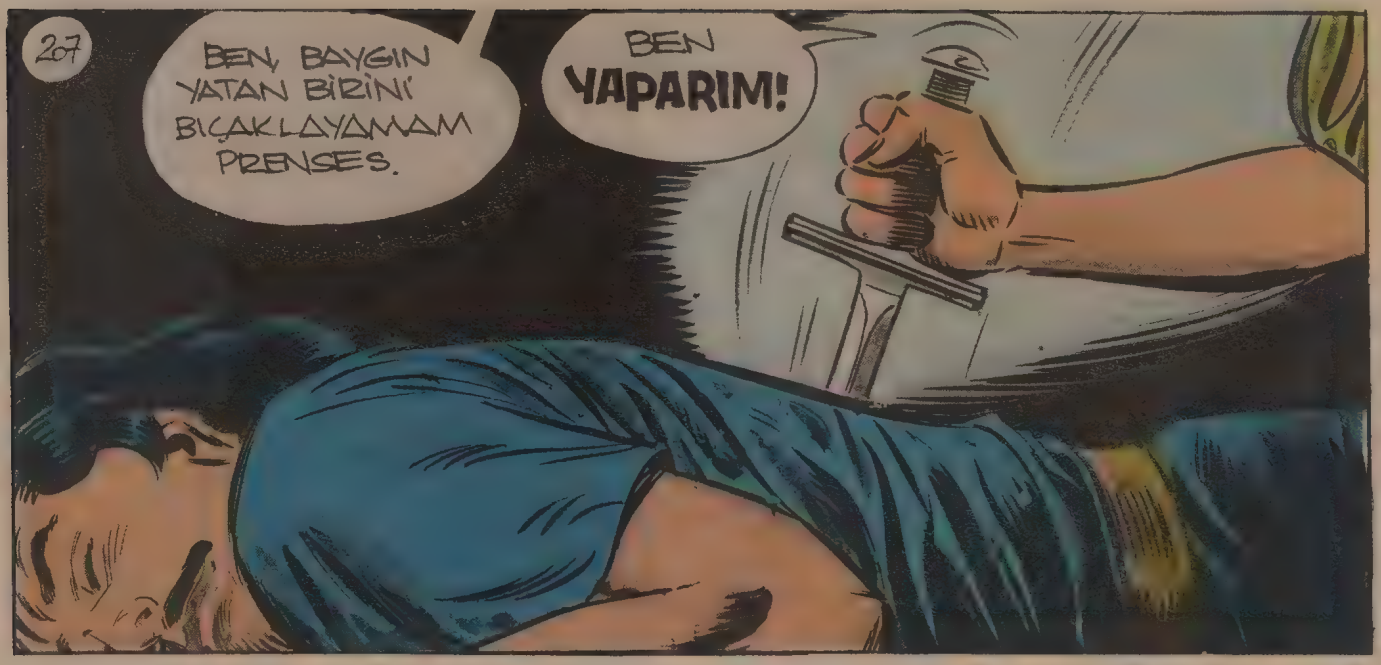

Ulaş Bey acı acı gülümsedi:

—Ben, baygın yatan birini bıçaklayamam Prenses.. Ben dövüş adamıyım, katil değil..Bunu yapamam...

Prenses Leonore'nin gözlerinde ölüm şimşekleri çakıyordu.Birden atıldı.Ulaş Beyin belindeki hançeri kaptı ve:

—Ben yaparım! diye haykırarak bıçağı Kara Murat'ın iki kürek kemiğinin arasına indirdi...

Ulaş Bey, Prensesi tutmak için atılmış ama geç kalmıştı..

Cüce Aleksandır:

—Öldürdük onu! diye bir sevinç çığlığı attı...

Leonore:

—Başka çaremiz yoktu, derken Ulaş Bey derin bir keder içinde:

—Yazık! Yiğit bir gençti! diye mırıldandı...

Bıçak, Kara Murat'ın sırtında saplı kalmıştı...

Feci ve korkunç bir sahneydi bu...

Prenses Leonore hırsla, hınçla söylendi:

—Bu zavallı sersem beni yeneceğini sanıyordu..Bu zavallılar böyledir işte.. Hiç bir şeyin sonunu düşünmezler.

Ölüm derecesinde yaralı, belki de ölmüş olan Kara Murat'a kısa bir süre baktıktan sonra Ulaş Beye dönüp:

—Haydi gidelim buradan! dedi.

Ulaş Beyin yüzü derin bir pişmanlık duygusuyla gerilmiş,bakışları donuklaşmış, üzerine hüzün çökmüştü ama, artık yapacak bir şey yoktu. Kara Murat'a son kez bakarak:

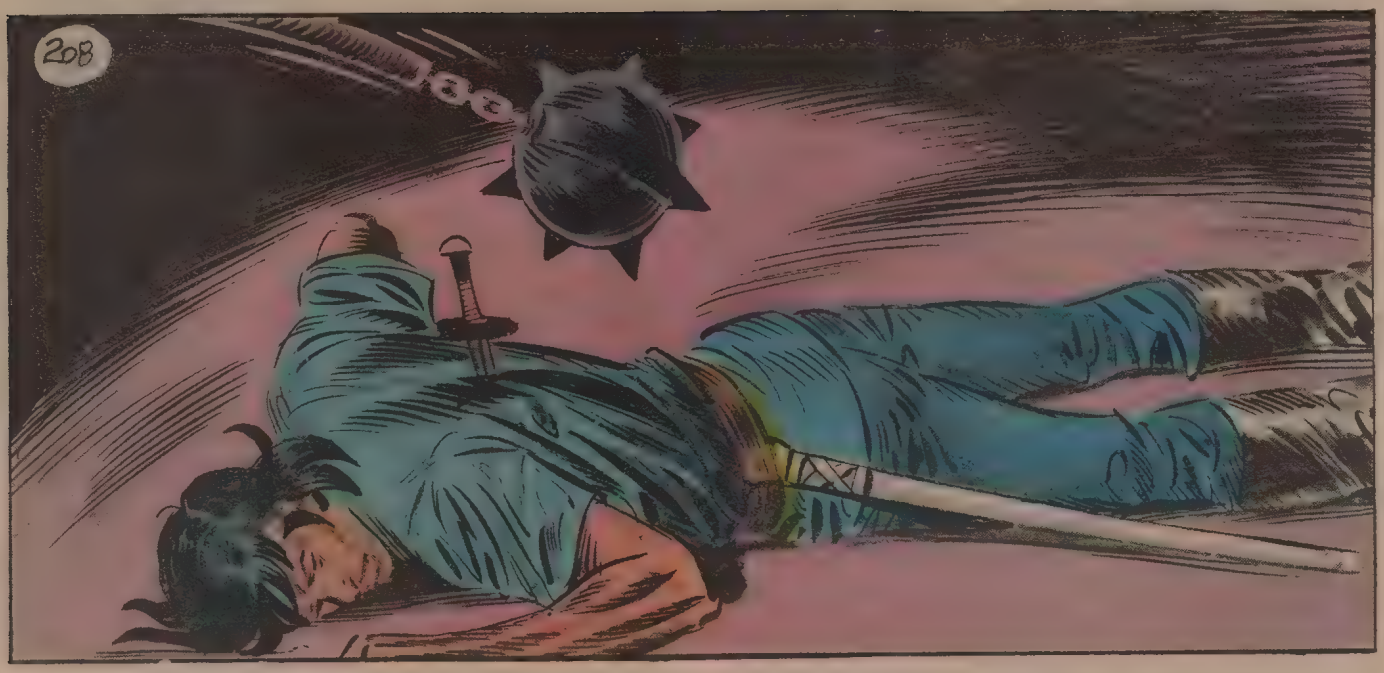

—Allah taksiratını affetsin!.. dedi. Sonra hızla salondan çıktılar.

★ ★ ★

Kara Murat, sonsuz bir acı içinde gözlerini açtı.

Üşüyor, dişleri çatırdıyor, bir yandan da sırtında ılık bir şey hissediyor, bu ılık şey beline doğru iniyordu...

Birden her şeyi hatırladı...İnsanı deli eden kalleşçe, kahpece uğradığı saldırı aklına geldi...

Başına gelenleri şimdi daha iyi anlıyordu...

Ağır gürzün insanı yere seren acısı...

Yerde yatarken hançeri sırtına yediği an duyduğu ıstırap...

Prenses Leonore'nin kulaklarında kalan

sesi:

"—Zavallı sersem!.."

..Ve Ulaş Beyin sesi:

"—Allah taksiratını affetsin!.."

...Ve Cüce Aleksandır:

"—Öldürdük...Öldürdük onu.."

Kımıldamak istedi...Ama tüm vücudu sancılar içerisindeydi...

Salona girip kendisini bulan olmazsa mahvolacağını anladı.Kan kaybından ölürdü..

Bu korkunç düşünce içinde, duyduğu bedeni acıyı unutur gibi oldu.Neye mal olursa olsun bu salondan çıkması gerekiyordu...

Orada kalmak,korkunç ölümü beklemek demekti...

Sık sık soluyordu...

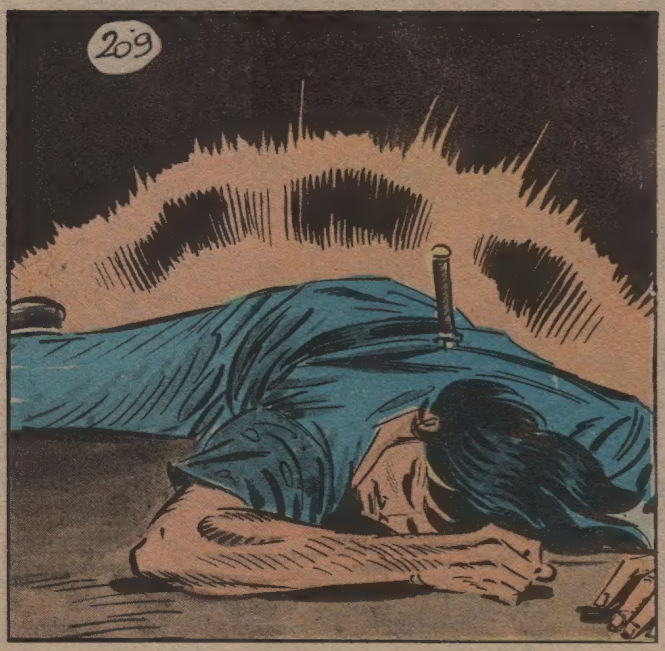

Vücudundan ter ırmak gibi akıyordu.

Bazen nefes alamaz gibi oluyor, demir bir mengenenin boğazını sıktığını, ölmek üzere olduğunu hissediyordu.

Acısı ne kadar çok olursa olsun, yaşama azmi, acısından da fazlaydı...

Kapıya doğru süründü...Birkaç metre kadar ilerleyebildi, sonra gözlerini kapadı, başı döndü yüz üstü düştü.

İkinci defa bayılmıştı...

★ ★ ★

Kara Murat gözlerini açtığı vakit yumuşak bir yatağa yatırılmış olduğunu anladı...

Salonda onu bulup buraya getirmişlerdi demek ki...

Delikanlı başını kaldırıp çevresine bakınmak istedi ama başaramadı..Başı uğulduyor, her yanı ağrıyor, çevresini bir sis perdesinin

arkasından seyrediyormuş gibi bulanık görüyordu...

Düşünmeye, başına gelenleri hatırlamaya çalıştı...

Güzel bir kadının, yüzünde soğuk bezler gezdirdiğini, kollarını ve şakaklarını ovduğunu, ılık ve yumuşak ellerin yüzünde şefkatle dolaştığını rüyada gibi hatırlıyordu...Bu genç kadın Liriye idi...

Türklerin zaptettiği İşkodra sarayının geniş bir odasında günlerce, gecelerce Kara Murat'ın başından bir an bile ayrılmamış, içi titreyerek, kalbi heyecanla çarparak delikanlının kurtulması için Tanrı'ya yakarmıştı..

Kara Murat günler ve geceler boyu ölümle pençeleşti...

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

10 EKİM 1979 ÇARŞAMBA * HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ * SAYI: 298 FİYATI 250 KURUŞ

ÖZET: Fatih Sultan Mehmet, ağır silahlarla donatılmış büyük bir ordu ile İşkodra kalesini sarar. Arnavutluk'un önemli kentlerinden biri olan İşkodra Venediklıler'in işgali altındadır.

Korkunç kâbuslarla dolu geceler yaşadı.

Ateşler içinde kıvrandı...

Devamlı sayıkladı, inledi...

Şimdi çevresinde olanları görebiliyor, konuşulanları duyuyordu...

Liriye, Kara Murat'ı, tüm bilgisini ortaya koyarak tedavi eden Hekimbaşı Yakup Paşa'ya ürkek ve yorgun bir sesle:

—Yaşayacak mı? diye sordu.

Yakup Paşa başını salladı:

—Evet .. İçindeki intikam duygusu öylesine kuvvetli ki, onu hayata bağlayan, yaşatan,ölümü yenmesini sağlayan bu müthiş duygu oldu... Baygın geçirdiği günler boyunca hep "Ah kahpeler.. Kalleş köpekler.. Sizi bu dünyada yaşatırsam.." diye sayıkladı durdu.

İyileşirse düşmanlarının ondan çekeceği var.

Kara Murat, konuşulanları rüyada gibi duyuyordu.. "Ölüm" sözü ona korkunç gerçeği bir kez daha hatırlattı. Acıyla inledi.Gözlerinin önünde Prenses Leonore'nin, Cüce Aleksandır'ın, Ulaş Bey'in yüzleri fır fır döndü..

İçini saran müthiş kin öylesine güçlüydü ki, ağır yarasına rağmen yataktan fırlamak istedi...

Ani hareketin etkisiyle birden yarası sızladı, vücudu dayanılmaz acılar içinde kaldı, inleyerek tekrar yatağa düştü...

Liriye, sevgiyle onun başını okşadı, ılık, tatlı, şefkat dolu bir sesle:

—Yat yiğidim, dedi. Henüz kalkacak durumda değilsin...

Kara Murat'ın kalbinde, uğradığı ihanetin açtığı yara kanıyor, içi bir kin volkanı gibi kaynıyordu:

—Hayır... Hayır... Gitmeyelim... Bırak gideyim.. Onları yaşatmayacağım ! diye haykırdı...

Daha doğrusu haykırdığını sandı. Çünkü sesi o kadar zayıf çıkmıştı ki, genç kadın bunu duymadı bile...

Kara Murat birkaç gün sonra kendisini iyice topladı.. Artık hızla iyileşiyordu..Yataktan kalkmak istediği vakit Liriye:

—Yalvarırım yat.. Bak, sırtındaki yara kanamaya başladı bile. Üç aydır yatıyorsun.. Bir hafta daha yatman gerek...

Kara Murat'ın kansızlıktan sapsarı bir hale gelen yüzünde hüzünlü bir ifade vardı. Derin bir hayret içinde:

—Neeee? Üç ay mı? Üç ay ha? Demek üç aydır böyle kendimi bilmeden ölü gibi yatıyorum...

—Evet ...

Kara Murat'ın başı dönüyor, gözleri kararıyordu..

Güçlükle yataktan kalktı. Ayakta zor duruyordu.. Liriye'nin "Ne yapıyorsun?" der gibi kendisine dikilen bakışlarını görünce kararlı bir sesle:

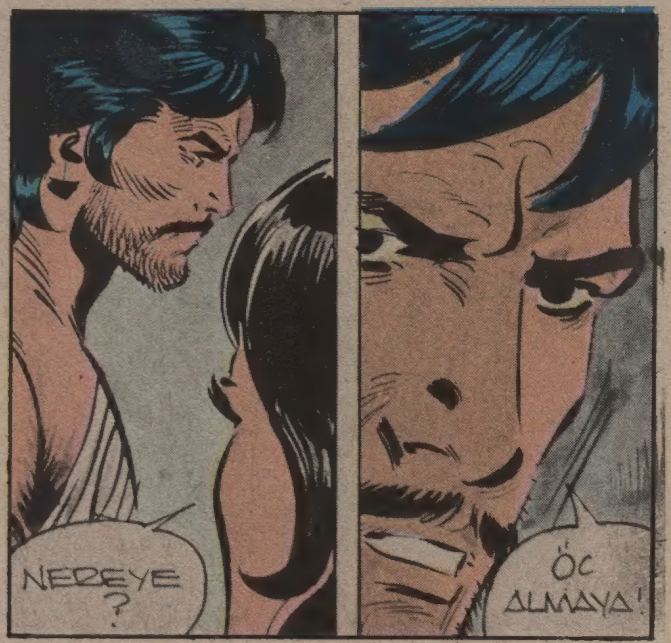

—Gidiyorum! dedi...

Liriye, endişe içinde haykırdı:

—Nereye?

Kara Murat birbirine kenetlenen çenelerinin arasından kısık bir sesle homurdandı:

—Öcümü almaya!...

— BİRİNCİ BÖLÜMÜN SONU —